

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

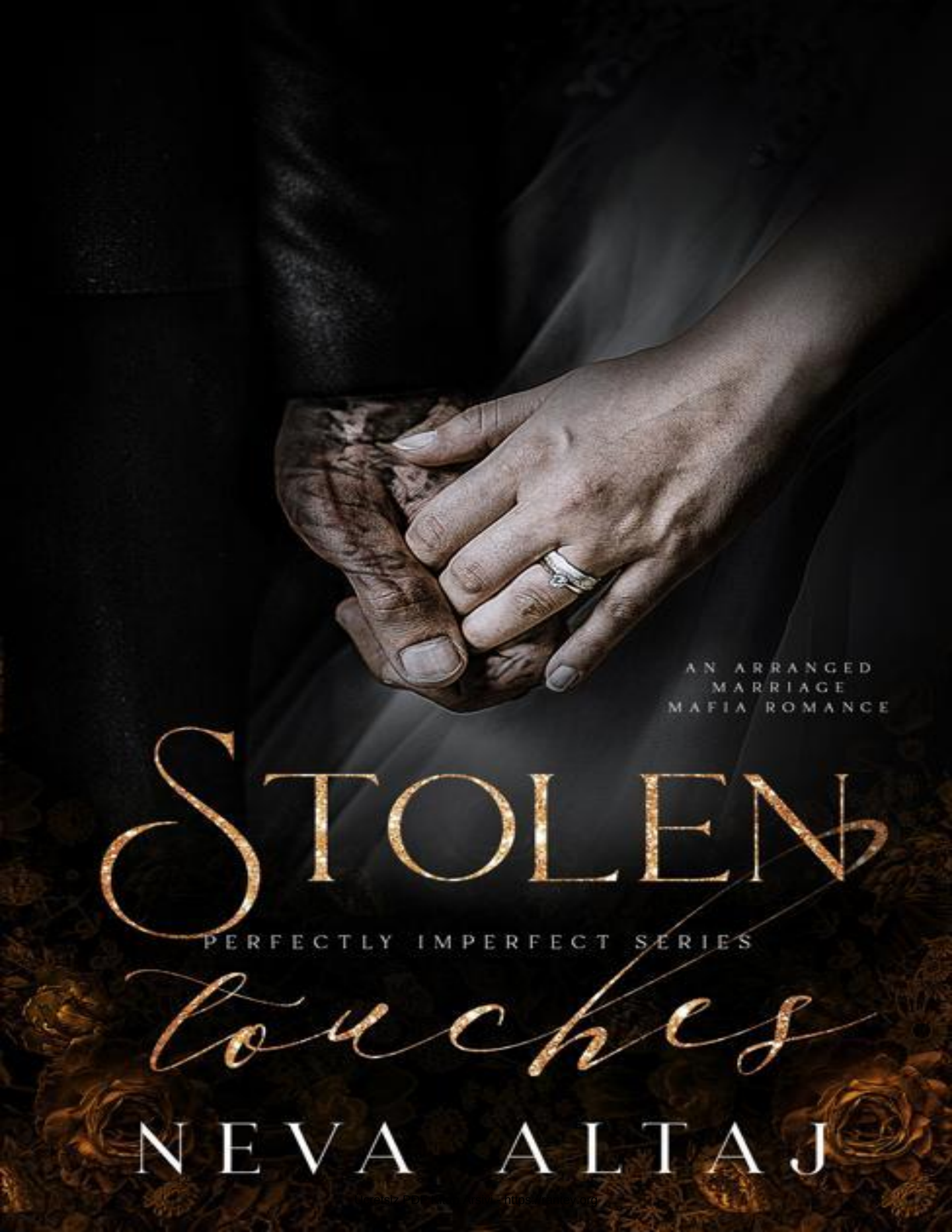
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ARRANGED
MARRIAGE
MAFIA ROMANCE

STOLEN

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

Touches

NEVA ALTAJ

Çalıntı Dokunuşlar
“Perfectly Imperfect-5”
Neva Altaj

Yazarın notu

Sevgili okuyucu, kitapta geçen birkaç İtalyanca kelime var, işte çeviriler ve açıklamalar:

Cara – canım; sevgi _

Vita mia – “hayatım”; sevgi

Tetikleme Uyarısı

Lütfen bu kitabın bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği kan, taciz ve şiddet ve işkencenin grafik açıklamaları gibi içerik barındırdığını unutmayın.

OceanofPDF.com

önsöz

Yedi yıl önce

SALVATORE

Elime bir çekiç indi, metal kafası zaten şişmiş bir pislik olan ete gömüldü ve masanın üzerine ince bir kan fışkırttı.

Acının en kötüsü geçene kadar bekledim, sonra çenemi kaldırıp tepemde beliren adama ters ters baktım.

"Hayır." ısırırım.

Kapolardan biri olan Marcello, sağdaki duvara yaslanmış olan dona omzunun üzerinden bir bakış atmadan önce birkaç saniye beni izliyor. Oda loş, tavandaki flüoresan tüplerden vızıltı veya parıltı gelmiyor. Tek aydınlatma masanın köşesindeki eski bir lambadan sızıyor, ancak don purosunu yaktığında, başını sallarken yüzü alevden kıpkırmızı parlıyor.

Marcello bana döndü ve bileğimi daha sıkı kavradı. "Bence yeniden düşünmelisin," diye alay etti ve çekici bir kez daha ağır ağır parmaklarıma indirdi.

Yakıcı bir acı kolum boyunca yükseliyor, omzumun içinden geçiyor ve doğruca başımın arkasına bir şimşek çakıyor. Bu his beynime yerleşiyor ve kafatasımın içinde kendine bir yuva yapıyor. Engellemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Siktir git Marcello," diye tısladım.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sen gerçekten bir şeysin."

Marcello çekici masaya bırakır ve kılıfından bir tabanca çıkarır. Kafamdan vuracağını varsayıyorum ama onun yerine silahı bacağıma doğrultuyor. "Elini yeterince sıkıtlığını düşünüyorum. Muhtemelen artık hissedemezsin. Buna ne dersin?"

İki silah sesi çınlıyor ve kurşunlar eti ve kemiği delip geçerken ben ıstırap içinde kükrüyorum. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Son şans, Salvatore," diye havlıyor.

Derin bir nefes alıyorum, değersiz piç kurusunu görmezden geliyorum ve karanlık köşede hâlâ aynı noktada duran donla doğrudan göz teması kuruyorum. Gözlerini net göremem için çok karanlık, ama lamba yüzüme bu kadar yakınken, eminim ki o benimkini görebiliyor. Sağlam elim sandalyenin koluna bağlı ama bileğimi ona orta parmağıma kaldırarak kadar döndürüyorum, ip tenimi sıyrılıyor.

Don pes etmeyecek Marcello, dedi ve gitmek için döndü. "Onu öldür ve bu işi bitir."

Marcello kapı kapanana kadar bekledi, sonra bağlı olduğum sandalyenin etrafında döndü ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Senin cesaretinden her zaman nefret ettim. Don iki yıl önce babanın yerini almana izin verdiğinde ne düşündü bilmiyorum. Sanki bir anaokulu falan işletiyormuşuz gibi, yirmi dört yaşında bir çocuğu capo yapmak.

"Bunun seni ne kadar sinirlendirdiğini anlıyorum, Marcello." Karanlık noktalar görüşümü bulandırmaya devam ederken derin bir nefes alıyorum. "Özellikle de ben capo

olarak geçirdiğim iki yılda senin aynı pozisyonda yirmi yaşından sonra kazandığından daha fazla para kazandığımdan beri ."

"Kanaman için seni burada bırakmalıyım." Yere tükürdü ve ayağıma bir kurşun daha sıktı.

"Bu olmaz," diye boğuk bir sesle, "akıllı ol."

"Neden olmasın?"

"Çünkü eğer ölmezsem... . . olacaksın."

Güler. "Evet, riske atmamalıyız."

Odada üç hızlı silah sesi yankılandı ve sırtımda keskin, yakıcı bir ağrı patlarken nefesim kesildi. Her şey kararmadan önce bir zoraki nefes almayı başardım.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Mevcut

SALVATORE

"Kıpırda, seni aptal!"

Bir dirseğimi böbreğime değdirmeden yana doğru bir adım atıp yanımdan koşarak geçen önlüklü kadına bakarken başımı kaldırdım. Hastane otoparkının ortasında, önümde birkaç adım ötede duran bir arabaya doğru koşuyor.

On beş yaşından büyük olmayan bir genç sürücü koltuğundan atlıyor. Acil girişine değil otoparka gittiği düşünülüyöğünde, daha önce hastaneye gitmediği açık. Hemşire araca vardığında aynı anda kapıyı açar. Birkaç saniye ikisi de arka koltuğa bakarlar.

"Bu mu . . . kafa?" çocuk kekeliyor. "Neden ki . . .? Anne, zamanımız olduğunu söylemiştin."

Dehşete kapılmış ve bir kağıt kadar beyaz olan çocuk gözlerini arka koltuktan ayırmadan bir kadının inlemeleri havayı doldururken.

"Çocuk! Hey!" Hemşire çocuğu kolundan tutup sallıyor ama çocuk tepki vermiyor. "Çocuk. Odak!" Yüzüne hafifçe tokatlar. "Hastaneye gir. Bir doktor bulun ve onları buraya sürükleyin."

"Değil mi? . . sen doktor değil misin?"

"Ben sadece bir hemşireyim. Bilgiler, annenin sancılar geçirdiğini belirtiyordu, tam anlamıyla doğum sancısı çektiğini değil. Gitmek. Şimdi!" çıt çıtlar, arabaya doğru döner ve ellerini önündeki koltuğa koyarak betonun üzerine diz çöker. "Sorun değil, anne. Benim için nefes al. Tamam. Ağrı geldiğinde, itmene ihtiyacım var, tamam mı? Adınız ne?"

Arabadaki kadın inliyor ve anlamadığım bir şey söylüyor, muhtemelen hemşirenin sorusuna cevap veriyor, sonra tekrar bağılıyor.

Hemşire, "Ben Milene," diyor. "Harika gidiyorsun Jenny. Evet, nefes al. Bir kez daha, kafa zaten dışarıda. Sadece bir kez daha itin, ama sayın."

Hemşire omzunun üzerinden hastane girişine baktı, sonra bakışları bana odaklanana kadar yan tarafa baktı. "Sen! Takım elbiseli adam!" diye bağılıyor. "Gel buraya!"

Başımı kaldırıp onu gözümün önüne getiriyorum. İlk fark ettiğim şey gözleri ama rengi değil. O detayı göremeyecek kadar uzaktayım. İçlerinde bakışlarımı yakalayan bir panik ve kararlılık karışımı var. Başka bir durumda, benzer bir talebi görmezden gelir ve uzaklaştırdım. Başkalarının hayatları beni hiç ilgilendirmiyor. Ama bakışlarımı kızdan ayıramadığımı fark ettim. Böyle bir durumda aklı başında tutmak oldukça fazla kararlılık gerektirir. Yavaşça arabaya yaklaştım, gözlerimi bir kez daha arabadaki kadına odaklanan ve talimatları dağıtan hemşireden ayırmadım. Hemşirenin saçları sarının çok açık bir tonu ve dağınık bir şekilde sarkan bir at kuyruğu şeklinde toplanmış .

Arabadaki kadın derin bir inilti çıkarırken, bana bakmadan, "Bana ceketini ver," dedi. "İşte bu, Jenny. Bu kadar. O bende.

Sesi sadece hafifçe titriyor ama yüzündeki panik ifadesini gözden kaçırmak imkansız. Nasıl bir arada tuttuğu beni şaşırtıyor. Ve hayatım boyunca gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra, artık pek çok şey beni şaşırtmıyor.

Aniden bir bebek ağlaması etrafımızı sardı.

Bir çocuğun ilk ağlaması en soğuk kalpleri bile eritmeli derler ama bana bir faydası yok. Beklediğimden değil. Az önce dünyaya yeni bir hayatın girdiğine tanık oldum ama bu, bir trafik ışığının değişmesiyle tamamen aynı duygusal tepkiyi ortaya çıkardı.

Hiçbiri.

Ceketimi çıkarıp arabanın kapısına asıp gitmeye niyetlendim ama bakışlarım hemşirenin yüzüne takıldı ve nefesim boğazımda kaldı. Kucağındaki bebeğe bakıyor, öyle bir hayranlık ve sevinçle gülümsüyor ki yüzü parlıyor. O kadar savunmasız ve o kadar içten ki gözlerimi dudaklarından ayıramıyorum. Hayatın sözde mucizesi karşısında hiçbir şey hissetmedim, ama ona bakarken birdenbire garip bir his göğsümü sıkıştırdı ve bununla birlikte yabancı bir his... .. istemek Elimdeki ceketı sıktım, kızın yüzünü tutup bana çevirmek için duyduğum bu davetsiz dürtünün anlamını deşifre etmeye çalışarak gülümsemesine sahip çıktım. Beni ele geçiren şey için iyi bir ismim yok. Belki ... hasret?

Gözümün ucuyla, beyaz önlüklü iki kadının hastaneden çıkıp bize doğru koştuğunu görüyorum. Arkalarında bir erkek hemşire sedyeyi itiyor.

"Harika iş çıkardın, Jenny. Onu göğsüne koyacağım. Gömleğini aç," dedi hemşire ve elini uzatarak bana döndü. Ona Armani ceketimi verdim ve bebeği örtmek için arabanın içine eğilmesini izledim.

Tanrım, Milene. Az önce gelen doktorlardan biri nefesini tuttu. "Buradan sonrasını alacağız tatlım. Harika iş çıkardın."

Sarışın hemşire -Milene- başını salladı ve asfalttan kalktı. Neşeli ifadesinin yerini şaşkınlık alıyor, sanki olanları daha yeni fark ediyormuş gibi. Gülümsemesini söndürmekten sorumlu kişiyi yakalayıp bunun için onları cezalandırmak gibi bir dürtüm var ama suçlayacak kimse yok. Durumun kendisi. Yine de birini öldürme ihtiyacı beni terk etmiyor.

Genç hemşire hastane girişine doğru yönelir ancak birkaç adım sonra durur ve park halindeki bir araca yaslanır. Başını eğmiş, kana bulanmış titreyen ellerine bakıyor, sonra çılginca ellerini önlüğünün önüne sürtmeye başlıyor. O çok genç. 20'lerin başı. Belki yirmi iki ya da en fazla yirmi üç. Muhtemelen ilk teslimatıydı, ama kendini iyi tuttu ve bunun için ona yardım edemem ama ona hayran kaldım. Elleri biraz temizlendiğinde, arabayı iter ve yürüyüşüne devam eder, ancak tökezler. Yana doğru bir adım atarak bir sonraki arabaya yaslanır ve gözlerini kapatır.

Gitsem iyi olur. Arkanı dön, arabama git ve eve sür. Ama yapamam. Sanki tüm varlığım sarışın hemşireye odaklanmış gibi. Çok kayıp ve savunmasız görünüyor. Bu yüzden mantıklı olanı yapmak yerine aramızdaki mesafeyi kapatıp tam önünde durdum. Aniden, uzanıp yüzüne dokunmak için çılginca bir dürtü beni bunalttı ama bu saçma dürtüyü bastırdım ve onun yerine sadece onu gözlemledim. Gözleri açılıyor ve bana bakıyor. Koyu yeşil.

Ceketli adam, diyor ve tekrar gözlerini kapatıyor. “ Danışma masasına adınızı ve adresinizi bırakabilirsiniz. Ceketini geri göndermelerini sağlayacağım.”

Sesi sakın çıkıyor ama elleri, vücudunun geri kalanı gibi hâlâ titriyor. Adrenalin sonrası kaza. Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Hastane girişiyle aramızda sadece otuz metre var ama bu durumda bu küçük mesafeyi idare edebileceğinden şüpheliyim. Bacakları o kadar titriyor ki her an altından kıvrılacaklarını düşünüyorum. Binaya dönerken ayağı takılıp kendine zarar verebilir. Bu olasılığın beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim.

Eğilip küçük bedenini kollarıma alıyorum. Kızın dudaklarından bir şaşkınlık çığlığı kaçtı ama hemen şikayet etmedi. Sadece kollarını boynuma doladı ve irileşmiş gözleriyle bana baktı. Girişe yarılamiştık ki kıvranmaya başladı, neredeyse dengemi bozuyordu.

"İndir beni." Daha çok kıvranarak, "Yürüyebiliyorum, kahretsın."

Minik yumruklarıyla göğsüme vurmaya devam ederken, kollarımdan kurtulmaya çalışırken, onu kollarımda ileri doğru yürümeye devam ettim. Yüz pounddan daha ağır olamamasına rağmen, kıpır kıpır olması bu görevi can sıkıcı hale getiriyor. Durmazsa ikimiz de kaldırımda yüzüstü kalabiliriz.

Başımı çeviriyorum ve yanlışlıkla burunlarımız birbirine değiyor. Çilleri var, fark ettim.

"Dur," diyorum ve kıvranma duruyor.

Sanki benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı ama ben onu uyarmak için kollarımı ona doladım. Kimsenin emirlerime karşı gelmesine izin verilmiyor. Kız ağzını kapatıyor ve bana burnunu buruşturuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bilge. Başımı girişe doğru çevirdim ve yürümeye devam ettim.

MİLENE

"Ateşli miydi?" En iyi arkadaşım Andrea soruyor.

Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırdım ve akşam yemeği için buzdolabından arta kalanları çıkardım.

"Sanırım," dedim ve yemeği tabağıma yığdım. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim.

"Bu nasıl bir cevap? Öyle miydi, değil miydi?"

Öyleydi. Uzun. Pahalı takım elbise. Koyu renk saçlı, yer yer biraz tuzlu. Güzel kokuyordu." Çok çok güzel. Tişörtümde hâlâ kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

"Ak saç mı? O adam kaç yaşındaydı?"

Otuzlu yaşların ortalarında. Muhtemelen erken grileşiyor. Zamanlayıcıyı bir dakikaya ayarlayarak tabağı mikrodalgaya yerleştirdim. Yiyeceğin yeterince ısınması için yeterli zaman yok ama ısınması gerekecek. Daha fazla bekleyemeyecek kadar açım.

"Ve hiçbir şey söylemedi mi? Onun ismi?"

"Hayır. Beni hastane lobisine taşıdı, yere bıraktı ve arkayı dönüp gitti."

"Şey, şaşırdığımı söyleyemem. Her zaman tuhafları cezbettiniz." Andrea gülüyor. "Şu anestezi uzmanı Randy, hâlâ seni mi takip ediyor?"

"Evet." Tabagimla kosedeki kucuk masaya oturdum ve kazdim. "Dun bana yine cicek gonderdi. Bu sefer karanfiller. Yani, ne oluyor? Onlar cenazeler icin."

"Baska tuyler urpertici bir not var miydi?"

"Evet. Ay ısıgi gibi parlayan tenimle ilgili bir sey. Agzima biraz kustum." Kedim masaya atliyor, bardagima burnunu sokuyor ve suyumu iciyor. Kafasına mutfak beziyle hafifce vurdum. "Asagi, kahretsin!"

"Randy denen adamın tehlikeli oldugunu dusunuyor musun?" diye soruyor. "Aylardır seni takip ediyor."

"Oyle dusunmuyorum. Umarım yakında rahatsız edecek başka birini bulur. Chicago'da neler oluyor?" Bir çatal dolusu daha yemeği agzima tiktırtıyorum.

"Geçen gün kardeşini gördüm. Hâlâ senin Illinois'de oldugunu dusunuyor."

"İyi. Lütfen onun önünde kaymadığınızdan emin olun. Angelo, New York'ta olduğumu öğrenirse çıldırır."

"Chicago'ya geri dönmelisin, Milene. Güvenli değil. Ya New York Ailesinden biri orada olduğunuzu öğrenirse?" Fısıldamaya geçer. "Ajello, diğer Cosa Nostra Ailelerinin üyelerinin onay almadan kendi bölgesine girmesine izin vermiyor. Bunu çok iyi biliyorsun."

"Kötü şöhretli Don Ajello'nun zavallı küçük ben yüzünden kendini yoracağını sanmıyorum," diye mırıldandım lokmaların arasında, "ve her neyse, ihtisasımı bitirmem gerekiyor. İsim biter bitmez geri geleceğim." Kedi tekrar masaya sıçradı, tabagımdan bir parça et çaldı ve banyoya doğru koşturdu. "Bir gün bu kediye boğacağım."

"Bunu haftalardır söylüyorsun." Andrea gülüyor.

"Dün eve lanet olası bir tavuk kanadıyla geldi. Ve iki gün önce bir parça balık. Komşular onu benim için yiyecek çalması için eğittiğimi düşünecekler." esniyorum "Seni yarın ararım. Gözlerimi açık tutamıyorum."

"Tamam. O seksi yabancıyla bir daha karşılaşarsan numarasını almayı unutma."

"Evet tabi."

Aramayı kestim ve kendimi dairemin diğer tarafındaki yatağa sürükledim . Her şey evdeki yatak odamdan daha küçük, ama kendi paramla ödeniyor ve bunu dünyalara değişmem. Henüz Andrea'ya veya başka birine söylemedim ama Chicago'ya geri dönmeyi planlamıyorum. Durmadan.

Tüm Cosa Nostra saçmalıklarından bıktım.

SALVATORE

Ofis kapımda keskin bir tık sesi geliyor. Güvenlik şefimin içeri girdiğini ve masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ettiğini görmek için dizüstü bilgisayardan yukarı baktım.

"Kızı buldun mu?" Soruyorum.

"Evet. Ve buna inanmayacaksın." Nino oturur ve kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "O, Milene Scardoni. Chicago'nun capolarından biri olan Angelo Scardoni'nin en küçük kız kardeşi."

Sandalyemde geriye yaslanıyorum. Ne alışılmadık bir olay dönüşü. "Eminsin?"

"Evet. Mary's'de çalışan tek Milene o. Sosyal medyasını da kontrol ettim." Telefonunu çıkardı, birkaç saniye karıştırdı, sonra masanın üzerinden bana doğru kaydıldı. "Orada çok fazla fotoğraf yok ama kız kardeşiyle olduğu yerde iki tane buldum. Bratva ile evlenen kişi. Çok benziyorlar. Ve Rossi'nin baldızı Andrea ile birkaç fotoğraf buldum. Bu o, Patron."

Masanın üzerindeki telefonu alıp ekrana bakıyorum. Fotoğraf bir iki yıllık. Saçları daha kısa. Aynı yaşta başka bir kızla birlikte duruyor. Milene gülümsüyor ve avucunu ağzının önünde tamamen uzatarak kameraya bir öpücük gönderiyor. Dolgun dudakları ve küçücük burnuyla çok güzel. Ama benim dikkatimi çeken kusursuz hatları değil. Onun gözleri. Sanki tam bana bakıyormuş gibi görünen, neşe ve yaramazlıkla parıldayan büyük, parlak yeşil küreler. Dudaklarına ulaşana ve konturlarını çizene kadar baş parmağımı ekranda gezdirdim.

"Bir Chicago capo'nun kız kardeşi. Benim bölgemde." Telefonu masanın üzerine koydum ama görüntüye bakmadan duramıyorum. Gülümsemesi çok samimi görünüyor. Birinin bana böyle gülümsemesi nasıl bir duygu olurdu?

"Onu buraya sürüklemesi için birini göndermemi ister misin?" Nino soruyor. "Yoksa sorunu kendisinin halletmesi için Rossi'yi mi arayacaksınız?"

Yeni tanıştığım rastgele bir kadının bu kadar sağlıklı bir ilgi uyandırmayı başarmış olmasından rahatsız olarak gözlerimi ekrandan çekmeye zorladım. Ayağa kalkıp şehre bakan büyük pencereye doğru yürüyorum. Chicago don'u Luca Rossi'yi aramak en iyi hareket olacaktır. Onu alması ve Chicago'ya geri götürmesi için birini gönderecek.

"Hayır," diyorum, aşağıdaki sokağa bakarak. Yağmur bir saat önce başlamıştı. Çiseleme olarak başladı ama tam bir sağanak yağmura dönüştü. Saçlarının ıslakken ne kadar koyu olduğunu merak ediyorum. "Ona birini koy. Onun nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Kontrol ettim. Bazıları banliyölerde çöplük yapıyor."

"Yalnız?"

"Bir kedisi var."

"Onun yerine kamera yerleştirilmesini istiyorum," diyorum. "Mutfak, oturma odası, yatak odaları ama banyoda değil."

Nino hiçbir şey söylemedi, bu yüzden yüzünde biraz şok olmuş bir ifadeyle bana baktığını görmek için döndüm. Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz, bu yüzden isteğimin onu şaşırtmasına şaşmamalı. Ben de şaşırdım.

Hızlıca, "Yangın merdiveninden içeri baktım," dedi. "İki yüz metre karelik bir stüdyo. Sadece bir oda."

Bir capo'nun kız kardeşi ne halt ediyor, varoşlarda bir stüdyoda yaşıyor, hemşire olarak kışını çalıştırıyor?

"Bütün alanı kapsayacak şekilde iki kamera koy," diyorum. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde yapılmasını ve kayıtların doğrudan dizüstü bilgisayarına akışını sağlayacak şekilde ayarlanmasını istiyorum. Başka kimsenin erişimi olmayacak."

"Oldu bil." Nino gitmek için ayağa kalktı ama omzunun üzerinden bana baktı. "Sormama izin vererseniz, onu nerede buldunuz?"

Mary's'in önünde. Altı ayda bir yapılan kontrolden sonra eve gidiyordum." Pencereye dönüyorum. "Bana aptal dedi, neredeyse beni yere deviriyordu ve ardından bir otoparkın ortasında bir bebek doğurdu. Bu kaçış sırasında ceketime de el koydu."

Nino arkamdan bir kahkaha patlattı. "Eh, onu neden ilginç bulduğunu anlıyorum."

Evet. Milene Scardoni'yi çok ilginç buluyorum.

OceanofPDF.com

Kollarında kocaman bir buket kırmızı gül tutan bir teslimatçı görüş alanına giriyor. Birkaç kelime konuşurlar, sonra çiçeklerle birlikte ayrılır ve Milene elinde bir tür notla mutfığa gider. Çöp kutusunun yanında durur, okur ve kaşlarını çatar. Gözlerini devirerek notu çöpe attı.

Komodinin üzerinden telefonumu alıyorum, Nino'ya lanet olası çiçekleri kimin gönderdiğini bulmasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum ve izlemeye devam ediyorum.

Ocakta biraz yumurta çırparken ve bu süre boyunca parmaklarımla dizüstü bilgisayarda tempo tutarken Milene'i takip ettim. Gülleri sevmediği için mi gönderdi? Başka bir adamın ona çiçek göndermesi düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki de rengi buydu. Tekrar telefonumu alıp sekreterimi aradım. Aramayı cevapladığında, neye ihtiyacım olduğunu ona bildiririm. Çiçekçinin beni hemen aramasını sağlayacağını çabucak mırıldanmadan önce birkaç dakikalık tam bir sessizlik oldu. Beş dakika sonra telefonum çalıyor.

"Bay. Ajello. Ben çiçek butiğinden Diana. Lütfen neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin, ben de sizin için her şeyi ayarlayacağım," diye cıvıladı.

"Yarın sabah gönderilecek çiçeklere ihtiyacım var. "

"Tabii ki. Belirli bir şey ister misiniz? Hollanda'dan harika kırmızı güllerimiz var ve—"

"Kırmızı güller dışında sahip olduğun her şeyi alacağım."

"Ey? Kırmızı hariç tüm güllerimiz? Kesinlikle. Nereye-"

"Her şeyi söyledim, Diana," diyorum. "Adresi yaz. Sabah altıda teslim edilmelerini istiyorum."

Çiçekçiyle görüşmemi bitirdiğimde telefonu önümde klavyeye koyup ona bakıyorum. Hiç kimseye çiçek almadım. Öyleyse şimdi bunu yapma çılgınca ihtiyacı nereden geliyor?

MİLENE

"Kahretsin," diye mırıldandım sürgü kilidiyle uğraşırken.

Alarmımı açmayı unuttum ve neredeyse uyuyordum. Sonunda kapı kolu döndü ve koridordan aşağı koşmak ama eşikte durmak niyetiyle ön kapımı açtım. Koridorda kaçış olmayacak, orası kesin. Merdivenlere ulaşmayı başarabilirsem şanslı sayılırım çünkü bir teslimat şirketi işi batırmış gibi görünüyor. Büyük zaman.

Yaklaşık seksen fit uzunluğundaki koridor geçidinin tüm uzunluğu boyunca her iki tarafı, tümü çiçeklerle dolup taşan devasa kaseler ve vazolarla doludur. Her aranjman farklı bir çiçek türünden oluşuyor; beyaz güller, sarı güller, şeftali gülleri, papatyalar, zambaklar, laleler ve tanımadığım bir sürü başka çiçek. Her buketin vazunun etrafına çiçeklerle uyumlu renkte bağlanmış büyük bir saten fiyonk vardır.

"Tanrım," diye mırıldandım, çiçek denizine bakıp hiçbirini devirmeden merdivenlere nasıl ulaşacağımı merak ederek.

"Milen!" gıcırtilı bir kadın sesi bağırır.

Başımı çeviriyorum ve ev sahibemi elleri kalçalarında, merdiven boşluğunun başında dikilirken buluyorum.

"Bunları koridordan çıkarmana ihtiyacım var. İnsanların işe gitmesi gerekiyor" diye devam ediyor.

"Benim değiller," diyorum, renk patlamasına bakarak.

"Not öyle olduklarını söylüyor."

Başım tekrar sağa dönüyor. "Not?"

Pembe bir zarf tutan elini kaldırdı. "Teslimatçılar bunu sana vermemi söylediler."

"Bir hata olmalı."

"Üzerinde senin adın yazıyor."

Hiçbir şeyi devirmemek için elimden geleni yaparak koridora çıktım ve ona doğru yöneldim. En az yüz tane olması gereken vazoun etrafında zikzak çizerek yürümek zorundayım.

"Bir bakayım," dedim ve zarfı almak için büyük bir beyaz gül aranjmanının üzerine eğildim. O haklı. Üzerinde benim adım var. Omzumun üzerinden tüm çiçeklere bakıp notu zarftan kaydardım.

Neyi beğendiğini seç.

Vermediklerini ver.

göz kırpıyorum. Tekrar oku. Ters çevirin. İmza yok. Kim binlerce dolarlık çiçek alır ve alıcıya beğenmediğini vermesini söyler? Randy miydi? Öyle düşünmüyorum. Ayrıca, notun sevimsiz bir tek satırı yok ve her zaman bir tane yazıyor. Tekrar koridora bakıp hızlı bir hesap yapıyorum. O vazoların her biri yüz dolara mal olmuş olmalı. Muhtemelen daha fazla. Yani, toplam olacaktır. ... Başım ev sahibesine dönüyor, gözlerim kocaman. Kutsal. Kahretsin.

"Koridordakilere ihtiyacım var," diye homurdandı ve gitmek için döndü. "Otuz dakikan var."

Bütün bunlarla ne halt edeceğim? Ve koca bir çiçekçi dükkanı gibi görünen şeyi satın alan manyak kim? Bu, deliliğin özel bir seviyesidir.

Telefonumu çıkarıp iş arkadaşım Pippa'yı aradım.

"Bana hastanenin çamaşırhanesinde çalışan adamlardan birinin telefon numarasını bulabilir misin?" Soruyorum.

"Çamaşırhane hizmeti mi?"

"Evet. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Ve bir kamyon," dedim çiçeklere bakarak. "Büyük bir tane."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

SALVATORE

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve ofisimin karşı köşesinde diz çökmüş adama bakıyorum. Nino saçından tutuyor ve yüzüne doğru bağıyor.

"Kimin için çalıştığını sordum, Octavio?" diye bağıır ve adamın yüzüne yumruk atar. "Bizi ispiyonladın mı? DEA'ya mı?"

"Ben değildim, Nino. Yemin ederim ben değildim!"

"Başka kim seninle çalışıyor, bilgi satıyor?" Başka bir darbe. İki diş tükürük ve kan içinde ofiste uçarak duvarda kırmızı lekeler bırakıyor.

"Bir isim istiyorum, Octavio!" Nino bağırmaya devam ediyor.

Masamdan telefonu alıp izleme uygulamasını açtım ve Milene'nin dairesinden gelen kayıtları getirdim. Geçen hafta boyunca, gün boyunca düzenli olarak canlı video akışını kontrol etmeye başladım. Akşamları hala tüm günün kaydını izliyordum ama bu bana yeterince güçlü bir düzeltme sağlamayı bırakmıştı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek için anlaşılabilir bir ihtiyaç geliştirdim.

Ekran, Milene'nin evinin görüntüsüyle aydınlanır. Beyaz güller ve papatyalar onda kaldı ve mutfak masasının üzerindeler. Milene'i televizyon seyrederken ya da kitap okurken bulmayı bekliyordum, işte olmadığı zamanlarda genellikle yaptığı şey buydu. Bunun yerine, onun sadece uyumlu siyah dantelli bir iç çamaşırı takımıyla odanın içinde koştuğunu görüyorum. Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğilip telefonu elime aldım.

Milene küçük dolaptaki askıdan gümüş bir elbise ve alttan bir çift siyah topuklu ayakkabı çıkarıyor. Önce elbiseyi giyer. Kısa, dar ve eski tarz bir disko topu gibi parlıyor. Elimdeki telefonu daha da sıkı tutuyorum. Yatakta giydiği tişörtler o elbiseden daha aşağıda duruyor. Kıçını zar zor kapatıyor. Milene topuklarının üzerinde kaydı ve paltosunun üzerinde uyuyan yırtık pırtık kediyi uzaklaştırdı. Ceketini alarak daireden çıkar.

"Nino, Scardoni kızındaki kim?" Soruyorum.

Nino başını kaldırdı, dikkati Octavio'nun parmaklarını kırma şeklindeki metodik görevinden başka yöne kaydı. "Sıra Pietro'da olmalı."

Pietro'nun numarasını bulup onu aradım. "O nerede?"

"Taksiye biniyorum" diyor.

"Takip et. Nereye gittiğini bana haber ver." Aramayı kestim, silahımı çıkardım ve hala diz çökmüş olmasına rağmen yarı baygın olan Octavio'nun yanına gittim.

"Diğer muhbirin adı, Octavio," diye talep ettim.

"Bilmiyorum patron. Yemin ederim . . ."

Silahı kaldırdım, yakın mesafeden kafasına bir kez ateş ettim ve Nino'ya döndüm. "Bakımı arayın. Sabaha kadar ofisimin temizlenmesine ihtiyacım var. Sekizde bir toplantım var. Onun bir ailesi var mıydı?"

"Bir eş."

"Birini parayla gönder. Yüz bin yapmalı . Çenesini kapalı tutmazsa ne olacağını bildiğinden emin ol."

"Tamam. Başka bir şey?"

"Biri bunun üzerini boyasın." Octavio'nun cesedinin arkasındaki duvarı başımla işaret ediyorum. "Akli her yerde."

"Çıkıyor musunuz?"

"Evet."

"Yedek göndereyim mi?"

Hayır, dedim ve bakışlarımla onu sabitledim. "Beni takip etmesi için kimseyi gönderme. Sana o alışkanlığını bırakmanı söyledim zaten."

"Ben senin güvenlik şefimim. İzin vermezsen işimi yapmamı nasıl beklersin?"

"Şimdiye kadar, peşime taktığın adamları fark etmemiş gibi davrandım. Bu gece olmaz, Nino."

"Tamam patron."

Garaja doğru giderken Pietro aradı ve bana şehir merkezindeki bir barın adresini verdi. Arabama bindiğimde telefonumdan konumu kontrol ediyorum. Neredeyse bir saat uzaklıkta. Kahretsin. Avucumla direksiyona vurduğum ve motoru çalıştırdım.

MİLENE

Arkamı bara yasladım ve içkimden bir yudum almak için bardağımı kaldırdım ki lacivert pantolon ve beyaz gömlekli bir adamın içeri girdiğini fark ettim. Bok.

"Tanrı aşkına, Pip." inledim. "Cidden Randy'yi kızların gecesine davet ettin mi?"

"Tabii ki değil." Pippa bakışlarımı takip ediyor. "Bir noktada bundan bahsetmiş olabilirim. Çarşamba günü birlikte gece vardiyasındaydık ama kesinlikle benimle gelmesini istemedim.

"Harika." İçkimden büyük bir yudum alıyorum ve Randy'nin bulaşık suyu kadar donuk yüzüne geniş bir sırıtışla yaklaşmasını izliyorum.

"Kızlar! Size ne verebilirim?"

"İyiyiz, teşekkürler," diye mırıldandım.

Randy'ye onunla çıkmak istemediğimi o kadar çok söyledim ama beni yalnız bırakmıyor. Bu daha uzun sürerse, ne yapacağımı bilmiyorum. Bana çıkma teklif ettiği ve bana çiçek gönderdiği için onu azarlayamam. Bu kaba olurdu. Ayrıca, o beş yıldır St. Mary's'de çalışan bir doktor ve ben sadece ihtisas programını tamamlayan bir hemşireyim. Eğer halka açık bir yüzleşme söz konusu olursa, herkes onun tarafını tutacaktır. Anesteziist bulmak zor.

"Haftaya sinemaya gitmek ister misin?" O sorar.

"Randy, lütfen. Seninle çıkmayacağımı sana zaten söyledim."

Pippa sandalyesinden atlayarak, "İşemem gerekiyor," dedi.

"Şimdi?" ona ters ters bakıyorum Randy ile yalnız kalmak istemiyorum.

"Gerçekten gitmem gerekiyor. Beş dakika sonra döneceğim."

Pippa gider gitmez Randy elini benimkine koyuyor. "Haydi, Milene. Sadece bir randevu.

"Hayır." Elimi çektim "Lütfen gider misin?"

"Neden bu kadar zorlanıyorsun? Onun-"

Randy cümlesini yarıda kesip omzumun üzerinden baktı. Aynı anda bir kol belime dolandı .

Kulağımın yanında, "Geç kaldığım için üzgünüm," derin bir bariton yankılandı.

Vücudum sertleşiyor. Bu sesi tanıyorum. Otoparkta sadece bir kelime konuştu ama onunki gibi bir sesi unutmak zor. Başımı çevirip yukarı bakıyorum. Ceketli adam. Ona göz kırptım, biraz şaşırdım. Daha önce tanıştığımızda akşamın erken saatleriydi ve ben tam olarak en iyi zihinsel durumda değildim, bu yüzden onun görünüşünü tam olarak anlayamamıştım. Bu sefer dikkatim daha fazla odaklandı ve onu net bir şekilde görüyorum. Siyah takım elbise altına siyah gömlek. İki de kesinlikle pahalı. Yüzü sanki sert granit oyulmuş gibi keskin hatlar ve kenarlardan oluşuyor. Aristokrat bir havası var. Ceketli adam çok seksi.

"Milen?" Randy soruyor. "Arkadaşın kim?"

Randy'ye gülümsedim. "Bu Kurt. Erkek arkadaşım."

"Erkek arkadaş?" Randy hala arkamdaki ceketli adama bakarken soruyor. "Pippa ondan ayrıldığını söyledi."

"Kavga ettik ve kızgındım ama şimdi tekrar birlikteyiz." sırtıyorum

Belimi saran kol geriliyor ve kendimi sırtımdaki kaslı göğse yapışık buluyorum.

Ceketli adam bana tepeden bakarak, "Ve Aralık'ta evleniyoruz," diyor. "Değil mi, Goldie?"

Kurt ve Goldie mi? Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet. Önce Aralık." Nasıl asık suratlı olabiliyor? "Yani bana çıkma teklif etmekten gerçekten vazgeçmelisin, Randy. Kurt bundan hiç hoşlanmadı."

Randy ceketli adama bakar, veda eder gibi mırıldanır ve gönülsüzce çıkışa doğru yönelir. Belimi saran kol kayboldu ve bir hayal kırıklığı sancısı hissettim .

Kurtardığın için teşekkürler, dedim barın üzerindeki bardağıma uzanırken. "Yani, sonuçta dünya küçük."

Ceketli adam bir an bana baktı, sonra daha da yaklaşarak taburemin yanındaki bara yaslandı. Düşündüğümünden daha fazla gri var, çoğunlukla şakaklarında ama aynı zamanda üst kısımlarında da. Alışılmadık ama etkisi bir şekilde yüzünü ve o açık kahverengi gözlerini tamamlıyor.

"Neden Kurt?"

"Dün *Tango ve Cash*'i yeniden izledim . Aklıma gelen ilk isim buydu." omuz silkiyorum "Gerçek ismin nedir?"

"Kurt benim için gayet iyi çalışıyor, Goldie."

"Ah, gizemli bir adam mı?" Bardağı dudaklarıma götürüyorum ama gözlerimle içtiğim o. Daha önce bu kadar güçlü bir varlığa sahip bir adamla tanıştığımı hatırlamıyorum. Sadece odada bulunarak bile dikkat çekiyor ve görünüşünün bununla çok az ilgisi var gibi görünüyor. "Peki, hayatta ne yapıyorsun Kurt?"

"Yönetimde benim olduğumu söyleyebilirsin." Başını eğdi ve sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerinde garip bir bakış belirdi. "Ve sen? Son zamanlarda daha fazla bebek doğurdun mu?"

"Tanrım hayır. Hala ilkini işlemeye çalışıyorum." İçkimden bir yudum alıyorum. "Ölüm korkusu yaşadım."

"Evet, söyleyebilirim."

"Yapabilirdiniz? Bok. Bunu oldukça iyi sakladığımı sanıyordum."

Barmen aramıza eğilip bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor. Kurt, siyah deri eldivenini göstererek sol eliyle ona el sallarken, yeniden doldurmak için bardağıma doğru başımı salladım. Mikrop takıntılı paranoyaklardan biri mi? Sağ eli barın üzerinde duruyor. eldiven yok Garip _

"Hep hemşire olmak mı istedin?" O sorar.

"Evet. Üçüncü sınıfta olduğumdan beri."

"Neden?"

"Bu iyi bir soru." Başımla onayladım. "Nedenini bilmiyorum. Bu her zaman istediğim bir şeydi. Sen nasılsın?"

"Aile işini sürdürüyorum. Beklenen buydu."

"Evet ne demek istediğini biliyorum." bardağıma boşaltıyorum.

Benden de bekleniyordu. Benim durumumda ise, don tarafından seçilen bir kocayla evlenmek demekti. Pekala, olmuyor. Kız kardeşim şanslıydı. Bianca sonunda hayran olduğu bir adamla evlendi ama eve dönüp Cosa Nostra anlaşmalarında pazarlık kozu olma riskini almamın hiçbir yolu yok.

"O adam senin eski sevgilin mi, yoksa başka bir şey mi?" gizemli yabancım soruyor ve ben ürperiyorum.

Randy mi? Tanrım, hayır." Yüzümde tiksinti var. "Sadece işten kaçan bir salak, üzerimden atamıyorum. Aylardır bana çiçekler ve acıklı notlar gönderiyor.

"Ne tür notlar?"

"Sonuncusu saçımın ona *güneş ışınlarını hatırlattığını söyledi* ." burnumu çekiyorum

Eldivenli eli görüş alanıma girdi ve saçımdan bir tutam alıp parmağına doladığında nefesim kesildi. Birinin saçına dokunmak oldukça mahrem bir davranış ve beni rahatsız etmeli. öyle değil Azıcık bile değil.

"Romantik bir ruh değilsin, değil mi Goldie?"

"Hayır, pek sayılmaz, Kurt." dedim, kalbim hızla atarken sesimi sabit tutmaya çalışarak.

O kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Hastanenin önünde tanıştığımız andaki kokunun aynısı , çok farklı ve hafif baharatlı ve elimde olmadan biraz öne eğiliyorum. "Ve sen de çiçekleri sevmiyor musun?" diye sorarken yüz ifadesi tamamen tarafsız kalıyor.

"Çiçeklere karşı hiçbir şeyim yok. Onları sürüngelemlerden almak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum," diye mırıldandım bardağıma. "Ve görünüşe göre bir şekilde ikincisini elde etmişim."

"İkinci bir sürüngelemler mi?" diye soruyor, hala saçımınla oynuyor.

"Evet. Bu haftanın başlarında biri tüm çiçekçi dükkanını satın almaya karar verdi ve kapımın önüne yüzden fazla buket bıraktı."

"Randy değil miydi?"

"O olmadığına eminim. Notta sevimsiz bir çizgi ve imza yoktu. Randy her zaman kartlarını imzaladığından emin olur," dedim gözlerinin içine bakarak. "Arkadaşım Pippa, her zaman tuhaf erkekleri cezbediğini söyler."

Başı hafifçe eğilir. "Haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki." Beni öpüp öpmeyeceğini merak ederek nefesimi tuttum. Söz konusu arkadaş tuvaletten geri gelip diğer tarafımdaki sandalyeye oturmak için tam da o anı seçiyor. Pippa her zaman en iyi zamanlamaya sahiptir.

"Sanırım gitme vaktim geldi," diyor ceketli adam ve bardan uzaklaşıyor.

Gitmesini istemiyordum ama itiraz etmek yerine sadece başımı salladım. "Görüşürüz."

Başını iki yana salladı, beni bakışlarına hapsetti ve eldivenli elinin arkasını yanağıma sürttü.

"Belki." Saçımı bıraktı ve arkasını döndü.

Kalabalığın arasında gezinen uzun gövdesiyle uzaklaşmasını izliyorum, kalabalığın arasından doğal bir şekilde ayrılarak geçmesine izin veriyor. Hafif bir topallaması var, farkındayım. Bu çok ince. Ayak seslerinde başka birinin dikkatini çekmeyebilecek bir farklılık. Daha önce fark etmemiştim.

Arkasını dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum ama arkasına bakmadan gidiyor.

Vay canına. Pippa yanımda iç çekiyor. "O kimdi?"

Hiçbir fikrim yok, diye fısıldadım.

SALVATORE

Az ışıklı oturma odasına girip etrafıma bakındım. Ev tam bir felaket - oturma odasının zeminine saçılmış giysiler ve tezgahın üzerine yığılmış boş paket servis kutuları. Bayat atmosfer hava yollarıma yapışıyor, kalın ve belli belirsiz zararlı. Sanki aylardır kimse pencere açmaya tenezzül etmemiş gibi. Yer iğrenç. Yemek masasına gidip bir sandalye çekiyorum. Ön kapıya bakacak şekilde çevirerek beklemek için oturdum.

Yirmi dakika sonra ön kapı açılıyor ve Milene'nin ucubesi Randy Philips içeri giriyor. Işıkları kapattığım için beni hemen fark etmiyor. Ancak düğmeye basıp beni yemek odasında otururken görünce olduğu yerde kalakaldı.

"Merhaba Randy," diyorum.

Gözleri büyüyor ve bir adım geri gidiyor. "Burada ne yapıyorsun? Nasıl girdin? Polisi arıyorum."

"Bunu tavsiye etmem." Sandalyede geriye yaslanıyorum. "Sohbet etmeye geldim. Bu kadar."

"Ne istiyorsun?" Beni ölçüyor, sonra yaklaşıyor .

"Milene'i unutmanı istiyorum," dedim. "Onunla konuşmuyorsun. Ona bakmıyorsun bile. Bir odaya girdiğinde arkanı dönüp gidiyorsun."

Ya reddedersem? Bana doğru bir adım daha attı.

Randy iri bir adam, benden biraz daha kısa ama en az elli kilo fazlası var. Bununla birlikte, cüssesi, esas olarak göbeğine topladığı ekstra ağırlıktan geliyor. Beni alt edebileceğinden eminmiş gibi kendini beğenmiş görünüyor. Sağlam temellere dayanmayan sonuçlar çıkarmak sizi öldürebilir. Çoğu insan bunu hesaba katmaz.

Bana saldırmaya karar verdiği anı tam olarak görüyorum. O bunu yapmaya fırsat bulamadan ayağa kalktım, sandalyeyi aldım ve kafasına vurdum. Randy yere yığıldı ve avuçlarını yere bastırarak dizlerinin üzerine çöktü. Dengesini ve soğukkanlılığını geri kazandığında ceketime uzandım, silahımı çıkardım ve susturucuyu namluya vidalamaya başladım. Silah seslerini tamamen söndürmeyecek ama kesinlikle susturacaktır. Hiçbir komşunun tartışmamızı bölmesini istemiyorum.

"İşin bu noktaya gelmemesini gerçekten ummuştum Randy, ama bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Yukarı bakıyor ve silahı görünce dört ayak üzerinde geriye doğru sürünüyor. Soluna nişan aldım ve tetiği çekerek elinden bir inç ötedeki ahşap döşemeye bir mermi gönderdim.

"Dur," diyorum ve donup kalıyor. "Hala nefes almanın tek nedeni Randy, senin bir doktor olduğunu duymuş olmam ve tıp uzmanlarına büyük saygım var. Bu yüzden sana itaat etmen için son bir şans veriyorum."

Hızla başını sallıyor ve sızlanıyor, gözleri geniş ve panikle dolu .

"İyi. Yarın sabah St. Mary's'deki görevinden istifa edeceksin. Binanın on mil yakınında birinin seni gördüğünü duyarsam ya da Milene, hayatın biter. Anlıyor musunuz?"

"Anladım."

"Mükemmel." Bacağına nişan alıp kalçasından vuruyorum.

Çığlık atıyor ve yanına düşüyor, ellerini kanayan yaraya bastırıyor. Gerginlikten parmak boğumları beyazladı.

"Ciddi olduğumu küçük bir hatırlatma. Ben yokken 911'i arayıp bir hırsızla karşılaştığını söyleyebilirsin." Susturucuyu açıp silahımı sakladım ve ön kapıya yöneldim. "On millik yarıçap, Randy."

Arabaya biner binmez telefonumu çıkarıp güvenlik uygulamasını açtım. Milene kanepede oturmuş cips yiyor ve televizyondaki bir durum komedisine odaklanıyor. Kedi kucağına oturmuş, patisiyle kaseden Milene'nin atıştırmalıklarından birini çekmeye çalışıyor. Yoğun günlük programıyla kızın daha iyi beslenmeye ihtiyacı var. Onu izlediğimden beri, sadece birkaç kez ve sadece izinli olduğu zamanlarda kendi kendine yemek pişiriyor. Gördüğüme göre, bu konuda berbat. Bu birkaç örnek dışında, fast food yiyor. Bazen, daha uzun vardiyaları olduğunda, hiçbir şey yemeden eve geldiğinde çöküyor. Böyle devam ederse hastalanacak.

Hizmetçim Ada'ya ne yapmam gerektiğine dair talimatlar içeren bir mesaj gönderdim ve aynı anda hem seyredip hem de arabayı sürebilmek için telefonu direksiyon simidinin yanındaki yuvasına yerleştirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

MİLENE

"Tanrı aşkına!" Bağırarak girişin hemen önünde yere uzunlamasına yayılmış, farkında olmadan uyuyan kedinin üzerinden atlıyorum. Onu neredeyse ayaklarımın altında eziyordum. Tekrar.

Başımı sallayarak mutfağa gidiyorum, aklımda bir önceki günden kalanlar var ve sonra uyuyorum. Gece vardiyaları beni öldürüyor. Buzdolabını açtım, elimi üst rafa uzattım ve iki kez göz kırptım. Buzdolabını kapattım ve doğru dairede olduğumdan emin olmak için arkamı döndüm.

Mutfağım.

Benim kedim.

İki günlük kirli bulaşık yığını da benim. Hayır, yanlış daireye girmedim. Buzdolabını tekrar açtım, içindekilere baktım ve Pippa'yı aramak için arka cebimden telefonu çıkardım.

"Ben isteyken evime mi uğradın?" Soruyorum.

"Hayır."

"Emin misin? "

"Elbette eminim. Neden?"

"Sanırım dün gece biri zorla girmiş."

"Ne?! Rapor ettin mi? Ne aldılar?"

"Öhö. Hiçbir şey almadılar." Bir şeyleri hayal etmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak rafların içindekileri incelemek için eğildim. "Onlar . . . buzdolabımı doldurdum."

"Takip etmiyorum."

"Biri zorla girdi, buzdolabımı sebze, bir ton et, süt, yumurta ve" -orta raftaki plastik kaba uzanıp kapağını kaldırdım- "ev yapımı çorba" ile doldurdu.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik, ardından kıkırdama sesiyle karşılandım. "Evet, küçük ev cinleri olmalı. Komiksin."

"Ciddiyim. Evden ayrıldığımdan beri bu kadar dolu bir buzdolabı görmemiştim."

"Muhtemelen dün stokladın ve unuttun. Buzdolapları mucizevi bir şekilde kendi kendine dolmaz."

"Uykusuzum, deli değilim, Tanrı aşkına. Bir mağazaya gittiğimi ve aylık maaşımın yarısını yemeğe harcadığımı hatırlardım." Orta raftan bir kalıp peynir alıp daha iyi görebilmek için çevirdim. Süslü, küflü çeşitlerden biri. "Orada büyük bir Gorgonzola paketi bile var. Havalı hırsızlar."

"Sen ciddisin?"

"Elbette ciddiym." Peyniri rafa geri attım ve buzdolabını çarparak kapattım. Polisi arıyorum.

"Onlara ne söylemek için?"

Bok. Haklı, sadece gülerler. "Sence David miydi?"

"Eski sevgilin? Siz ayrılınca yoga grubuyla Hindistan'a gittiğini sanıyordum. Dostum, o adam çok tuhaftı ve yemeğe takıntılıydı. Senin evine gizlice girdiğini hayal edebiliyorum."

"İsa. Fazladan anahtarları geri aldığımdan emindim." İç çekip ensemi sıkıyorum. "Kaza yapacağım ama uyandığımda David'e mesaj atacağım ve yarın ilk iş kilitleri değiştireceğim."

Aramayı kestim ve yatağa yöneldim. Uyurken aklımdan başıboş bir düşünce geçiyor - David bir vegan değil miydi?

SALVATORE

Başımı yana eğerek işe gitmek için hazırlanan Milene'yi izledim. Saçlarını aynanın önünde tatar, sonra yüksek bir atkuyruğu yapacak şekilde başının tepesine yakın bir yerde toplar. Onu giydiğinde tercih ederim. Telefonumu ters çevirdim ve masamın karşısındaki, başka bir inşaat şirketini işe alma konusunda tartışan Cosimo ve Rocco'ya odaklandım.

Cosimo, "Atticus hükümet projelerinde de çalışıyor," diye çıkıştı. "Sıkı iç ve dış denetimleri var. Ya birisi çalıştığı tüm şirketleri kontrol etmeye karar verirse ve belgelerimizi tararsa?"

"Tüm sözleşmelerimiz sağlam. Şüpheli bir şey bulamayacaklar." Rocco omuz silkiyor.

"Ey? Ya daha derine inerlerse?" Soruyorum. "Örneğin, yatırımcılarımızı kontrol etmek mi? Bunu düşündün mü, Rocco?"

Kahretsin, diye mırıldandı.

"Aynen öyle. Atticus ile herhangi bir iş yapmıyoruz." Ofisimin kapısına doğru başımı salladım. "Bugünlük işimiz bitti. "

Onlar gittikten sonra dikkatimi tekrar telefonuma verdim ve ikinci kamera beslemesini açtım. Milene beslenme çantasını yarısı kömürleşmiş gibi görüldüğü için kendi pişirdiği belli olan etle dolduruyor. Ada'ya daha fazla yiyecek almasını söylemem ve önümüzdeki hafta Alessandro'yu buzdolabını doldurması için göndermem gerekecek. Kilitleri değiştirdi ama kilitli kapılar Alessandro için hiçbir zaman sorun olmadı. Evinden ayrıldığı an, dizüstü bilgisayarımı kapatıp garaja yöneliyorum.

Milene'nin çalıştığı hastaneye ulaşmak için kırk dakika sürüyorum. Girişe yakın bir yere park edip koltuğuma yaslandım ve bekledim. Bir süre sonra köşeyi dönüyor ve geniş sürgülü kapılardan kaybolana kadar onu gözlerimle takip ediyorum. Kantağı açıp geri vitese geçiyorum ve otoparktan çıkıyorum.

Kıza olan bu saplantım beklediğim gibi azalmadı. Aslında, sadece yoğunlaştı. Son birkaç gün içinde bir noktada, kamera beslemesini günde birkaç kez kontrol etmekten, toplantılar dışında sürekli olarak açık bırakmaya geçtim. O zaman bile, sohbet üç saatten fazla sürerse, açıp hızlıca bir göz atacağım. Uzun süre onun konumundan habersiz olduğumda oluşan

endişeyi hafifletmeye ancak yetiyor. Milene Scardoni, her ne sebeple olursa olsun, damarlarımda dolaşan bir uyuşturucu haline geldi. Ne kadar çok alırsam, o kadar çok istiyorum. Onu tekrar görmem gerekiyor, şahsen. Bugün değil, yakında olacak.

Evden birkaç blok ötede kırmızı ışıktaki durup dikiz aynasına bakıyorum. Tanıdık siyah bir araba son on beş dakikadır beni takip ediyor, aynı şeritte ve birkaç araç geride kalıyor. Görünüşe göre Boston hocasının karısı evcil hayvanlarından birini beni takip etmesi için göndermiş. Adamlarını daha iyi eğitmesi gerekiyor çünkü beceriksiz casuslarını ortadan kaldırmak can sıkıcı olmaya başlıyor. Trafik ışığı yeşile döndükten sonra sağa dönüp yarım saat kadar sürüyorum, ta ki yarım kalmış bir ofis binasına ulaşana kadar. Bir kez daha sağa dönüp geçen hafta bitmiş olması gereken yer altı garajına giriyorum. Duvarlara saçılmış kutulara, boya malzemelerine ve rulo elektrik kablolarına bakılırsa, tamamlanma programın çok gerisinde.

Merdiven boşluğuna açılan servis kapısının yanına park ettikten sonra koltuğun altından tabancamı alıp arabadan iniyorum. Merdivenlere çıkarken beton bir sütunun yanından geçip kapıyı aralık bırakarak binaya giriyorum.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra, siyah kot pantolon ve siyah tişört giyen bir adam gizlice garaja girdi. Sırtını duvara dayadı ve elinde silahla servis kapısına doğru süründü. Eşiğe ulaşıp boştaki elini kapı pervazına bastırduğunda, gölgelerin arasından çıkıp şakağına bir kurşun sıkıyorum. Kan, yeni boyanmış duvara sıçrar ve adamın vücudu yere düşer. Silahımı indiriyorum ve telefonumu çıkararak cesede yaklaşıyorum.

"Evet?" bir kadın sesi cevap verir.

Nera. Sana ait bir şey buldum."

"Ey. Ne şanssızlık." Karşı tarafta kısa bir sessizlik olur ve devam eder, "Eh, sanırım ödeştik. Şimdilik bu duruma bir son vermeli miyiz? Boston'da bazı sorunlar yaşıyorum. Şu an için buna odaklanmam gerekiyor ve gönderdiğiniz casusları avlamak için tam olarak zaman ve çaba harcamam."

"Evet. Bu akıllıca olurdu. Lütfen Don Leone'ye bir an önce iyileşmesi için en iyi dileklerimi iletin."

"Yapacağım," diyor ve hat kesiliyor.

Ayağımın dibindeki cesedin üzerinden atlayıp Nino'yu aradım .

"Nera Leone'nin casuslarından biri daha elimde. Cesedi yok etmesi için birini gönderin. Brooklyn ofis binasının altındaki garajda."

"Derhal. Daha fazlasını beklemeli miyiz?"

"Hayır. Nera ve ben, şimdilik birbirimizi gözetlemeyi durdurmak için bir anlaşmaya vardık."

"Tekrar mesaj gönderecek miyiz?" O sorar.

"Evet. Bu sefer kafa yeter. Ama süslü kırmızı bir kağıda sarın. Bu onun en sevdiği renk."

"O kadın beni hep ürküttü."

"Cosa Nostra'nın kadınların güçlü bir konumda olmasına ilişkin görüşlerini biliyorsunuz. Tüm bunlara katlanmak için acımasız olması gerekiyor.

"Sözünü tutacağını düşünüyorsun."

"Evet. Nera bir yılanır ama sözünden dönmez. Yakında ölecek olması çok kötü."

"Birinin onu öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Kocas1 ölür ölmez. O zamana kadar dizginleri elinde tutacak, ama don öldüğü an işi bitmiştir." Telefonu kapatıp arabama döndüm.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

MİLENE

"Eve gitmek için sabırsızlanıyorum." İç çekip dolabımı kapatıyorum. "Yarın için Harper'la vardiya değiştirdim. Çift çekeceğim."

"Neden?" diye soruyor.

Annesinin hasta olduğunu ve ziyaret edilmesi gerektiğini söyledi. Pek iyi hayır diyemezdim.

"Bazen çok yumuşaksın. Harper asla kimseyle yer değiştirmeyi kabul etmez." Başını sallıyor. "Yine o seksi yabancıyla mı karşılaştın? Üç hafta önceki mi?"

"Hayır." Yanından geçerken resepsiyondaki kıza el salladım.

"Numaranı istemediğine inanamıyorum."

"Belki ilgilenmiyordur." omuz silkiyorum "Randy'nin beni rahatsız ettiğini gördü, yardım etmeye karar verdi ve hepsi bu kadar."

"Randy'nin işi bırakmasına hala şok oldum. Çok ani oldu."

Çıkış kapılarından geçerken, Ailevi bir acil durumdan bahsettiğini ve şehri terk ettiğini duydum, dedim. "Tanrıya şükür."

Aniden, Pippa artık benimle adım adım yürümez hale geldi. Durup döndüğümde onu bir şeye bakarken buluyorum, gözleri iri iri açılmış .

Pip mi? Geliyormusun?"

"Hmm. . . gizemli adam hakkında.

"Ondan ne haber?"

"Sonuçta ilgini çekecek gibi görünüyor." Sırıttıyor ve otoparka doğru başıyla işaret ediyor.

Bakışlarını takip ettim ve ağzımın kenarları istemsiz bir gülümsemeyle seğirdi. Bizden on beş metre ötede, ceketli adam kollarını önünde kavuşturmuş, büyük gümüş renkli bir arabanın kaportasına yaslanmış.

"Tanrı aşkına. Bu bir Bentley mi?" Pippa beni omzuyla dürterken kulağıma fısıldıyor. "Şimdi git. Seninle evlenmesini sağla. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksınız." Kıkırdıyor.

burnumu çekiyorum Önerdiği şey tam da benim kaçınmaya çalıştığım şeydi. "Yarın görüşürüz."

Ceketli adam ona doğru yürürken beni izliyor ve kendimi hastane önlüğünden biraz daha pohpohlayıcı bir şeyler giymeyi dileyerek buluyorum. Gün ortası ışığı saçındaki beyazları ortaya çıkarıyor ve ne kadar çekici olduğuna bir kez daha şaşıyorum. Bugün, üzerinde hiçbir şey olmayan basit bir gri gömlek giyiyor. Duruşu, geniş omuzlarını ve şişkin

pazılarını vurgular. Profesyonel bir yüzücü gibi yapılı, kaslı, ince belli ve geniş göğüslü. Direkt yörüngesine ulaşıyorum ve gülümsüyorum.

"Tekrar merhaba yabancı. Eğer hâlâ bir yabancıysan," diyorum. "Sadece geçiyordum?"

"Biraz." Doğrulup ellerini ceplerine koyuyor. "Benimle öğle yemeği yemek ister misin diye soracaktım."

"Genellikle öğle yemeğine adını bilmediğim erkeklerle gitmem, Kurt."

Buna gülümsemesini bekliyordum ama bunun yerine bakışlarını bana çevirdi. "Kahve?"

Adını neden paylaşmak istemediğini merak ediyorum. Yani, en başından bana sahte bir isim verebilirdi. Onaylamak için kimliğini isteyeceğim gibi değil. Belki de onu bu şekilde daha çekici bulacağımı düşünüyor? Eğer durum buysa, tamamen haksız değil.

"Kahve yapılabilir." Omuz silktim ve ben de dahil olmak üzere hastane personelinin çoğunun en azından yarı düzenli ziyaretçiler olduğu yakınlardaki küçük yeri işaret ettim. "Caddenin karşısında bir kafe var."

Yolun karşısına geçerken başını salladı ve sessizce beni takip etti. Verandadaki kırmızı ve beyaz gösterişli pötikareli masa örtüsüyle kaplı masalardan birini seçiyoruz. Ceketli adam benim için bir sandalye çekip yanıma oturdu.

"Yani beni takip mi ediyorsun Kurt?"

"Hayır," diyor. "Mahallede bir işim vardı ve ben arabama binerken seni hastaneden çıkarken gördüm."

"Ne tesadüf."

Kafe sahibinin kızı siparişlerimizi almaya geliyor. Benim için bir kapuçino ve onun için şekersiz duble espresso. İnsanlar kahveyi şekersiz nasıl içebilir hep merak etmişimdir.

"Hayat sana nasıl davranıyor, Goldie?"

Bir cevap beklerken beni izlemesinde alışılmadık bir şey var. Sanki gerçekten bilmek istiyormuş ve sadece sohbet etmek için sormuyormuş gibi. Onunla gerçekten sadece bir avuç kelime alışverişinde bulunduğum için aptalca gelebilir, ancak nadiren birine bölünmemiş dikkatini verdiği izlenimine sahibim.

"Hemen hemen aynı," diyorum. "İnsanlar bıçaklanıyor. doz aşımı Bir yığın kırık kemik. Bir zehirlenme."

Zehirlenme mi? "

"Kıskanç eş. Kocasını aldatıyordu." sırtıyorum "Hiç mutlu değildi."

"Yaşadı mı?"

"Evet. İçeri girdiğinde midesini pompaladık."

"Ne kullandı?"

"Mutfak kimyasallarından oluşan bir kokteyl." Kaşımı kaldırdım. "Sen?"

"Burada zehirlenme yok. Sadece toplantılar ve tonlarca e-posta."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Pahalı kıyafetleri ve muhtemelen bir yıllık kiramdan daha pahalıya mal olan saati ile bir iş adamına benzese de, bana evrak işleriyle uğraşacak türden bir adam izlenimi vermiyor. Şimdi görünüşte rahatlamışken bile kendini belli bir şekilde tutuyor ve bu, onun sıradan bir yönetici olmadığından emin olmamı sağlıyor.

"Az önce mahallede değildin, değil mi Kurt?" Garsonun önüme koyduğu kahveyi alıp bir yudum alıyorum.

"Hayır." Öne eğildi, uzandı ve ensemde topuz yapan saçımı çıkaran tokayı çıkardı ve saçların sırtımdan aşağı akmasına neden oldu. "Gerçekten sıra dışı saçların var, Goldie."

Saçımda olağandışı bir şey yok. Kız kardeşim ve benim onun açık gölgesini paylaşmamız dışında, ama ailemizde başka kimse yok. İtalyan toplumunda sarı saç yaygın değildir. Bianca ve ben Norveçli büyükannemize bakan tek kişileriz.

Eldivenli parmaklarının arasına birkaç tutam alarak bukleleri hafifçe fırçalıyor.

Ona durmasını söyle! Sınırları aşıyor . Rastgele bir yabancının bunu yapmasına izin veremezsin .

Mantiğin sesini tamamen görmezden geldim ve tuttuğu saç tutamına baktım, sadece ilk üç rakamı kullandığını, diğer ikisinin ise biraz sert ve bükülü kaldığını fark ettim. Eline ne olduğunu merak ediyorum.

"Demek beni bekliyordun," diyorum. "Neden?"

"Güzel bir kadını öğle yemeğine çıkarmak istememde bir sakınca var mı?"

"Bu genellikle gerekli tanıştırmalardan sonra gelir, Kurt." sırtıyorum "Saklayacak bir şeyin mi var? Bana adını söylemek istememenin bir nedeni var mı?"

"Ne saklayabilirim ki?" Eldivenli parmakları saçımı serbest bıraktı ve bu sırada kolumun üst kısmındaki deriye sürtündü ve tüm vücuduma heyecanlı bir ürperti gönderdi.

"Bilmiyorum. Eski mahkum musun? Evde karısı ve üç çocuğu olan bir politikacı mı?"

"Benim adıma bir hız cezası bile yok. Karısı veya çocuğu da yok."

"Neden olmasın?" Kaşımı kaldırdım. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört. Bir karım ve çocuğum olması asla planladığım bir şey değildi."

"Ve her şey için belirlenmiş bir planın var mı?"

"Çoğu şey için evet." Gözlerimin içine bakıyor. "Eş pozisyonuna başvurmak ister misin?"

Güldüm. Sorun sorunun kendisi değil, tamamen ciddi bir tonda sorulmasıdır. "Üzgünüm Kurt. Tam olarak piyasada değilim. Muhtemel bir adayı başka bir yerde aramanız gerekecek."

"Evliliğe karşı bir şeyin mi var? Bağlılıktan korkuyor musun?"

"Hayır." Yeni tanıştığım bir adamla evlilik hakkında konuşmaktan şaşkınlıkla başımı salladım. " Sevmediğim bir adama bağlanmak gibi haklı bir korkum var . Ailemde çok fazla kötü örnek var sanırım. Bir zamanlar kız kardeşim Bianca ve ben asla evlenmeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık. Çiş kokan evlerde yaşayan kedi hanımlar olmayı planladık.

Cappuccino'ma uzanıyorum. "Pazarlığın yarısını alt üst edene ve korkunç bir Rus adamla evlenene kadar öyleydi. Ondan sonra evliliğe bakış açımı gerçekten değiştirdim.

"Nasıl yani?"

"Garip bir şekilde, ne kadar iyi olabileceğini gördüm. O ikisi. . . lanet olası ruh ikizleri falan gibi. Hiç bu kadar birbirine aşık iki insan görmemiştim. Bir Hallmark kartında olabilirler." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Bunu açıklayamam. Anlamak için görmeniz gerekir."

Korkunç bir Rus adamla da mı evlenmeyi düşünüyorsun? O sorar.

"Tabii ki değil." Güldüm. "Korkunç adamları sevmiyorum. Demek istediğim, daha azına razı olmayacağım.

"Ve sen romantik olmadığını söyledin. . " Parmağı çıplak kolumun üzerine kondu ve bileğimdeki mavi damarlara doğru bir çizgi çizdi. Yemin ederim kalbim gerçekten atıyor.

"Belki öyleyim, biraz." Parmağının tekrar yukarı hareket ettiğini fark ederek ve gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarma ihtiyacımı bastırmaya çalışarak omuz silktim.

"O adam seni yine mi rahatsız etti?" O sorar. "Bardaki mi?"

Randy mi? Hayır. Aniden şehri terk ettiğini duydum, aramadı bile. Tanrıya şükür."

"İyi." Başını salladı ve parmağını elimin arkasına götürdü. "Yeni bir şey var mı?"

"Olan bir sürü tuhaf şey dışında mı? Hayır."

"Ne tuhaf şeyler? "

"Pekala, adını bilmediğim bir adamla çıkmamla başlayabilirim." sırtıyorum

"Yani, bu bir randevu mu?"

"Sen söyle."

"Belki de öyledir." Elimi tuttu, avucunu yukarı çevirdi ve cildim üzerinde desenler çizmeye devam etti. "Pek çok randevuya çıkmam, bu yüzden bunu nasıl sınıflandıracığımdan tam olarak emin değilim."

Kaşımı kaldırdım. Randevulara gitmiyor musun?

"Hayır. Aslında, hiç randevum olduğunu sanmıyorum. Belki lisede."

Gülerek iki büklüm oluyorum. "Beni beceriyorsun, değil mi?"

Yalan söylüyor. Olmalı. Bir erkek onun gibi görüldüğünde, kollarına atılmak için sıraya giren bir ton kadın olmalı. Ben kıkırdarken elinden kayıp giden elime baktı ve parmaklarını bileğime doladı. Yaklaştırmak parmak ucuyla çizgileri izlemeye devam ediyor. Aşk çizgisi, yaşam çizgisi, hangisinin hangisi olduğundan asla emin değilim.

"Başka hangi tuhaf şeyler?" O sorar.

Göz kırpıp başımı sallıyorum. Dokunuşu çok hafif ama yine de tüylerimi diken diken ediyor. Sadece kollarım da değil. Ve kesinlikle elimi çekmeyi düşünmüyorum.

"Şey, çiçek olayı var. Hala onları kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, bahsettiğini hatırlıyorum. Bütün çiçekleri ne yaptın?"

"Hastanenin çamaşırhane bölümündeki adamlardan onları St. Mary's'e götürmeme yardım etmelerini istedim. Çiçekleri uzun süreli hastaların odalarına getirdik" diyorum. "Biraz sakladım. Onları kimin gönderdiğini bilmediğim için yapmamalıydım ama çok güzellerdi."

Parmağı ön kolum boyunca yukarı doğru hareket ediyor. "Başka? "

"Eski sevgilim geçen hafta evime girdi ve buzdolabımı doldurdu." ona bakıyorum. "Yapmadığını söylüyor ama ben ona inanmıyorum."

David tam olarak ilişki tipi bir adam değil. Böyle bir hareketle tekrar bir araya gelmeye çalışmasını çok tuhaf buluyorum ama bunu yapabilecek başka birini düşünemiyorum.

"Eski sevgilin?" O sorar. "Uzun süredir birlikte miydiniz?"

"Tüm açık ve kapalı dönemler dahil . . ." Onun hakkında düşünüyorum. "Belki bir yıl."

Kolumdaki parmak bir an hareketsiz kaldı.

"Bir yıl," diyor, ardından kalıbına devam ediyor. "Bu uzun bir süre. Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Evet, ama o şu anda Hindistan'da. Bir yoga inzivası ya da onun gibi bir şey. Muhtemelen buzdolabı işini halletmesi için birini göndermiştir. Neden soruyorsun?"

"Hindistan'ın güzel olduğunu duydum. Orada kalmayı düşünmeli. Sağlığı için iyi olur."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden? Tropikal iklim yüzünden mi?"

Parmakları avucuma geri döndü. "Hava yüzünden."

Tanrım, bu adamın sesine bayılıyorum. Gözlerim saatine takıldı ve isteksizce elimi ondan çektim. "Gitmek zorundayım. Kedim için veterinerle randevum var."

"Seni bırakacağım." Cüzdanını çıkarıp elli dolar bırakır ki bu çok fazla bir paradır, sonra ayağa kalkar. "Kedinin nesi var?"

"Dün gecedan beri kusuyor. Sanırım yine saç tokalarımından birini yedi."

Karşıdan karşıya geçerken, bir grup genç oğlan diğer taraftan bize doğru koşuyor, sık sık yaptıkları gibi bağırıp dalga geçiriyorlar. Ceketli adamın eli kalçama indi, beni yanına çekti ve çocuklar kollarını sallayıp şakalaşarak uçup giderken beni sıkıca tuttu. Lanet olsun, koruyucu bifleği olan adamların hastasıyım.

"Bu normal mi?" O sorar. "Köpeklerin her şeyi yiyebileceğini duydum ama kedileri yiyemez."

"Öyle düşünmüyorum. Sorunları var," dedim arabasına doğru yürürken. "Ama en azından komşu kadından yiyecek çalmayı bıraktı."

"Sorunları varsa neden kediyi tutsun?"

"Sormadan taşındı. Onu dışarı atamazdım."

Arabasına ulaştık ve arkamı döndüm, aniden çok az tanıdığım biriyle arabaya binmenin ne kadar akıllıca olduğunu merak ettim. Bu düşünce aklıma gelir gelmez elini kaldırdı ve çenemi parmaklarının arasına alarak yüzümü yukarı kaldırdı. Bir parmak hafifçe yanağıma

dokunuyor ve kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken buluyorum. Başı, ağzı kulağımın yanına gelinceye kadar eğildi, dudakları hafif ama elektrikle temas etti.

Kulağıma, "Sen son derece sıra dışı bir yaratıksın, Goldie," diye fısıldıyor. Sesi kaba ve hipnotize edici, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ve sıra dışı şeyleri çok seviyorum."

Diğer kolu belime dolandı ve bir anda kendimi arabasının kaportasında otururken buldum, bacaklarım vücudunun iki yanındaydı.

"Bende olağandışı bir şey yok," diyorum kehribar rengi gözlerine bakarak. Alnında, kaşının üstünde küçük bir yara izi var ve ona dokunmak için uzanıyorum. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma değiyordu. Biraz öne eğilsem dudaklarım onunkilere değecekti. Parmağımı kaşından yüzünün yan tarafına kaydurdum ve sonra ensesindeki saçlarına gömdüm. Aynı anda parmağı çenemden yukarı, alt dudağıma doğru kaydı.

"İtiraz etmem, Goldie." Parmağı ağızımdan çekiliyor, yerini sert dudaklara bırakıyor.

Öpücük yavaş. Kontrollü Aynı onun gibi. Elimi boynundan sıktım ve dudaklarının benimkilerin tadını nasıl çıkardığına hayret ettim. Sanki yeni ve egzotik bir ülke keşfetmiş gibi. Her zaman sert ve güçlü öpücüklerin en yoğun olduğunu düşünmüştümdür. Daha fazla yanılmış olamazdım çünkü ağızımı keşfetme şekli düpedüz günahkâr. Aynı şekilde sevişir miydi? Nedense, yapacağına inanmıyorum. Diğer eli sırtımın küçük kısmına ve üstümün altına uzanıyor, omurgamın çıkıntıları boyunca yukarı doğru kayıyor, her nazik dokunuşla havai fişekleri ateşliyor.

Cesaretime pek inanmayarak, "Benim yerime gel," diye fısıldadım ağızına. Tanımadığım insanları eve davet etmem ve sadece çıktığım erkeklerle yattım ama işte buradayım, isimsiz bir adamı benimle her istediğini yapması için yatağıma davet ediyorum. Bu pervasız. Çılgın. Neden umurumda değil?

Başını eğip yoğun bir şekilde beni izliyor. Eli hala çenemi tutuyordu, parmağı alt dudağıma okşuyordu. "Emin misin?"

Arkamdaki ön cam kırılırken bir vızıltı sesi havayı delip geçtiğinde evet demek için ağızımı açtım. çığlık atıyorum. Belimi saran kol geriliyor, kapüşon altımdan kayboluyor ve kendimi tamamen arabanın yan tarafına yaslamış, yüzüm kaya gibi sert bir göğse yaslanmış halde buluyorum. Başka bir atış havada yankılanıyor. Kurşun asfalt parçalarını kıvılcımlar gibi hemen solumuzda savuruyor. Yakınlarda bir yerde bir araba gıcırdayarak durur ve hemen ardından ikinci bir araba gelir. Sandık gözden kayboluyor ve aniden bir aracın arka koltuğuna sıkıştırılıyorum.

Ceketli adam, rahatsız edici derecede düz bir sesle şoförle konuşuyor. "Kızı eve götür. Takip edilmediğinden emin ol."

"Patron," sürücü koruyucumun üst kolunu işaret ediyor. Kanıyorsun.

Gözlerim yan tarafına kaydı ve yenine yayılan koyu kırmızı lekeyi gördüm.

Bunu tamamen görmezden geldi ve şu anda benim görüş alanımın dışında, arkasında duran birine döndü. "O kahrolası keskin nişancıyı bulun."

Bana hızlı bir bakış attı ve avucunu arabanın tavanına indirdi. Araç bir saniyede öne doğru atıldı ve ben koltuğun arkasına yaslandım, ilk kez uzaya fırlamanın nasıl bir şey olduğunu hissediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

SALVATORE

Nino, "Pervasızsın, Patron," diyor. "Orada iki saat dikilip, herkesin seni görebileceği bir yerde kızı beklemek. Ve günün ortasında. Sadece beklenen bir şeydi."

"Ateş edeni buldunuz mu?" Soruyorum.

"Gecenin çoğunu aldı ama evet. Sadece kiralık bir silah." Kolumun altındaki bandajın çıkıntısına bakıyor. "Ve pek de iyi değil."

"Onu kimin tuttuğunu söyledi mi?"

"Stefano onu oldukça iyi çalıştırdı ama onu kimin tuttuğunu bilmediğini söyleyip durdu. Nera Leone olabilir mi?"

"O değil," diyorum. Boston papazının karısı büyük bir entrikacıdır ama verdiği sözleri tutar. "Tetikçi nerede tutuyorsun?"

"Eski güvenli evde."

"Daha sonra geleceğim. Peki ya kız?"

"Bu sabah her zamanki gibi işe gitti. Sürekli peşinde iki adamımız var ama şu ana kadar şüpheli bir şey olmadı. Onu seninle birlikte tetikçiden başka kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Güvende olmalı. Bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Eğer mesafeni korursan."

O haklı. Ama sorun şu ki, mesafemi korumak istemiyorum.

* * *

Yardımcı patronum Arturo ile uyuşturucu sevkiyatıyla ilgili güncellemeleri gözden geçirmem iki saatimi alıyor. Narkotik işinin operasyonel kısmını ona bırakıyorum, bu yüzden her şey olması gerektiği gibi giderse, beni sadece haftada bir hızlandırması yeterli. Sonraki bir saati inşaat bölümümüzden sorumlu capolar olan Cosimo, Rocco ve Giancarlo ile geçiriyorum. Bana her gün rapor veriyorlar. Güvenli eve gittiğimde hava kararmıştı bile.

Bir saat sonra, arabamı sık ağaçların meraklı gözlerden gizlediği toprak bir yola çevirip yokuş aşağı patikayı takip ediyorum. Kısa süre sonra paslı bir kapıya ulaştım ve ışıklarımı dört kez yaktım. Siyah taktik giysili bir adam bir ağacın arkasından çıkar, kapının kilidini açar ve sürükleyerek açar.

"Stefano hâlâ burada mı?" Sürücü tarafındaki pencereye yaklaştığında soruyorum.

"Evet patron." Başını sallıyor. "Kol nasıl?"

"Yalnızca bir sıyrık," diyorum ve arabanın yan tarafını süpüren aşırı büyümüş çalıları geçerek patikada ilerliyorum. Çürümüş bir ev görüş alanıma giriyor ve ön taraftaki çakılların üzerine park ediyorum.

Güvenli eve girdiğimde, Stefano'yu sadece siyah takım elbise pantolonuyla bir yatar koltukta otururken buldum. Göğsü çıplak ve çoğu kurumuş, koyu, huysuz bir kahverengiye

dönüşmüş gibi görünen ter ve kanla parlıyor. Karşısında tahta bir sandalyeye bağlı, kırklı yaşlarının sonlarında bir adam oturuyor. Hâlâ yaşıyor ama görünen o ki Stefano onu uçurumun kenarına kadar götürdü.

"Kendini biraz kaptırdın mı, Stefano?" Soruyorum.

"Patron." Koltuktan atlıyor ve talihsiz konuğumuzun yanına geliyor. "Üzgünüm. Seni vurduğumu duydum, bu yüzden normalden biraz daha sert davranmış olabilirim.

Bazen adamlarım eski hizmetçilerin kilise korosu gibidir. Kendi aralarında dedikodu yapmayı severler. Bilgileri doğru çevrelerde tuttukları sürece umurumda değil. Sonlarının Octavio gibi olmasını istemiyorlarsa, herhangi bir haberin -kişisel ya da ticari- yayılmasına izin vermemeleri gerektiğini biliyorlar.

Stefano'nun boş koltuğuna doğru yürüyorum, oturuyorum ve tetikçiye bakıyorum. Bilinci yerinde ama tepki vermiyor. Dayakta aşırıya kaçtığınızda olur, sonunda uyuşma ve ayrışma başlar ve zonklayan, hareketsiz bir et parçasıyla baş başa kalırsınız. Stefano sonuç istiyorsa saatler önce taktik değiştirmeliydi. Ama o genç. öğrenecek.

New York Ailesi'ni devraldığımda işlerin çalışma şeklini değiştirdim. Kişisel müdahalemi gerektirmeyen operasyonel işlerin çoğunu Arturo ve capolara devrettim. Bu, genel iş gözetimi açısından bana yalnızca üst düzey karar verme yetkisi verdi. Bununla birlikte, hırsızların, muhbirlerin ve dış tehditlerin ele alınması da dahil olmak üzere Aile olaylarını yakından takip ettim.

"Elini kes," diyorum Stefano'ya.

Adam iki dakika sonra testere bileğini ısırdığı anda konuşmaya başlıyor.

"İrlanda'lı!" diye bağırıyor. "İrlandalıydı."

"Özellikle kim?" Soruyorum.

Patrick Fitzgerald. "

Sandalyeye yaslanıp tutukluya bakıyorum. Bu yeni bir şey değil, birileri beni sürekli öldürmeye çalışıyor ama İrlandalılar ciddi bir sorun haline geliyor. Dört yıl önce Chicago'da Bratva'ya saldırdıklarında, girişimleri lider dahil kendi adamlarının yarısının ölümüyle sonuçlandı. Görünüşe göre artık gözlerini benim şehrim dikmişler. Onlarla ilgilenilmeli ve hızlı olmalı.

İrlandalıya bir kadınla buluşacağımı söyledin mi? Soruyorum.

Tetikçi bana baktı, sonra hızla başını salladı. Stefano'ya başımı salladım. Bir bıçak alır ve hayati organlardan kaçınmayı umarak adamın yan tarafına saplar. Tutuklu çılgık atıyor.

"BENCE . . . Ondan bahsetmiş olabilirim, dedi sızlanmaların arasında.

"Onlara onun tarifini verdin mi?"

"Evet."

gözlerimi kapatıyorum İrlandalılar aramızda bir şey olduğunu düşünürlerse Milene için gelebilirler. "Başka?"

Onlara hastanede çalıştığını söyledim.

Gözlerimi açıp arkasındaki soyulan duvar kağıdına bakıyorum. Beni sersemleten bilgiyi aktarmış olması değil, içimde büyüyen endişe. Bu adamın kurşununun Milene'ı ne kadar kolay yakalamış olabileceğini düşündüğümde, bu tamamen öfkeye dönüşüyor. Bu piç onu ıskaladı ama bir sonraki ıskalayabilir. Yüzümün içimdeki çalkantıyı ele vermediğinden emin olmak için birkaç dakika duvara baktım.

Bilmediğim duygular üzerimi yıkıyor. Kendimi fırtınalı denizde yakalanmış bir denizci gibi hissediyorum. Duyguların beni ele geçirmesine, hepsini içine almasına izin verdim. Yok etme dürtüsü içimde bir dalga gibi yükseliyor. Bu öfke. öfke. Amansız bir girdap .

Ayağa kalkıyorum, mahkûma doğru yürüyorum ve bıçağı Stefano'nun elinden alıyorum. Bıçağı keskin nişancının boynuna dayayarak, boğazını kulaktan kulağa kadar keserek sertçe savuruyorum.

* * *

Güvenli evden ayrıldıktan sonra arabama binip telefonumu çıkardım ve Milene'nin evinden gelen güvenlik kamerası görüntülerini açtım. Kedi, yarı parçalanmış bir perdeden sarkıyor, belli ki bir böcek kovalıyor. Milene orada değil. Endişe hemen göğsümde derinleşiyor.

Aldo'yu aradım. "O nerede?"

"Hala iş başında. Hastanenin önüne park ettim, eve gittiği an sana haber vereceğim."

"Onu gözünün önünden ayırma." Aramayı kestim ve uzaklara baktım. Ne kadar süredir emin değilim. Sonunda telefonu tekrar kaldırıp Chicago Ailesi'nin donası Luca Rossi'yi aradım.

"Bay. Rossi. Bir sorunumuz olabilir."

"Son inşaat projesiyle ilgili bir şey mi var?" O sorar.

"Hayır. Bu kişisel bir mesele," dedim ve koltuğuma yaslandım. "Burada sana ait bir şey var. Benim şehrimde olmaması gereken bir şey, Bay Rossi. . "

MİLENE

"Tekrar söyle." Pippa çantasını indirip bana bakıyor.

"Biri bize ateş etti." Dolabımdan bir şişe su alıp bir yudum alıyorum.

"Günün ortasında? Polisi aradın mı? Ve sen neden böylesin? . . soğukkanlı mı?"

Bu benim ilk rodeom değil ama Pippa'nın bunu bilmesine gerek yok. "Gizemli yabancımlar beni arkadaşının arabasına attı ve gönderdi. Sonrasında ne olduğunu söyleyemem. Şoför beni bıraktı ve yüksek kuyruk yaptı.

"Rastgele bir atış mıydı?"

"Bilmiyorum. Ceketli adamı hedef almış olmaları mümkün."

"Biri ona neden ateş etsin ki? Onun sadece bir iş adamı olduğunu söyledin."

Evet, bunu ben de merak etmiştim. "Bize mi ateş ettiler yoksa başıboş bir kurşun mu olduğundan emin değilim. Her şey çok hızlı oldu. Bir an öpüşüyorduk, sonra arkamdaki ön cam paramparça oldu ve kendimi başka bir arabanın arkasında buldum."

"Ne?" Bana gözlerini büyütüyor. Onu öptün mü? İyi miydi?"

"Teknik olarak, beni öptü." Kendime rağmen gülümsüyorum. "Ve evet, iyiydi."

"Onu tekrar görecek misin?"

"Bilmiyorum. Numaraları değiş tokuş etmek için tam olarak zamanımız olmadı." Dolabı kapatıp sırtımı ona yaslıyorum. "Onunla ilgili bir şey var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bala giden bir arı gibi ondan etkileniyorum. Ve inan bana, bu adamda tatlı bir şey yok."

"Kesinlikle çok seksi."

"Sadece bu değil. O . . . garip, garip bir şekilde çekici bir şekilde. Hisse senedi dalgalanmalarını tartışan bir iş toplantısındaymışsınız gibi, tüm zaman boyunca tamamen ciddiymi . Ama bana bakış . . . " iç çekiyorum "Hiç bir randevuya çıkıp aradaki buzları eritmek için saçma sapan konuştuğunuz oldu mu? Orada, kahvehanenin dışında, o benimkileri incelerken ben işle ilgili gevezelik ettim. Ve Pippa, beni dinledi. Kibar olduğundan değil, gerçekten bilmek istiyormuş gibi." Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Onu sevdim. Ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibi. Ama vurulmaktan hoşlanmıyorum. Ve bu sefer adını paylaşırdı gerçekten minnettar olurum."

* * *

Anahtarı yeni kilide sokuyorum ama ön kapı ben çevirmeme gerek kalmadan açılıyor. Bu sabah kapıyı kilitlemeyi unuttum mu? Daireme giriyorum ve bir balmumu maketi gibi donuyorum. Erkek kardeşim mutfak masasında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor.

"Ne halt düşünüyordun, Milene?" dişlerinin arasından sorar.

Küçük alanı geçiyorum ve ağır ağır kendimi kanepeye bırakıyorum. "Beni nasıl buldun?"

"Nasıl? Bu gerçekten komik bir hikaye. Dün gece Rossi beni aradı, öfkeliydi. Kız kardeşimin New York'ta ne halt ettiğini öğrenmek istedi. Kız kardeşim Illinois'de olduğuna göre bir hata olmalı dedim."

Bok. Donumuz New York'ta olduğumu nasıl öğrendi? Bir saniyeliğine gözlerimi sımsıkı kapattım, sonra Angelo'ya baktım. New York'a gelmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama St Mary's en iyi hastane. Orada çalışma şansı bulduğum için şanslıydım ve bunu kaçırmak istemedim. Üzgünüm."

"Üzgünsün?" diye hırlıyor. " *Pişman* mısın? "

"Üç ay daha ihtisas sürem kaldı ve sonra gideceğim, söz. Don Ajello asla öğrenmeyecek."

Angelo çenesi sımsıkı kapalı, boynundaki damarlar hızla atarak bana bakıyor ve başını sallıyor. "Adresini nasıl aldığını sanıyorsun, Milene?"

Korku tüm vücuduma uyuşmuş bir tür panik yayılınca omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti.

"Ajello adresini Rossi'ye gönderdi, Milene. Dokuz aydır burada olduğunuzu gösteren ikamet detaylarınızın bir kopyasıyla birlikte!" O kadar yüksek sesle bağıyor ki, zavallı kedim kanepeden fırlıyor ve banyoya koşuyor.

Tek yapabildiğim, konuşamayan kardeşime bakmak.

"Neredeyse lanet bir savaş başlattığının farkında mısınız?"

"Fakat . . . Sadece bir hastanede çalışıyorum. Ajello'nun sahasında uyuşturucu satıyor falan değilim. Neden fark eder?"

"O, New York Ailesi'nin kahrolası Don'u ve sen onun özel kararına karşı geldin. Onu kendi bölgesinde bir otorite figürü olarak tanımadığınız mesajını veriyor. Ve ek olarak, Chicago Ailesi de öyle. Omuzlarını düşürdü ve burun kemerini iki parmağının arasına sıkıştırdı. "Bir capo'nun kardeşi olman durumu yalnızca yüz kat daha kötü hale getirir."

"BENCE . . . Hiç öyle görmedim, Angelo. Ellerimi saçlarıma gömüyorum. "İsa."

İç çekiyor ve tavana bakıyor. "Enzo'yu hatırlıyor musun, Milene?"

"Catalina'nın geçen yıl bir kazada ölen aptal kuzeni mi? Enzo'nun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Kazada ölmedi. Ajello, New York'a bir hafta sonu "mancation" - striptiz kulüpleri, içki içmek, iyi vakit geçirmek için geldiğini öğrendi. Aile şirketi ile ilgisi yok. Enzo'nun cesedi ertesi gün Rossi'ye teslim edildi. Birkaç çantada geldi, Milene."

"Çantalar mı?" ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Evet. Üç tane vardı. Not, FedEx'in daha küçük paketleri işlemesinin daha kolay olduğunu söylüyordu. Daha ucuz olduğu ortaya çıktı."

Kollarımı kendime sarıyorum. "Beni de mi öldürecek?"

"Bunu yapmaya hakkı var ve kimse bu konuda bir şey yapamaz." Bana bakıyor. "Ama başka bir tazminat talep etti. Rossi kabul etti."

"Nasıl bir tazminat?"

"Bir evlilik."

Başım çatlıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm. Bunu kendi başına getirdin."

"Ben evlenmiyorum!" Gözyaşlarımı uzak tutmak için büyük çaba sarf ederken bağırdım ama yine de geldiler ve görüşümü bulanıklaştırdılar.

"Yapabileceğim bir şey yok abla." Angelo sandalyeden kalktı ve ayaklarımın dibine çömelerek bana doğru yürüdü. "Yalnızca sen olsaydın, seni ülkeden çıkarmayı falan ayarlayabilirdim. Ama burada söz konusu olan tüm Aile.

Kardeşim haklı, yapabileceği bir şey yok. Hayır demek savaş anlamına gelir. İnsanlar benim yüzümden ve benim aptallığım yüzünden ölürdü. Ajello'nun bölgesine gelme riskini biliyordum ve yine de gelmeye karar verdim.

"Çok batırdım, değil mi?" burnumu çekiyorum

"Evet yaptın. Üzgünüm."

"Peki, ben kiminle evlenme ayarladım?"

Elimi tuttu ve birkaç saniye beni izledi, sonra içini çekti. "Don Ajello, Milene."

Panik göğsümde patlıyor. "Ne? İnsanları doğrayıp vücut parçalarını postalayan bir adamla evlenmiyorum."

"Yapmazsanız, Ajello saldırabilir. Ve Bratva, Bianca yüzünden muhtemelen bizden yana olacak olsa da , yine de lanet bir kan gölü olacak."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kız kardeşimizin kocası, Bratva'nın infazcısı. Ruslar bu işe bulaşırsa cepheye gönderilecek. Bianca'ya bunu yapamam.

"Ne zaman?" boğuluyorum.

Öğlen nikah memuruyla birlikte burada olacak.

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki, her biri bir öncekine sıçrayan yağmur gibi ahşap zemine düşüyor.

* * *

Tam olarak öğle vakti, kapı sert bir şekilde çalınır, ama ben hala iş önlüğümle kanepede oturmuş ve hareketsiz kalıyorum. Angelo yanıtıyor.

Ağabeyim beni daha uygun bir şey giymeye ikna etmeye çalıştı ama ben ona defolup ölmesini söyledim. Kanepede geçirdiğim üç saat içinde şok ve inançsızlık, ardından inkar ve kendime acıma yaşadım. Şimdi? Şimdi, resmen sinirlendim.

Angelo kapıyı açıyor ve ellili yaşlarında iri yarı, kel bir adam kendinden emin bir şekilde daireme giriyor. Bir titremeyi bastıramıyorum. Daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü olabilir. Kel adam kenara çekilip başka bir figürü ortaya çıkardığında, iç monoloğum hala bu düşüncüyü tekrarlıyor. Bir anda ayağa fırlıyorum. Bu ceketli adam.

Esrarengiz yabancım, sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi içeri giriyor ve ben gülsem mi ağlasam mı karar veremiyorum. Oropsu çocuğu her zaman kim olduğumu biliyordu. Muhtemelen Ajello'ya haber veren oydu. piç .

Ağabeyim, "Milene," diyor ve başıyla gizemli pisliği işaret ediyor. "Bu, Don Salvatore Ajello."

Çenem düşüyor. Ne oluyor?

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Scardoni," dedi sakın bir ses tonuyla.

bakıyorum Göz kırpmak. Sonra etrafımda olup bitenlere aldırış etmeden biraz daha bakın.

"Böylesine ufak tefek bir kadın için büyük bir gürültü yarattın," diye ekledi, sözleriyle beni şaşkınlığımdan kurtardı.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Kırk sekiz saat önce diliyle ağzımı baştan aşağı incelediğini gayet iyi bildiği halde, birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranan cüretkarlığı. Sanırım cevabımı bekliyor. Peki, anlamıyor.

"Milen!" Angelo dirseğiyle beni dürttü. "Sadece gergin."

Dudaklarımın alaycı bir gülümsemeyle açılmasına izin verdim. Salvatore Ajello ağabeyimin yorumunu görmezden geliyor ve bana saygı duyuyor. Gülümsemeye devam etsem de, hissettiğim tüm nefreti gözlerimle iletiyorum. Ve bir sürü var.

SALVATORE

Bakışlarım, silecekler düzenli aralıklarla camı sabit yağmurdan temizlerken ön camdan görüş alanına girip çıkan yola odaklandı.

Milene, evine girdiğimden beri memurun sorusuna "Evet" yanıtı dışında tek kelime etmedi. Şaşırmamı bekliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Yok sayılmak benim için yeni bir deneyim ve bunu yapanın o olması bende bir şeylere vurma isteği uyandırıyor. Bunun yerine direksiyonu daha sıkı kavradım. Yardımcı olmuyor. Derin bir nefes alıp içimdeki alevi söndürmeye çalışıyorum. kızgın Hayır, tam terim bu değil. Öfkeli. Makul bir tepki olmasa da çok öfkeliyim.

Arka koltuktan kulaklarıma bir miyavlama sesi geliyor. Lanet kedi, Milene içinde aptal hayvan olan bir taşıyıcıyla binadan ayrılana kadar aklımdan tamamen çıkmıştı.

Arabayı binamın altındaki yer altı garajındaki yerime park edip Milene'a kapıyı açmaya niyetlenerek dışarı çıktım ama Milene çoktan dışarı çıktı ve kediye çıkarmak için arka kapıyı açıyor. Arabanın etrafından dolaşarak bagajı açtım ve o sağımda durmak için hareket ederken çantasını çıkardım. Boştaki eliyle kolu tuttu, parmaklarını benimkinin hemen yanına doladı ve çantayı elimden almak için tüm gücüyle çekerek çekti. Kolu bırakıp oflayana kadar tutmaya devam ettim. Asansöre doğru yürürken Milene iki adım arkamda durduğundan emin oluyor ve tek kelime etmiyor.

Çatı katıma vardığımızda onu oturma odasından geçirip koridordan yatak odama götürdüm ve kapıyı açtım. Milene eşikte durur ve odaya hızlıca bir göz atar.

Olmuyor, dedi ve koridora doğru bir adım attı.

"Tam olarak ne?"

"Senin odanda uyuyorum."

bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bunun benim yatak odam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Lütfen." Homurdandı. "Masif koyu renkli ahşap mobilyalar mı? Futbol sahası büyüklüğünde bir yatak mı? 'Bencil, bencil piç' diye bağırıyor."

"Beni böyle mi görüyorsun? "

"Evet. Yanlış mıyım?"

Hayır, yanılmıyor. "Peki nerede uyumak istersin?"

"Benim evime döndüm."

"Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun."

Kedi taşıyıcıyı kaldırdı ve kollarını etrafına sararak aramızda bir bariyer oluşturdu.

Belki de ona biraz zaman vermeliyim. Şimdilik. "Tamam."

Yatak odamdan çıktım ve onu takip etmesi için bırakarak koridordan ikinci yatak odasına doğru yöneldim.

"Öğle yemeği saat ikide yemek salonunda olacak," dedim içeri girdiğimde, onu kısılmış gözlerle beni izlerken bulmak için döndüm. "Bir sorun mu var?"

Kedi taşıyıcıyı yere indiriyor, sonra kollarını kavuşturuyor ve çenesini dışarı çıkarıyor. "Hayatımı alt üst etmen dışında mı demek istiyorsun, Salvatore?"

Adımı söylediğini duyunca içimi büyük bir tatmin duygusu kaplıyor. Tam önünde durana kadar iki adım ilerledim. "Seni öldürmemi mi tercih ederdin?"

"Eh, pek bir fark yarattığını söyleyemem."

"Abartıyorsun."

"Ey? Hayatım sana küçük ve anlamsız gelebilirdi ama o *benim* hayatımdı. Kelimelerde boğuluyor. "Neden bana New York'tan ayrılmamı söylemedin? Başından beri kim olduğumu biliyordun."

"Bunu yapmayı planladım. İşleri çok daha kolaylaştıracaktı." Uzanıp saçından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım. "Ancak durum değişti."

"Neden? Ne şekilde?"

Çünkü onun hiçbir yere gitmesine izin vermemeye karar verdim. "Şu anda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diyorum.

"Evet, sınırlı beynimi sadece erkeklerin anlayabileceği şeylerle boğmayalım." Bakışlarını hâlâ tuttuğum saç tutamına kaydırıp elimi tuttu ve parmaklarımı açmaya çalıştı. "Bırak saçımı."

"Sonunda Aileden biriyle evleneceğini biliyordun, Milene. Peki, sorun ne?"

"Pekala, işin püf noktası da burada - ben yapmadım," diye mırıldanırken, parmaklarımı çekiştirmeye devam ediyor. "Chicago'dan ayrıldım çünkü bir şekilde bu kaderden kaçabileceğimi umuyordum."

Saçlarını bırakıp çenesini tuttum ve kafasını kaldırdım. Nefesi biraz hızlanırken yeşil gözleri benimkileri delip geçti. "Cosa Nostra'dan kaçamazsın, Milene." diyorum ve elimi hareket ettiriyorum.

"Hayır. Sanırım yapamam." diye fısıldadı ve elimden kurtularak bir adım geri çekildi. Taşıyıcıyı tekrar kaparak yanımdan geçerek yatağa doğru yürüdü ve kediye yatağın yanına koydu. "Duş alacağım."

Doğru kararı verip vermediğimi merak ederek banyoda gözden kaybolana kadar gözlerimle onu takip ettim. Belki İrlandalılar Milene için gelmezdi ve ben onunla evlenerek onu sadece daha kazançlı bir hedef haline getirdim. Ama artık onu uzaktan izlemekle yetinmiyordum.

Milene Scardoni'yi daha önce hiç bir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

MİLENE

Kediyi taşıyıcısından çıkardım, sonra kendimi yatağa attım ve tavana baktım. Buna felaket demek yetersiz kalır. Ne ben yapacağım? Hayatımın geri kalanını burada onunla mı geçireceğim? Onun kim olduğunu bilmiyorum. Beni tanımıyor. Kim hala görücü usulü evliliklerin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor? Tanrı aşkına, beş yüz yıllık tarihi unutmuş ve Orta Çağ'a dönmüş gibiyiz. Evet, karıştırdım. Amacını kanıtlamak için benimle evlenmek zorunda değildi. Chicago'ya dönmeme izin verebilirdi ve her şey güllük gülistanlık olurdu. Neden benimle evlenmek istiyordu?

Bir tür heves miydi? Yüzük bile takas etmedik. Belki de bana bir ders vermek istemiştir? Hayır, bundan daha önemli işleri var. Seks? Hayır, o da değildi çünkü bu bok fırtınası olmadan onunla zaten seks yapmaya hazırdım. Şimdi olmayacak, orası kesin. Belki sıkılmıştır ve benden bıktığında gitmeme izin verir.

Yüzümü yastığa gömmek ve inlemek için yatakta yuvarlandım. Bunu can sıkıntısından yapmadı ve beni bırakacağından da şüpheliyim. Bu bok gerçek.

Ben mi. Evli.

New York'un kahrolası Don'una.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

SALVATORE

İnşaat projelerinden biriyle ilgili bazı sorunlar çıktı, bu yüzden çatı katına döndüğümde saat çoktan akşam dokuz olmuştu. Milene'nin gün boyunca ne yaptığını bilmemek beni tedirgin eder diye düşündüm ama onun evimde olması işimi kolaylaştırdı. Mutfağın yanından geçerken bulaşık makinesinden bulaşıkları çıkaran Ada'ya başımla selam verdim ve duş almak için yatak odama yöneldim.

Yarım saat sonra yatak odamdan çıktığımda Ada paltosunu giyiyor, gitmeye hazırlanıyor.

"O nerede?" Soruyorum.

"Onun odasında. Siz gittiğinizden beri dışarı çıkmadı, Bay Ajello."

"Ona öğle yemeği yedin mi?"

"Evet, ama kedinin istediği kedi için kum tepsisini getirmek için tekrar içeri girdiğimde, tabağa dokunulmamış halde komodinin üzerinde duruyordu," diyor Ada. "Akşam yemeğini yedide yedim ama ona da dokunmadı."

"Bu sabahtan beri bir şey yedi mi? "

"Hayır. Başka bir şey yapmayı teklif ettim ama senin çatın altında yapılan hiçbir şeyi yemeyeceğini söyledi. Yiyecekleri buzdolabına koydum."

Dışlerimi gıcırdatarak başımı salladım. "Gidebilirsin Ada."

Ada'nın gitmesini bekledim ve sonra deli gibi öfkeli ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemeden Milene'nin odasına yöneldim. Asla kızmam. Sinirli, evet. Bazen sinirli. Ama o kadın söz konusu olduğunda, her duygu doğrudan aşırı yüklenmeye başlar. Kapıyı açtım ve yatakta bağdaş kurmuş oturmuş telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm.

"Bu çocukça davranış artık sona eriyor!" Kükredim ve kafası aniden kalktı, gözleri birden kocaman açıldı. Ada yemeği buzdolabında unutmuş. Bir şey yemezsen seni zorla besleyeceğim!"

Milene gözlerini kırptırıyor, hâlâ ağzı açık bana bakıyor ve aklıma geliyor. Bok. Yemek yememesine o kadar kızmıştım ki tamamen unutmuştum. Milene'nin bakışları kollarımda ve koltuk değneklerimi tutan ellerimde gezindi. Sonra gözleri sol bacağıma ulaşana kadar alçaldı. . . eşofmanımın paçasının dizimin hemen altında düğümlendiği yer. Ona bacağımdan hiç bahsetmediğim tamamen aklımdan çıkmış. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktığında, orada göreceklere kendimi hazırladım çünkü bir damla bile merhamet bulursam, odayı yerle bir edeceğim.

Yataktan kalktı ve çenesini hafif bir açıyla yukarı kaldırarak önümde durmak için yanıma geldi. "Denediğini görmeyi çok isterim, Salvatore." Kaşlarını kaldırıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Orada durup neredeyse yüzüme çarpacak olan kapıya bakıyorum ve dudaklarımın kenarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum.

MİLENE

Yatağa geri döndüm ve kendimi toplamaya çalışarak kenara oturdum. Bacağının bir kısmının kesilmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Salvatore Ajello, dedikodu söz konusu olduğunda her zaman trend oluyor. Ailemizin sadece birkaç üyesi onunla tanışmış olsa da insanlar konuşmaya bayılıyor. Muhtemelen onun hakkında hiçbir zaman yeterli bilgi olmadığı için. Halka açık etkinlikleri ziyaret etmiyor ve hiçbir yerde resmi yok. Alt patronu Arturo, New York suç ailesinin "yüzü" olarak hareket ediyor. New York Cosa Nostra ile iletişime geçmesi gerektiğinde Arturo'yu ararlar. Don asla.

Yakın zamanda bu kadar ciddi yaralanmayla sonuçlanan bir kaza olsaydı, birileri bunu duyardı. Söylenti değirmeni aylarca yaygın olurdu. Yani, New York Ailesi'nin başına geçmeden önce olmuş olmalı.

Tanrım, diye mırıldandım ve ellerimi saçlarıma gömdüm.

Bir uzuv kaybetmek başa çıkmak için cehennem olmalı. Çalışmalarım ve uzmanlık alanım sırasında birkaç amputé ile tanıştım ve çoğu yeni gerçekliklerine uyum sağlamakta güçlük çekti. Salvatore'nin bununla bir sorunu yok gibi görünüyor. Ne tür bir hemşireden şüphelenmem ki? Çatı katına geldiğimizde topalladığını ve biraz daha belirginleştiğini fark ettim ama bağlantıyı kuramadım. Muhtemelen etrafta başka insanlar varken yürüyüş şeklini kontrol ediyor. Eski bir yaralanma ya da doğuştan bir şey olması gerektiğini varsaydım. Yani, bunun hakkında bu kadar çok düşündüm.

O gerçekten tuhaf bir adam, yeni kocam. O gün birisi otoparkta bize ateş ettiğinde bu kadar sakin ve sarsılmaz davranması gerçekten korkutucuydu. Pek çok şeyin onu özüne kadar sarsmayacağına dair bir his var içimde. Görünüşe göre yemek yemek istememem dışında.

Telefonumu yanımda tutuyorum. Bianca'yı arayıp ona olanları anlatmalıyım. Çıldıracak. Altı aylık hamile bir kadını üzme akıllıca değil ama ona söylemeliyim. Yarın. Onu yarın arayacağım çünkü bu saçmalığı kendim halletmeye çalışıyorum. Andrea'yı aramalı mıyım diye merak ederek kişiler listemde gezinirken, ekranda başka bir ad beliriyor ve duruyorum. Nonna Giulia. Rahmetli babamın teyzesi her zaman en son dedikodulardan haberdardır. Yüz bir yaşında olduğu için Cosa Nostra'daki herkesi tanıyor. Arama düğmesine basıyorum.

"Milene, tesoro!" diğer tarafta cıvı cıvı.

Selam Nonna. Nasılsın?"

"Cancun'da güneşlenmek. Burada sahip oldukları seksi erkeklerle inanamazsın.

burnumu çekiyorum Nonna biraz kaçık. "Dinle, sana bir şey sormak istiyordum. Salvatore Ajello ile hiç tanıştınız mı? New York Ailesi'nin babası mı?"

"Ajello'nun kim olduğunu biliyorum tesoro. Ben hâlâ senin compos mentis dediğin kişiyim." Kıs kıs gülüyor. "Neden soruyorsun?"

İç çektim ve ona hayatımdaki son olayların bir özetini verdim. Bitirdiğimde, sonunda cevap vermeden önce hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

Lanet olsun, Milene, diye fısıldıyor.

Daha önce Nonna'nın küfrettiğini hiç duymamıştım. "Böyle? Onu tanıyor musun?"

"Babasını tanıyordum. O bir kapoydu. Salvatore, babası öldürüldüğünde onun yerini aldı. Dokuz ya da on yıl önceydi" diyor. "Birkaç yıl sonra New York'ta bir şey oldu ve tüm kuruluş öldü. Don, patron altı, beş capo. Salvatore devraldı. Sanırım bu altı yıl önceydi."

"Onunla hiç tanışmadın mı?"

"Bir kez, ama onlarca yıl önceydi. Bir düğün vardı ve babası onu da getirmişti. Salvatore sanırım sekiz yaşındaydı."

Salvatore'u bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum ama sıçrayamıyorum. "O nasıldı?" Soruyorum.

"Garip," diyor Nonna. "O günün sonuna doğru bir kaza oldu. Işık armatürlerinden biri tavandan kurtuldu ve bir masanın üzerine düşerek bir adamı masanın altına hapsetti. Kadınlar çığlık attı. Kan her yerdeydi. İnsanlar zavallı ruha yardım etmeye çalışarak etrafa koştu, ama o çoktan ölmüştü. Berbattı."

"Sevgili Tanrı'm."

"Salvatore, yakınlardaki bir masada oturmuş, pasta yiyor ve olanlardan kesinlikle etkilenmeden olayları izliyordu. Sanki göğsünden metal bir çubuk çıkmış bir adam ondan on beş fit uzakta bile oturmuyordu. İlk başta çocuğun şokta olduğunu düşündüm ama o ayağa kalktı ve pastadan bir parça daha almak için gelişigüzel bir şekilde büfe masasına doğru yürüdü. Kanlı sahneyi sanki bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi geçti" diyor. " Onda bir sorun var, Milene. Lütfen dikkatli ol."

Aramayı bitirdiğimde, Nonna'nın söylediklerini düşünerek biraz zaman geçirdim. Salvatore'un biraz tuhaf olduğunu fark ettim, bu yüzden bana yeni bir şey söylemedi. Beni daha çok ilgilendiren şey, onun neyin donörü olduğu gerçeği? Yirmi sekiz? Bu duyulmamış.

Kedi yataktan atlıyor ve böğrünü bacaklarıma sürüyor. Muhtemelen aç. Ada'ya kedi maması sipariş etmesini söylemeyi unuttum. Şimdilik buzdolabından bir şeyler almam gerekecek ve yarın biraz kedi maması alacağım. Benim için de bir şeyler yemek iyi bir fikir olurdu ama midem küçüldü ve yemek fikri bana çekici gelmiyor. Ancak, Salvatore'nin beni yemek yemeye zorlayacağını söylediğinde blöf yapmadığından oldukça eminim. Piç.

Kediyi kucağıma alıp kapıya yöneldim. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım Kurt."

Çatı katından geçerken aklıma gelen ilk kelime "muazzam". Alan en az dört bin fit kare, belki daha fazla olmalıdır. Konumu göz önüne alındığında, burası milyonlar değerinde olmalı. Salvatore ne kadar yüklü, merak ediyorum. Ailemin parası var ve ben hayatımın oldukça erken dönemlerinde pahalı şeylere sahip olmaya alıştım, ama bu tamamen yeni bir zenginlik seviyesi. Pek sanat uzmanı değilim ama duvarları kaplayan resimler bir servete mal olmuş olmalı. Umarım, kedim dünyayı umursamadan döşemedeki tırnaklarını keskinleştirmeyi sevdiği için mobilyalar o kadar pahalı değildir.

Penthouse iki bölüme ayrılmıştır. Benim odamın bulunduğu ilk oda, geniş koridorun her iki tarafında iki yatak odası bulunan özel bir alan gibi görünüyor. Büyük beyaz çift kapılar,

mutfağın, oturma ve yemek odalarının bulunduğu ortak alandan ayırır. Her şey kusursuz bir şekilde korunur ve açık kat planı, alanın genişliğini vurgular.

Salvatore'u mutfağı oturma alanından ayıran kahvaltı barında otururken buluyorum ama onu anlamlı bir şekilde görmezden geliyorum. Son teknoloji ürünü buzdolabının kapısını açıp içindekileri karıştırıp kedimin yiyebileceğı bir şeyler arıyorum. Orta rafta plastik bir et kabı buldum ve açtım, bir parça aldım ve çok baharatlı mı yoksa çok tuzlu mu olduğunu kontrol etmek için dilime değdirdim. Değil, bu yüzden kediyi yere koydum ve tezgahın üzerindeki sehpadan bir kase aldım. İçine birkaç parça et yerleştirip parmaklarımla kemiğini çıkarıyorum ve kâseyi yere koymak için mutfağın köşesine doğru yürüyorum. Kedi yemeğe gitmek yerine tezgahın üzerine atlar ve buzdolabının üstüne atlar. Burnu bir, iki kez seğiriyor ve sonra üstüne yayılıyor.

"Kahretsin Kurt!" çıt diyeyim

Kedi, cihazın tepesindeki yerinden bana kibirli bir şekilde bakıyor.

Kurt mu? Salvatore'nin kalın sesi arkamda yankılanıyor.

"Evet. Onu sahiplendiğime göre kedime isim verme zamanının geldiğine karar verdim."

Döndüm ve bir sandalye almak için açık konsept yemek odasına yöneldim, Salvatore'den kaçındım, beni izleyip izlemediğini bilmek istemiordum. Ona çok kızgınım.

"Ve 'Kurt' mu olmalı?"

"Evet." Kocamın ne kadar yalancı olduğunu her zaman hatırlayabileyim diye bu ismi seçtim.

Sandalyeyi mutfağa taşıdım ve Kurt'u yere indirme niyetiyle üzerine çıktım. Ancak ona uzandığım anda tezgahın üzerine atlıyor, tezgah boyunca koşuyor ve Salvatore'nin önündeki barın üstüne atlıyor. Bir tür soğukluk içine girerler, o kaşlarını çatarken kedi onu ilgiyle izler. Salvatore'u tabağına dikkat etmesi konusunda uyarmak için ağzımı açtım ama Kurt çoktan koca bir parça yiyecek kaptı ve hızla uzaklaştı.

"Oldu . . . balık?" Soruyorum.

"Evet. Neden?"

inledim. "Midesini bulandırıyor. "

Mutfağın köşesinde Kurt'ün balık parçasını çiğnediğini izlerken ve yarın çöp kutusunda beni nelerin beklediğini düşünürken bugünün bittiğine karar veriyorum. Buzdolabından etin geri kalanıyla birlikte kabı alıp odama geri dönüyorum.

SALVATORE

Milene mutfaktan çıkar ve öğle yemeğinden arta kalanları alarak oturma odasında yürür, belli ki onları odasında yemeyi planlamaktadır. Bunun olmayacağına karar verdim. "Yatak odalarında yemek yenmez."

Olduğu yerde durdu, yavaşça döndü ve sert, heyecanlı bir bakışla beni şerefliendirdi. "Ada bana öğle ve akşam yemeğini oraya getirdi."

"Ama yemedin, değil mi?" Yanımdaki bar taburesini işaret ediyorum. "Burada yersin."

"Kesinlikle seninle aynı masada yemek yemiyorum."

Sandalyenin arkalığını tuttum ve ona bakacak şekilde çevirdim. "İşte," diye havlıyorum. Milene çenesini kaldırdı ama yine de dediğimi yaptı.

"Kontrol sorunlarınız var." Yanıma oturuyor ve doğrudan kaptan yemeye başlıyor.

Beklenmedik bir şekilde normal olması beni şaşırtıyor. Zaten bilmeseydim, onun lükse alışık bir Mafya prensesi olduğunu asla tahmin edemezdim. Çok sıradan görünüyor, o çöplükte yaşıyor, hemşire olarak çalışıyor ve o aptal kediye bakıyor. Neden kardeşinin ona gönderdiği parayı harcamıyordu? Tırnaklarını kısa ve boyasız tutuyor ve saçları basit bir lastik tokayla tepesinde toplanmış. Gevşediğini gördüm ve basit bir kesim, süslü değil. Sonra yüzü var. sıfır makyaj Sahte kirpik yok. Çevremizde saçını mükemmel şekilde şekillendirmemiş, makyajını kusursuz yapmamış ve podyumdan çıkmış bir kıyafet giyen bir kadına hiç rastlamadım. Yine de bol bir tişört ve kot pantolonla yanımda oturan kadın diğerlerinden daha güzel. Milene Scardoni nadir bir örnektir.

Lokmalar arasında, "Yarın biraz alışveriş yapmam gerekiyor," diyor.

"Koruma alacaksın."

Korumalar mı? Bana baktı. "Çoğul olarak mı?"

"Evet."

"Lanet olası bir süpermarkete gidiyorum. Bir tane yeterli olacaktır."

"Size atadığım korumaları alacaksınız ya da internetten sipariş verebilirsiniz. Senin seçimin."

"Mükemmel." Yemeğine geri döner. "Peşimde iki goril varken tampon ve kedi maması alacağım."

"Dört goril," diyorum.

Kafası birdenbire kalkıyor. "Dört mü? Ciddi misin?"

Benimle tartışma, Milene. Seni hiçbir yere götürmez. Ya benim tarzım olacak ya da olmayacak."

"Senin" - çatalını suratıma doğrultuyor - "profesyonel yardıma ihtiyacın var."

Alessandro dokuzda kapının önünde seni bekliyor olacak. Ona eşlik edeceksiniz. Takımın geri kalanı ikinci bir arabayla onu takip edecek."

"İki araba. Harika. Başını sallar ve yemeye devam eder.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptığı açık bir şekilde ağzına kürekle yemek soktuğu için yine görmezden geliniyormuşum gibi görünüyor

.

"Bacağıma ne olduğunu sormadın," dedim ve çatalının hâlâ varış noktasına geldiğini görüyorum.

"Bacağına ne oldu?" etten bir ısırık almadan hemen önce sorar.

"Kurşun yarası. Transtibial amputasyon."

Başını kaldırdı ve tişörtümün manşetinin altından görünen bandaja baktı. "İnsanlar seni vurmaktan zevk alıyor gibi görünüyor."

"Olur."

"Şimdiye kadar kaç kez?"

"Bana ateş edildiğini mi?" Su bardağıma uzanıyorum. "Saymayı bıraktım. Ama kaç kez vurulduğumu kastediyorsan - sekiz. Aslında dokuz, bunu da sayarsan, ama bu sadece bir sıyrıktı."

Milene'nin gözleri şişti. "Vay be. Guinness Dünya Rekoru falan mı kırmaya çalışıyorsun?"

Karşılığını görmezden geliyorum. "Benimle evlenince sen de hedef oldun" diyorum. "Dört korumaya ihtiyaç olduğunu şimdi anladın mı?"

"Müthiş." İç çekti ve bar yüzeyinde yatan sol elime baktı. Kurşun yarası da mı?

Bu yüzden, genellikle yatmadan önce yaptığım gibi, eldiveni çıkardığımı fark etti. Hafifçe deforme olmuş parmaklarımı kaplayan çok sayıda yara izine bakarak elime doğru bakışını takip ettim.

Çekiç, dedim. "Son iki parmaktaki sinirler tamir edilemeyecek şekilde hasar görmüş. Bunları hissedemiyorum. Geri kalanlar çoğunlukla iyi ama benim ince motor becerilerimde sorun var."

"Neden eldiven takıyorsun?"

"Zayıf noktalarımın bana hatırlatılmasından hoşlanmıyorum," diyorum. "Sol elim baskın olan."

Peki ya bacağın? Bu da mı zayıf nokta? "

"Hayır. Birinci sınıf bir protezim var ve iyi adapte oldum. Bir ders kitabı vakası. Ve yedi yıldan fazla oldu. Çoğu zaman orada olduğunu unutuyorum." Gözlerinin önüne düşen bir tutam saç alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. "Seni rahatsız ediyor mu? Bacağımın bir kısmının eksik olduğunu mu?"

"Hayır." O gülümser. "Ama yalancı bir piçsin, öyle."

Öne eğilip yüzünün hatlarını inceledim. Bu gülümseme, iki gün önce kafede gülüşüyle karşılaştırılmaz. Kahve dükkanı gülümsemesi hoşuma gitti. Bunu sevmiyorum. Anlaşılan . . . sinirli.

Koltuk değneklerime uzanarak ayağa kalktım ve kulağına fısıldamak için eğildim. Ama sana hiç yalan söylemedim Milene, değil mi?

"Gerçeği saklamakla yalan söylemek aynı şeydir."

"Benim dünyamda değil, cara." Omzunun üzerindeki tişörtün kaydığı açıkta kalan kısmına hafif bir öpücük kondurup yatak odama yöneliyorum.

"Yarın gece vardiyam var," diye bağırdı arkamdan. "Dokuzda işte olmam gerekiyor."

"Artık hastanede çalışmayacaksın, Milene."

"Ne! Çalışmamı yasaklayamazsınız."

"Daha yeni yaptım."

Yerde sürtünen bir sandalyenin sesini, çıplak ayakların hızlı ayak sesleri takip eder. Sadece birkaç saniye sonra etrafımdan dolandı ve orada durarak yolumu kapattı.

Lütfen, bunu yapma, dedi dişlerinin arasından.

"Üzgünüm cara ama senin güvenliğini riske atamam."

Milene'nin burun delikleri açıldı ve tam önümde durmak için bir adım daha yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Çenesini yana yatırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Hayatımı mahvettin," diye fısıldadı .

Otoparkta tanıştığımız günkü gibi burunlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim. "Biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Gözlerimiz kilitli, uzun süre birbirimize bakıyoruz, iki bedenimizin tek temas noktası burunlarımızın ucu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, Milene aniden topukları üzerinde döner ve misafir yatak odasına doğru gözden kaybolur.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

MILENE

Sabun reyonuna göz gezdirirken cebimdeki telefon titreşerek bir mesaj geldiğini haber verdi.

09:23 Bianca: Angelo az önce söyledi. New York'a giderken ne halt düşünüyordun? Bana yalan söylediğine inanamıyorum! İyi misin?

İç çektim ve sesli mesaj kaydetmek için mikrofona simgesine bastım. Bianca konuşmadığı için genellikle birbirimize mesaj atardık ama söylemek istediğim her şeyi yazmam yarım saatimi alırdı.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim, parıldayan parmaklar. İyiyim, sanırım. Hâlâ uğruna çalıştığım her şeyin sadece... olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyorum. . . gitmiş. Bu ayın başlarında bir otoparkta bebek doğurduğumu biliyor muydun? Korkunçtu Bianca ama aynı zamanda şimdiye kadarki en iyi duyuydu. Salvatore artık çalışamayacağımı söyledi. O kontrolcü orospu çocuğu. . . Bir saniye." Birkaç adım arkamda duran bir adamın dağına bakmak için döndüm. Salvatore'un garip olduğunu düşündüm ama bu adam onu bir mil geride bıraktı. Buraya gelirken tek kelime etmedi.

Alessandro, değil mi? Sakıncası var mı?" Elimle uzaklaşması için işaret ettim. "Burada özel bir görüşme yapmaya çalışıyorum."

Korumam bir adım geri çekildi ve kollarını çaprazlayarak bana delici, siyah bir bakış attı. Gözlerimi devirip devam ediyorum.

"Salvatore hakkında. Ona çok kızgınım!" Telefona fısıldıyorum-bağırıyorum. "Biz zaten tanışmıştık. Salvatore ve ben. Üç kere. Bana kim olduğunu hiç söylemedi ve ben onun sadece bir erkek olduğunu düşündüm, anlıyor musun? Kim olduğunu ancak dün nikah evraklarını imzalamak için evime geldiğinde anladım. Ondan hoşlandım, Bianca. Ondan gerçekten hoşlandım. Bir çeşit randevuya gittik ve sonra New York Ailesi'nin lanet donörü oldu.

Raftan çikolata kokulu bir duş jeli alıp kokladım.

"Onun hakkında ne düşündüğümde emin değilim. Beni onunla evlendirdiği ve planladığım her şeyi mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Zamanı geri alabilseydim, buraya asla gelmezdim. Ama bir parçam ondan hâlâ hoşlanıyor ve bu her şeyi çok daha sinir bozucu hale getiriyor."

Çikolatayı geri koydum -çok tatlı kokuyordu- ve hindistancevizi kokulu bir tane aldım.

"Görünüşe göre biri onu öldürmeye çalışıyor, bu yüzden üzerimde dört koruma var. Dört! Arkamda koyu renk takım elbiseli dört adamla lanet olası bir süpermarketteyim. İsa. Birinin canını alıp onu yirmi dört saatte seksene çevirmekten bahset. Mihail nasıl? Lena mı? Nasılsınız? Sırtın ağrıyor mu? Seni özledim tatlım. Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama güven bana, bunu faiziyle ödüyorum."

Mesajı gönderdim ve kasaya yöneldim, Alessandro peşimde ve başka bir koruma birkaç metre arkamda. Üçüncüsü bir köşede durup mekanı gözlemliyor. Dördüncü adam girişin yanında kaldı. Ne abartılı. Ya koşuya gitmeye karar verirsem? Dördü birden gelip peşimden gelir miydi?

Bu sabah Salvatore'u ayrılırken yakaladım ve hastaneye gidip istifamı vermem gerektiğini söyledim. Zaten halledildiğini söyledi. İşlendi! Sanki lanet olası bir çevrimiçi dergiye abonelikmiş ve hayatımın rüyası değilmiş gibi! Şimdi ne yapacağım? Belki küçük bir özel hastane bulup ihtisasımı bitirip orada çalışabilirim. Mary's gibi büyük bir hastanede çalışmak kadar yüksek bir güvenlik riski olmazdı. Evet, bu mükemmel çalışırdı.

* * *

"Hayır," diyor Salvatore ve yemeğine dönüyor.

"Ne? Neden?"

"Korumaların hastanede size eşlik etmesine izin vermezler. Herhangi bir hastane."

"Dışarıda kalabilirler."

"Yeterince iyi değil."

Çatalı koydum ve derin bir nefes aldım. "Bütün gün ne yapmamı bekliyorsun?"

"İstediyi yapabilirsin."

"Çalışmak istiyorum."

"Onun dışında her şey."

Ellerimi boynuna dolamak ve sıkmak için çıldırtıcı bir dürtü duyuyorum. "Yapacak bir şey bulamayınca delireceğim. Ben böyle yaşayamam."

"Sana biraz para vereceğim. Bir hayır kurumu falan başlat."

"Bağış?" ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Yaraları dikerim ve sondalar yerleştiririm. Hayır kurumlarının nasıl çalıştığı veya nasıl bir tane kurduğum hakkında hiçbir fikrim yok."

"Google'a sor."

Google'a sor. Harika. "Neden benimle evlenmekte ısrar ettin?"

"Zaten sana söylemiştim. Kendi nedenlerim var."

"Bu nedenleri benimle paylaşır mısın?"

Bana baktı, o delici kehribar gözleri lazer ışınlarını doğrudan benimkine gönderiyordu. Uzaklara bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Hayır," der ve bir kez daha yemeğine döner. "Gelecek hafta bir müzayedeye gidiyoruz. Almayı planladığım bir tablo var. Elbisen var mı?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Salvatore."

"Evet öylesin."

"Hayır dedim."

"Ne dediğin önemli değil, Milene. Benimle gelmeni istiyorum, yani bunu kendi isteğinle yapıyorsun, yoksa seni sürüklerim. Seçim senin."

Çatalı elime aldım ve yüzüm onunkinin tam önüne gelene kadar öne doğru eğildim. "Kahretsin. Sen." alay ediyorum.

Bir an beni izledi, sonra eli fırladı ve ben tek bir kasımı bile kıpırdatmadan çenemi tuttu. "Yapacağım, cara."

Onun şefkatli tutuşundan kaçarak eğildim. "Hayal kurmaya devam et. Amcığma yaklaşamazsın."

Yanılıyor olabilirim ama sanki dudağının kenarı biraz yukarı kıvrılmış gibi. "Uygun bir elbisen yoksa, Alessandro seni bir tane almaya götürecektir. Barda giydiğin o kısa disko topu tasarımıyla gitmeni istemiyorum. Bu sefer kıcını kapatacak bir şeye ihtiyacın var."

"Ey? Yani kıcımı mı kontrol ettin? "

"Tabii ki yaptım," diyor, tabağını alıyor ve bulaşık makinesine taşıyor.

Sezgilerime rağmen, çatı katının özel bölümüne doğru uzaklaşırken, kömür rengi pantolonuyla arka tarafının manzarasının tadını çıkarmasını izledim. Bu popo çok seksi ve dar beline ve geniş omuzlarına mükemmel uyuyor. Salvatore gibi takım elbise giyen bir erkekle tanıştığımı hiç hatırlamıyorum, sanki bir takım elbise içinde doğmuş gibi. Cidden ateşli ve... Dur, kahretsin! Ne kadar yakışıklı olursa olsun bu onun bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmez. Bunu hatırlasam iyi olur.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

SALVATORE

Kahvemi hazırlamayı yeni bitirmiştım ki Milene koridordan çıkıp oturma odasından mutfığa doğru ağır adımlarla ilerledi. Saçları dağınık, ayakları çıplak ve o kusurlu hayvanı kolunun altında çanta gibi taşıyor. Mutfakta, buzdolabına gitmek üzere yanımdan geçerken bir şeyler mırıldanıyor. Kapıyı açar ve bir kutu süt çıkarır, sonra tezgahın karşısına geçer. Kedi hala sağ kolunun altında ve şu anda bana nazar ediyor.

Dün öğle yemeğinden sonra odasına girdi ve çıkmadı. Açıkçası, benden kaçınmak için elinden geleni yapıyor. Yüzüne düşen karışık bukleyi alıp uzaklaştırdım, parmaklarımın arkasının yanağının derisine değdiğinden emin oldum. Milene bana yan yan baktı ki bunun kızgınlık amaçlı olduğunu varsayıyorum ama esnemesi genel izlenimi biraz bozdu.

"Sana ne oldu?" Soruyorum.

Dün gece *Stranger Things*'in son sezonunu art arda izledim . Dörtte bitti ve uyuyamadı. "

Önündeki kahve makinesine baktı, sonra bakışlarını kendim için hazırladığım kahveye çevirdi ve kokuyu içine çekmek için öne eğildi. Elini bardağın etrafına dolamak için tereddütle uzanıyor ve yavaşça tezgah boyunca çekiyor. Kahvesini önüne koyar koymaz, muhtemelen tepkimi beklercesine göz ucuyla bana bakıyor. Göz temasını kesmeden süte uzanıyor ve birazını kahveye döküyor. Benim kahvem. Ben siyah içiyorum. Sütü bitirdikten sonra şeker dolu bir kaba doğru uzanır ama kutu onun ulaşamayacağı bir yerdedir. Bakışlarımız kilitli kalıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan şekerli tezgâhta onun önüne gelene kadar sürükledim. Bu bir vidalı kapak, bu yüzden kediye yere indirmesi gerekecek.

Bunu yapmak yerine, cılız hayvanı kollarıma itti ve kavanozu açmaya devam etti. Kedi yakından daha da kötü görünüyor. Sol kulağının bir kısmı eksik ve gözlerinden biri yanlış yöne bakıyor gibi görünüyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en çirkin kedi," diyorum.

Milene başını kaldırdı, gözleri genişledi. "Bu çok kabaydı."

Kediye uzanıyor. Lanet şey uyuşuk durumundan uyanmak için tam o anı seçiyor ve tezgâhın üzerine atlayarak arka patisiyle bileğimi kaşıyor.

"Bu Kurt'ün suçu değil. Onu korkuttun," diyor Milene, kahvemin olduğu fincanı alıyor ve gitmek için arkasını dönüyor. Oturma odasına doğru iki adım atıyor ama aniden duruyor, topukları üzerinde dönüyor ve geri yürüyor. Kahveyi tezgahın üzerine koydu, sağ elimi tuttu ve bileğimin içini incelemek için çevirdi.

"Yaşayacağımı düşünüyor musun?" diye soruyorum, üç inç uzunluğundaki çizdiği gözlemleyerek.

Milene parmağının ucunu çizik boyunca tenimde gezdirip bana baktı. "Evet maalesef. "

Boşta kalan elimle onu belinden tuttum ve vücudunu benimkine çarptım. Bağırdı ve avuçlarını sanki beni uzaklaştırmak istermiş gibi göğsüme bastırdı. Ama o bilmiyor.

Avucumu tişörtünün altına kaydırıp omurgası boyunca devam ettiğimde vücudundan küçük bir ürperti geçti.

"Bu kimin?" diye sordum ve burnumu saçlarına gömmek için başımı eğdim.

"Ne?" nefes veriyor.

"Bu bir erkek tişörtü." İçinde uyumayı sevdiğini fark ettiğim büyük beden gömleklerden biri.

"Emin değilim. Muhtemelen David'in."

Elim hala sırtının ortasında. Başka bir adamın tişörtünü giyiyor. Peki ya diğerleri? Onlar da onun mu?"

"Biraz. Neden?"

Gömleğinin kumaşından tuttum ve lanet şeyi kafasından geçirdim.

"Hey!" Kollarıyla çıplak göğüslerini kapatıyor ve bana bakıyor. "Senin derdin ne? Onu geri ver."

Bir daha asla başka bir adamın eşyalarını giymeyecek. Tişörtü çöp kutusuna atmak için mutfağın diğer tarafına, ardından yatak odasına yöneldim.

MİLENE

Salvatore'nin arkasından, "Eşyalarımı atamazsın," diye bağırdım.

Beni görmezden geldi ve odamın kapısına varana kadar yürümeye devam etti, sonra içeri girdi .

"Hey!" peşinden koşuyorum. "Senin orada işin yok! Salvatore!"

Onu dolabımın önünde durmuş içindekilere bakarken buldum. Uyumak için kullandığım katlanmış tişört yığınına orta raftan aldı, odanın karşısına geçti ve dışarı çıktı.

"Sen deli misin? Giysilerimi geri ver. Derhal!"

İki dakika sonra kolunun altında başka bir T-shirt yığınıyla geri geldiğinde, hâlâ odamın ortasında kollarımı göğüslerime bastırmış halde dikiliyordum. Herhangi bir açıklama yapmadan dolaba geri döndü ve gömlekleri benimkinin olduğu rafa koydu.

"Bu nedir?" çıt diyeyim Güç oyunlarınızdan biri daha mı? Ortalıkta dolaşıp başkalarının eşyalarını atamazsın! Salvatore, beni dinliyor musun?"

"Hayır." Dolabın kapağını kapatıp getirdiği gömleklerden birini elinde tutarak yanıma yaklaştı.

T-shirt'ü kaldırıp başımın üzerine çektiğinde, tam ona tekrar sarılmak üzereydim.

"Kollar," diyor gömleği tutarak.

"Yardıma ihtiyacın var," dedim dişlerimi sıkarak.

Salvatore, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğiliyor. O kehribar rengi gözlerinin ne kadar güzel olması çok saçma. Ya da delici bakışlarını her iğnelemesinde beni ne kadar heyecanlandırıldığını.

"Silahlar, Milene."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kollarımı göğsümden çıkardım ve benim için uzattığı kollara kaydurdım.

"Memnun?" cıt diyeyim

Bana bakıyor. Tişörtünün etek ucu neredeyse dizlerime kadar geliyordu.

"Çok," diyor ve gelişigüzel bir şekilde odadan çıkıyor .

"Kontrol delisi!" Arkasından bağırırım.

Gittiğinden emin olunca bir avuç beyaz pamuk alıp burnuma bastırıyorum. Onun gibi kokuyor. Bu manyağın kıyafetlerini giymeme imkan yok. Gözlerimi kapatıp tekrar nefes alıyorum. Ben ne halt ediyorum? Hızlıca tişörtü çıkardım, yere fırlattım ve duş almak için banyoya yöneldim. Bunların her birinden kurtuluyorum.

Ancak yirmi dakika sonra banyodan çıktığımda, Salvatore'nin tişörtünü yerden alıp yastığımın altına sıkıştırdım.

OceanofPDF.com

10. Bölüm

MİLENE

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım ve kanallarda gezinmek için kendimi oturma odasının ortasındaki büyük koltuğa attım. Hiçbir şey gözüme çarpmıyor, bu yüzden onu bir adamın ev yapımı makarna yaptığı Food Network'te bırakıyorum. Başımın altına bir yastık alıp geriniyorum.

Dört gün. Dört kahrolası gün boyunca kesinlikle yapacak hiçbir şeyim olmadan çatı katında tıklı kaldım ve bu beni gerçekten etkiliyor. Gördüğüm tek insanlar Ada ve Salvatore. Ada pek konuşmaz. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormak için ara sıra sözde bana hizmet ediyor, sonra doğruca işine geri dönüyor. Yemek yapmaktan nefret ederim ama daha önce yapacak bir şeyim olduğu için o kadar çaresizdim ki öğle yemeği için yardım isteyip istemediğini sordum. Ada bana komşunun köpeğinin içini boşaltmayı teklif etmişim gibi baktı. Sanırım bu sabah neredeyse mutfak ateşe verirken beni yumurta kızartırken görmüş. Bu bir kazaydı! Tavayı ocağın üzerine bıraktım ve oturma odasındaki halıya pençelerini kaşıyan Kurt'un peşine düştüm.

Ve sonra, o var. En sevgili kocam. Varlığımın belası. Bana verdiği tüm o gizemli bakışlar. Sıradan dokunuşlardan hoşlanmıyormuş gibi yapıyorum ama gizlice zevk alıyorum. Akşamları ön kapıdan her geçişinde içimi bulan heyecan. Beni deli ediyor. Hayatımı paramparça etmiş biri için bunları hissetmek istemiyorum.

Esneyerek televizyonun sesini kısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Dün gece rüyamda onun beni öptüğünü gördüm, sonra aniden uyandım ve bir daha uyuyamadım çünkü onu düşünmeye devam ettim. Görünüşe göre kaderim hayatımı uykusuz geçirmek. Daha önce, iş nedeniyle oldu. Şimdi, onun yüzünden.

"Lanet olsun Salvatore Ajello," diye mırıldandım yastığa doğru.

Çenemde hafif bir dokunuş hissettiğimde, yüzümün yan tarafından yukarı doğru hareket edip yanağıma alt dudağa doğru takip ettiğimde henüz uyuyakalmıştım. Ben uyurken benimle oynamaktan zevk alan kediyi kovmak için uzanıyorum ama parmaklarım yumuşak kürk yerine güçlü bir erkek eline dolanıyor. Gözlerim birden açılıyor.

"Uyurken bile alıngan," Salvatore'nin derin, bariton sesi, hâlâ elini tutan elime bakarken gümbürdüyor. Hemen bıraktım ve onu odadan dışarı atmak niyetiyle kanepeden atladım. Arkamı döndüğüm anda, Salvatore'nin kolu uzanıp belimi tuttu ve beni sert göğsüne doğru çekti.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

Belimi saran kol daha da sıkılaştı. Kulağıma fısıldamak için başını eğdiğinde nefesi boynumun yanında sıcaktı. "Hayır."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, midemde uçuşan kelekleri görmezden gelmeye çalıştım. Görünüşe göre tüm vücudum aniden elektrikle doldu, sadece onun yanında olmaktan. Cehenneme gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda dudakları boynumun yan tarafını öptü ve zar zor iç çekmemi engelleyebildim.

"Bu sabah kahvaltıda bana katılmadın," dedi kulağıma. Benden kaçıyor musun, Milene?

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Tabii ki ondan kaçıyorum. Nefret ettiğin bir adama ilgi duymak eziyet verici.

Ah, ama bence öylesin. Diğer eli boynumu sarmak için hareket ederken, belimdeki tutuşu yoğunlaştı. "Söyle cara, varlığım seni etkiliyor mu?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarken. Sanki düşük bir akım sürekli olarak sinir sistemimi eziyormuş gibi cildimin her yeri kaşınıyor. Vücudum canlı bir tel, ama onun çıplak görüntüsünü engellemeye çalışırken kafam şaşkınlıkla dönüyor. "Seni her gördüğümde kafana keskin olmayan bir cisim fırlatma dürtüsü hissediyorum."

"Çok şiddetli. . . Mafya prenseslerinin varsayılan olarak iyi huylu olduğunu düşünürdüm. ağırbaşlı . "

Salvatore'nin dudakları tenimi sıyırmaya devam ediyor ve yumuşak dokunuşu ensemdaki ince tüyleri ürpertirken soğukkanlılığımı korumakta gerçekten zorlanıyorum.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Çubuğun kısa ucunu aldın. Belki de kaputun altından memnun olmadığına göre beni dükkana geri göndermelisin.

Aniden beni döndürdü, böylece ona bakabildim ve çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Milene." Konuşurken dudakları hafifçe benimkilere sürtünüyor ve onun ağzını zorla benimkinin üzerine çekme yönündeki güçlü dürtüyü durdurmak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Gece, Cara."

Çenemi bıraktı, arkasını döndü ve arkasını dönmeden gitti.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

SALVATORE

Omzumu kitaplığa yasladım ve Milene'e baktım. Son bir haftadır bunu çokça yapıyorum. Kanepeye yayılmış, başka bir yemek programı izliyor. Bakışlarım vücudunda dolaştı ve kol dayanağının üzerinden sarkan bacaklarında durdu. Çok renkli pullarla son derece çirkin bir çift sandalet, gülünç derecede küçük ayaklarını süslüyor. Kedi Milene'nin yanına uzanmış, kafası televizyona dönük. O hayvanda ciddi bir sorun var.

Milene'i buraya taşımadan önce sabah erkenden ofise giderdim ve genellikle akşam geç saatlerde çatı katına dönerdim. Ama şimdi, sırf onu bir an olsun görebilmek için günde en az iki kez ofisten ayrılıp evime uğramak için aptalca sebepler buluyorum. Milene onu izlediğimi görünce varlığını yok saymak için elinden geleni yaptı, ben de her gün öğle yemeği için yukarı çıkmaya başladım.

"Sen yemek yapamazsın," diyorum. "Neden yemek programları izliyorsun?"

Bu sabah kahvaltıya geldiğimde Ada yanıma geldi ve mutfağa fazladan yangın söndürücü takmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Nedenini sorduğumda, dün eşimin kendisine makarna sosu yapmasına yardım etmeyi teklif ettiğini ve çok uzun süre ısınmaya bıraktığı için tavayı ateşe vermemeyi başardığını söyledi.

Animal Planet'i de izliyorum ve beni etrafta tavşan kovalarken ya da kuma yumurtlarken görmüyorsun, değil mi?" Milene gözlerini ekrandan ayırmadan söylüyor. "Şimdi ne izleyeceğimi sen mi dikte edeceksin?"

"Belki." Ne izlediği umurumda değil ama kafesini sallamak hoşuma gidiyor.

Milene başını iki yana salladı ve bana tek kaşını kaldırdı. "Bu bir zorlama mı? İnsanlara sırf bu yüzden emir vermek ve senin melodine göre dans etmelerini beklemek mi?"

Burada işler böyle yürür, Milene.

"Yani, atla diyorsun ve insanlar ne kadar yükseğe soruyor?"

"Hemen hemen."

Burnunu buruşturuyor. "Hayatın gerçekten sıkıcı bir çaba olmalı."

Evet. O içeri dalıp tüm varlığını alt üst edene kadar ne kadar çok olduğunu asla fark etmemiştim.

"Çantayı al," diyorum.

"Kanepeye uzanmak için çantaya ihtiyacım yok."

"Satın aldığım arsalardan birine bir göz atacağız."

"İlgilenmiyorum. Ama davetin için teşekkürler." Bana yatıştırıcı bir gülümseme attı ve dikkatini tekrar televizyona verdi.

Doğruluyorum ve kanepeye doğru yürüyorum. Milene önünde durduğumda beni fark etmemiş gibi davranıyor. Eğildim, onu belinden tuttum ve omzuma kaldırdım.

"Ne oluyor!" havlıyor. "İndir beni! "

İtirazlarını duymazdan gelerek ön kapıya yöneldim. Onunla vakit geçirmek istiyorum ve onun bunda söz hakkı yok.

"Seni kontrolcü, kaba, küstah pislik. . " Yumruklarıyla sırtıma vururken hakaretleriyle şingirdadı. Onun . . . oldukça eğlenceli.

Onu asansöre doğru taşıyorum ve biniyorum.

". . . diğer insanların istekleri kesinlikle umrumda değil. . "

Garajın düğmesine bastım.

". . . sorunlarınızda size yardımcı olacak bir terapist bulun. . "

Asansör, yer altına indiğimizde çınlıyor. Başka bir araç benimkinin yanına park ederken ve Nino dışarı çıkarken dışarı çıktım ve arabama doğru döndüm.

Milene gevezelik etmeye devam ediyor, ". . . sıfır ile kahrolası bir Neandertal. . "

Bize ağzı açık bakan güvenlik şefimin yanından geçerek yolcu kapısını açtım ve karımı koltuğa oturttum.

Emniyet kemerini tak, Milene.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı, sonra bana orta parmağını uzattı. Kapısını kapattım ve sürücü koltuğuna geçmek için kaportanın etrafından dolaştım. Milene kollarını kavuşturmuş oturuyor, ön camdan beton duvara bakıyor.

Milene, dedim.

Homurdandı.

Uzanıp çenesini tuttum ve başını çevirdim. Bir dakikaya yakın birbirimize bakıyoruz. Gözlerindeki meydan okuma beni çok tahrik ediyor. Onun moralini bozmak istemiyorum çünkü bana meydan okuma yollarından zevk alıyorum. Ama her sürüde bir lider olduğunu anlaması gerekiyor. Ve bu özel hayvanat bahçesinde, bu ben olurum.

"Emniyet kemeri," diye fısıldadım.

Milene burnundan nefes veriyor, emniyet kemerine uzanıyor ve tokayı bulana kadar üç kez deniyor. Hala bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. Alt dudağının çizgisine hafifçe dokunmak için baş parmağımı hareket ettirdim, sonra eğilip arabayı çalıştırdım.

MİLENE

Arkamı dönüp, gözümün alabildiğince uzanan yeşil alana baktım. Geniş alan üç tarafı ağaçlarla çevrilidir. Bu güzel.

"Çok şey aldığını söylediğini sanıyordum," diyorum, "eyaletin yarısını değil."

Birkaç tane aldım. Bunun üzerine ne inşa etmek istediğime hala karar vermedim, bu yüzden mevcut tüm araziye satın alıyorum. Her ihtimale karşı." Elimi tutuyor ve beni arabaya geri götürüyor. "Aç mısın?"

Bahsettiği arsanın şehirde bir yerde olmasını bekliyordum ama oraya ulaşmak için iki saat yol gittik.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandım, kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak. Elimi çekmeliyim. Ama yapmıyorum.

Yolcu kapısını benim için açarken, Buradan yirmi dakika uzaklıkta bir restoran var, dedi. "Buraya geldiğimde orada yerim."

"Şık bir yer herhalde?" Arabayı çalıştırdığında soruyorum .

"Evet. Neden soruyorsun?"

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Lanet olası bir kot şort giyiyorum, Salvatore. Bizi içeri alsalar bile herkes bize bakacak."

Bana o iğneleyici bakışlarından birini attı, sonra telefonuna uzandı ve birini aradı.

"Jonathan," diyor telefona, "on beş dakika sonra karımla öğle yemeğine geleceğim. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

Karşı tarafın cevap vermesini beklemiyor, sadece aramayı sonlandırıyor ve telefonu ön panele fırlatıyor. Çok mu kaba? Hem bu Jonathan denen adam zaten ne yapacak? müdür olduğunu varsayıyorum.

Başımı salladım ve gözlerimi önümüzdeki yola diktim. "Telefon görüşmelerini halletme konusunda çok garip bir yöntemin var."

"Nasıl yani?"

"Merhaba, günün nasıl geçti?' ile ne oldu? veya "Nasılsın?" Bilirsin, genel nezaket."

Buraya iki saatlik yolculuk sırasında telefonu en az yedi kez çaldı. Her biriyle tam olarak iki kelime söyledi: aramayı cevapladığında "evet" ve hattın diğer ucundaki kişiyi dinledikten sonra "evet" veya "hayır". Hemen ardından aramayı kesecekti.

"Nasıl oldukları veya günlerinin nasıl geçtiği umurumda değil, Milene."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Durumun bu olduğunu tahmin etmiştim ama bu kadar açık sözlü olmasını ve bunu kabul etmesini beklemiyordum. "Son derece kaba bir insansın."

"Ben neyim, *ilgilenmiyorum* ."

"İlgisiz." Başımla onayladım. Kesinlikle delirmiş. "Sizin için çalışan insanlar hakkında mı yoksa genel olarak insanlar hakkında mı? "

"Genel olarak. Bir istisna dışında," dedi ve o sinir bozucu bakışlarıyla beni düzeltti. "Sen."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve hızla gözlerimi kaçırdım. Gurur duymalı mıyım yoksa korkmalı mıyım?

Muhtemelen ikisi de.

* * *

Vay canına. Restoranın arka Fransız kapılarından geçerken olduğum yerde durdum.

Yer bir ormanın kenarına yakın bir yerde bulunuyor. Büyük, tek katlı kolonyal tarzda bir malikane. Ancak beni suskun bırakan, merkezde sarmaşıklar ve yeşilliklerle kaplı devasa bir demir kubbenin altına yerleştirilmiş devasa bir bahçe. Masalar ve sandalyeler, orman benzeri bir estetik yaratmak için etrafa dağılmış saksılarla beyaz ahşaptan yapılmıştır. Bu muhteşem. Ve bizi kapıda karşılayan müdür dışında tamamen boş insan.

Otoparkın büyüklüğüne ve masa sayısına bağlı olarak, mekan yüzden fazla kişiyi ağırlayabilir. Öğle yemeği zamanı. Nasıl oluyor da bir masa bile dolu olmuyor?

Salvatore'nin eli sırtımın küçük kısmına konarak beni bahçenin yan tarafında, kırmızı pişmiş toprak bir çömleğe dikilmiş bir limon ağacının yanında yer alan bir masaya doğru yönlendiriyor. Sandalyeyi benim için çekiyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor.

"İşlerinde bir terslik mi var?" Sakin bir sesle soruyorum.

"Hayır. Neden?"

"Eh, bir restoran işletmesi yürütmek için konuklara ihtiyacın olduğu izlenimine kapıldım. "

Salvatore, "Başa çıkamayacakları kadar çok müşterileri var" diyor ve garsonun getirdiği menüleri alıyor. "Ne içmek istersin?"

"Limonata."

Garsona "Bir limonata ve maden suyu" diyor. "Ve Jonathan'a şefin hazırladığı birkaç yemeği alacağımızı söyle."

Garson başını sallar ve gözden kaybolur.

"Maden suyu?" Kaşımı kaldırdım.

"Araba sürerken içki içmem." Masanın üzerine eğilip elime uzanıyor.

Randevumuz için gittiğimizde yaptığı gibi cildimdeki çizgileri çizdiğinde içimi hoş bir ürperti kapladı. Ve daha önce olduğu gibi, istesem de elimi çekmiyorum.

"Peki, burası genellikle doluysa, herkes nerede?" Etrafa bakarak soruyorum.

"Gittiler."

"Ayrıldı? Nereye? Neden yapsınlar? ..?" Kafamı geriye atıp ona bakıyorum. "Bir restoran dolusu insanı kovdun mu?"

"Onların sana bakmasından rahatsız olacağını söylemiştin." Elimi daha yakına çekiyor. "Artık olmayacaklar."

Kalp atışlarım tavan yapıyor. Bu bir erkeğin benim için yaptığı en romantik şey.

"Yani, benim şortum yüzünden yüzden fazla insan yemeklerini yarıda bırakmak zorunda kaldı, öyle mi?"

"Hayır. Gitmek zorunda kaldılar çünkü kimse seni rahatsız edemez.

Dirseklerime yaslanıp, aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde yüzüne yaklaştım. " Sen beni bir patates çuvalıymışım gibi büyük bir nezaketle arabaya taşırken başımın baş aşağı sallanmasından pek rahatsız oldum. Aslında oldukça rahatsız edici bir deneyimdi, Salvatore."

"O halde beyanımı yeniden ifade etmeme izin verin. Benden başka kimse yok."

Ah. Gözlerimi devirip tekrar sandalyeme oturuyorum.

"Söylesene, insanları gerçekten eğlenmek için mi parçalıyorsun?" Soruyorum.

Başından beri beni rahatsız ediyor. Angelo bana Salvatore'nin Enzo'nun cesedini üç torba içinde geri gönderdiğini söylediğinde, onun bu tür şeyleri çılgın bir öfkeyle yapan aşırı agresif, şiddet yanlısı bir adam olduğunu varsaydım. Bu, şu anda masanın diğer tarafından beni izleyen son derece sakın adamın tam tersi. Restoranın ortasına bir UFO düşse gözünü bile kırpmaz gibi bir izlenimim var.

"Hayır," diyor Salvatore ve suyuna uzanıyor.

"Biliyordum." sırtıyorum Tabii ki yapmıyor. Bir kişinin karakterini yargılamakta her zaman iyi olmuşumdur.

"Bunu yapıyorum çünkü hiçbir şey kapına gelen kopmuş bir kafadan daha güçlü bir mesaj veremez, Milene."

Çenem düşüyor. Tam bir deliyle evlendim.

Salvatore başını iki yana salladı ve bakışlarıyla beni sabitledi. "Artık benden korkuyormusun cara?"

Onu içeri alıyorum, iri vücudu gelişigüzel bir şekilde sandalyeye yaslanmış, kehribar rengi gözleri benimkileri delip geçiyor. Bu açıklamayı duyduktan sonra sandalyemden fırlayıp çılgınlık atarak kaçmalıyım. Sadece, bilmiyorum. Bende bir sorun olmalı çünkü açıklanamayan bir nedenden dolayı ondan korkmuyorum.

İki garson masaya yaklaşıyor, her iki elinde de büyük oval tabaklar taşıyor ve beni Salvatore'a yanıt vermekten kurtarıyor. Onları masaya koyarken ikisinin de Salvatore'la göz göze gelmemek için gerçekten çabaladıklarını fark ettim. Sanırım bu anlaşılabilir. İnsanlar deli olduğunu düşündükleri biriyle göz temasından kaçınma eğilimindedir. Ama beni şaşırtan şey, ne garsonların ne de geldiğimizde bizi karşılayan menajerin bana hiç bakmaması. Neden bana bakmaktan kaçınıyorlardı? ben iyi bir insanım

Başımı sallıyorum, limonatomdan bir yudum alıyorum ve öksürüyorum. Yarım kiloya kaç limon koymuşlar?

"Affedersin?" Yakındaki garsona seslendim.

Tabakları masaya yerleştirirken kıpırdamadan duruyor, sonra başını Salvatore'ye çeviriyor. Neden bunu yapsın ki?

Salvatore ona başını salladı.

Garson doğrulup sonunda dikkatini bana verdi. "Evet, Bayan Ajello?"

"Biraz şeker alabilir miyim lütfen?" diye sordum ve dirseklerimi tekrar masaya yasladım ve bunca zamandır beni izleyen kocama ters ters baktım. Garsonların gitmesini bekledim, sonra kaşlarımı kaldırdım. "Neydi o?"

"Tam olarak ne?"

"Bu baş sallama. Çünkü garsona benimle konuşması için izin veriyormuşsun gibi görünüyordu."

"Peki bunun nesi var?"

"Şaka mısın ya?"

O Aileden değil, Milene. Bu nedenle ben izin vermedikçe karıma bakmasına izin verilmez."

Buna bir geri dönüşüm yok, o yüzden sadece ona bakıyorum.

"Ne yemek istersin?" Tabakları ve önümde masayı kaplayan tonlarca yiyeceği işaret etti.

"Seçici değilim." Omuz silktim ve pirinç ve yeşil yapraklara benzeyen bir şeyi büyük bir balık parçasıyla birlikte tabağıma koydum .

"Önce ne olduğunu bilmek istemez misin? Ya beğenmezsen?"

"Birisi bunları yapmak için zaman ayırdı. . . onlara ne dersiniz deyin. Onları pişirip getirdiler. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildim. Bir kaşık dolusu yemeği ağzıma tıkıyorum. "Peki, beğenilmeyecek ne var?"

"Yemek yapmaktan gerçekten nefret ediyorsun."

"Evet." Tabaklardan birinde kızarmış soğan halkasına benzeyen bir şey var. Uzanıp bir parça alıyorum, sonra havlıyorum. Çok sıcaklar.

"Bir bakayım." Salvatore elimi tuttu ve avucumu yukarı kaldırdı.

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama elimi sıkıca tutuyor. Elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarıma bir öpücük kondurduğunda kalp atışlarım hızlandı ve midemde yeniden kelebekler uçuştı. Tutuşu gevşediği anda, hemen elimi çektim ve yemeğime dalmış gibi yaptım. Neden bunu yapmaya devam ediyor? Baştan çıkarmanın evlilikten önce gelmesi gerekmez mi? Zaten beni onunla evlenmeye zorladı, bu yüzden bir anlam göremiyorum.

Denemeye devam edebilir. Onunla yatmıyorum. Onunla yatmaktansa ölmeyi tercih ederim. İçimdeki şeytan benimle alay ederken bir ısırık daha alıp yavaşça çiğniyorum.

*Yalancı Yalancı sana kimse inanmaz. Nasıl olacağını hayal ediyordun.
Yatakta da kontrol edip etmeyeceğini merak ediyordu. Günlerdir ona bir
şekermiş gibi gizlice bakıp duruyorsun ve... .*

Çatalımı tabağın yanına koydum ve dişlerimi sıktım. *Dur ! İçimdeki benliğe bağıryorum. O sürtük en kötü erkek zevkine sahip. Sadece . . . lanet olası dur*

"İyi misin Milene? "

Başım çatlıyor. "Evet," diye mırıldandım ve yemeği ağzıma tıkmaya devam ettim. "Neden?"

"Bir an çok ilginç bir yüz ifaden vardı. Sanki . . . hüsrana."

"Seninle olmak zorundayım, Salvatore. Biri seni kendinle zaman geçirmeye zorlasa, hüsrana uğramaz mısın?"

Masanın üzerine eğilip çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Gerçekten o kadar korkunç mu? Benimle vakit geçirmek mi?"

Hayır. İşte tam da bu yüzden çok hüsrana uğradım. "Evet söylerim."

Başparmağı çenem boyunca ve alt dudağıma kadar bir çizgi çiziyor. Onun resmini bir yerde görseydim, onun gülünç derecede yakışıklı olduğunu söylerdim ve o kadar. Ancak görüntü, onun varlığının gücünü şahsen aktaramazdı. Hızlıca dokunuşundan uzaklaştım ve yemeğime odaklanarak biraz daha lezzetli yiyeceklerden yedim. Gözlerimin ona kaymasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. Pek yardımcı olmuyor çünkü ona bakmasam da bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Neden benimle evlenmekte ısrar etti? Onun tipi olmadığımı oldukça eminim. Demek istediğim, kusursuz bir şekilde dikilmiş gri takımı ve siyah gömleğiyle Armani veya Prada ya da benzer bir üst düzey tasarımcı için yürüyen bir reklam filmi gibi. Ve şuraya buraya serpiştirilmiş kar beyazı tutamları olan, arkadan kaygan siyah saçlar, parmaklarımı arasından geçirip grileri saymamı sağlıyor. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum. Sarışın erkeklerden hoşlanırım. Chris Hemsworth. Brad Pitt. Melek görünümlü tip. Salvatore'a hızlıca bir göz attım ve homurdandım. Parası için Şeytan'a şans tanıyabilir. Sadece lanet boynuzları ve dirgeni eksik.

Aniden eldivenli eli görüş alanıma girdi ve atkuyruğumdan düşen ve tabağımın yanında asılı duran bir tutam saçımı aldı. Birkaç saniye parmaklarının arasında tuttu, sonra omzumun arkasına kaydırıldı.

"Eğlenceli bir şey mi buldun, Milene?"

Çatalı koydum ve başımı kaldırdım. Salvatore masanın üzerine eğilmiş, yüzü benimkinden ancak birkaç santim ötede ve sinir bozucu gözleri benimkilerin içine bakıyor. Nefesim kesiliyor. İfademi boş tutarken kendimi bakışlarını tutmaya zorluyorum. Kolay değil.

Salvatore'nin yaptığı gibi birinin sadece bir bakışla bir insanı tuzağa düşürmesi hem dehşet verici hem de heyecan verici. Bana böyle bakarken beni cehennemin derinliklerine çekmeye kalkarsa seve seve peşinden giderim diye korkuyorum. İyi değil. Hiç iyi değil.

"Bu durumda eğlenceli bir şey bulmuyorum, Salvatore." iç çekiyorum Dinle, anlıyorum. Gerçekten yaptım. Berbat ettim ve sen bunun için beni cezalandırmak istedin. Kimse büyük kötü New York Don'uyla uğraşmaz - bu nokta anlaşıldı. Ama burada dürüst olalım. Bu," - parmağımı önce ona, sonra kendime doğrultuyorum- "bu işe yaramayacak. Yolları ayırmamız daha iyi. Yatakta berbatım falan diyerek beni Chicago'ya geri gönderiyorsun ve evliliği iptal ediyorsun. Saçından kurtulurum ve hayatıma devam ederim. Ve programınızı bozmak için ben olmadan insanların kafalarını kesmeye, cesetlerini FedEx aracılığıyla veya her neyse oraya göndermeye devam edebilirsiniz. Sen ne diyorsun?"

Salvatore sol elini masanın kenarına koydu ve sessizce bana bakarak başını yana eğdi. Teklifimi düşünüyor mu? Tanrım, lütfen ona evet dedir.

Aramızdaki masa aniden yana uçarak beni sandalyemde geriye doğru savuruyor. Tabaklar ve çatal bıçaklar kaldırım taşlı zemine çarpıyor. Yiyecek parçaları ve kırık camlar, beş fitlik bir yarıçap içinde her yere dağılır. Ayağa kalkıp tam önümde durana kadar iki gelişigüzel adım atan kocama irileşmiş gözlerle baktım.

Sandalyeme yaslanarak başımı yukarı kaldırdım. "Bu hayır anlamına gelir sanırım?"

O soğuk ses tonuyla, "Bu hayır anlamına gelir, Milene," dedi, beni belimden kavradı ve omzunun üzerinden kaldırdı.

Salvatore! O beni taşıırken, başım bir kez daha arkasından sallanırken bağırdım. "İndir beni! Şimdi!"

Birkaç adım daha attıktan sonra duruyor. Teşekkürler İsa, sonuçta onda bir anlam var.

"Yemekler mükemmeldi, Jonathan. Aşçıya yemeğimizi beğendiğimizi söyle ve zararı benim hesabıma yaz.

Boğuk bir ses, "Tabii ki Bay Ajello," diye yanıt verir ve Salvatore, restorandaki yolculuğuna devam eder. Orospu çocuğu yürümeye devam ediyor!

Omzunu mideme sıkıştırdım, diye tersledim. "Beni yere indirmezsensüslü elbisenin üzerine kusacağım Salvatore."

Araba kapısının kilidi açıldığında bir ping sesi duyulur. Salvatore beni yolcu koltuğuna oturttu, arabanın etrafından dolandı ve sanki her şey yolundaymış gibi direksiyona geçti.

"Akıl sağlığı teşhisi konduysa, şimdi bundan bahsetmenin zamanı geldi," diyorum kusursuz profiline bakarak.

Başını çeviriyor ve kendimi yeniden onun yoğun bakışlarının tutsağı buluyorum. Eli yukarı fırladı ve çenemi tuttu. Yüzüme doğru eğilirken derin bir nefes alıp ona baktım.

"Önemli değil Cara. Çünkü benimle sıkışıp kaldın," dedi dişlerinin arasından, sonra ağzını benimkine bastırdı.

Çok kızgın. Onun öpücüğü. Cevabım - daha da kızgın. Sıkamak için boynunu tuttum ama onun yerine ellerimi yukarı kaydurdım, parmaklarım saçlarına dolandı. Verdiği her şeyi alarak ayak uydurmaya çalışırken ciğerlerimde yeterli hava yok. Tanrım, ağzı. . . çok sert ama aynı zamanda bir şekilde yumuşak. Alt dudağımı ısırarak dişler. Parmakları hala çenemi tutuyordu. Bu delilik. düşünemiyorum düşünmek istemiyorum O otoparkta beni öptüğünde deniz meltemi gibiydi ama bu bir fırtına. Kendimi kollarımı boynuna dolamış, Salvatore Ajello olan fırtınalı denize yaklaşmaya çalışırken buluyorum. Diğer eli yanağımı kavlıyor, sonra enseme gidip sıkıyor. Dudaklarım hareketsiz kalıyor.

Görünüşe göre uyumsuz değiliz Milene, dedi ağzımın içine, sonra aniden beni bıraktı ve arabayı çalıştırdı.

Az önce ne olduğunu merak ederek bakışlarımı önümüzdeki yola diktim.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

SALVATORE

Yeni bir depo inşa etmeyi planladığım devasa arsa sanayi bölgesinde. Mahremiyet sağlamak için şehirden yeterince uzakta ama aynı zamanda dağıtım ihtiyaçlarımız söz konusu olduğunda sorun yaratmayacak kadar ana yollara da yakın.

"Ana deponun merkezde olmasını istiyorum. Etrafına sekiz tane daha koy ve cephe görevi görmesi için onları rastgele mallarla doldur," diyorum.

"Gıda?" diye soruyor.

"Hayır. Daha uzun raf ömrü olan bir şey. Araba parçaları. Aletler. Mobilya. Hayal gücünü kullan. Biri gelip burnunu sokarsa şüphelenmesini istemem. Örneğin tonlarca çürük yiyecek."

"Tamam." Başını sallıyor. "Depo tamamen hazır olduğunda ne kadar aktarmalıyız?"

"En fazla yüzde kırk."

"Neden hepsi olmasın?" Rocco atıyor.

Arkamı dönüp capoma bakıyorum. Rocco, inşaat projelerimizin operasyonel kısmını yönetmekte iyidir , ancak genel iş söz konusu olduğunda pek parlak değildir. İki yıl önce babası istifa edince capo olarak devralmasına izin verdim ama bunun en iyi karar olup olmadığından emin değilim.

"Asla tüm yumurtalarını aynı sepete koyma, Rocco," dedim ve saatime baktım. Geri dönmem gerekiyor, yoksa müzayedeye geç kalacağım.

"Nino bana Alessandro'yu karınızın koruması olarak atadığınızı söyledi," dedi beni arabalarımıza doğru takip ederken. "Kadınlardan hoşlanmadığı için miydi?"

Olduğum yerde durdum ve o kadar aniden döndüm ki neredeyse bana çarpıyordu. "Kimden hoşlandığı umurumda değil, Rocco. Onu atadım çünkü çok iyi bir koruma olacak.

Çok hafif bir şekilde geri çekiliyor. "Evet ama . . ."

"Kararımı mı sorguluyorsun?"

Yüzü hayalet gibi solgunlaşıyor. Hayır patron. Tabii ki değil."

"Emin misin?"

"Evet." Geri adım atıyor. "Özür dilerim patron."

"İyi." Arabama binip lastik gıcırtiları ve yanan lastik kokusu eşliğinde otoparktan çıkıp şehre giden ana yola çıkıyorum.

Yolculuk sırasında Ada'yı arayıp Milene'nin ne yaptığını sordum ve karımın çatı katında kediyi kovaladığını doğruladı. Mide çukurumdaki endişe biraz olsun azalıyor. Yine de gaza daha çok basıyorum.

Sokak lambasının değişmesini beklerken Rocco'nun sözleri aklımdan geçiyor. O her zaman çok homofobik olmuştur ve her istekli amcıkla kendini şımartmayan her erkeği gey

olarak kabul eder. Alessandro konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum. Onu bir kadınla gördüğümü, hatta bir kadından bahsettiğimi bile hatırlamıyorum. Aslında, benim için çalıştığı beş yıl boyunca, Alessandro Zanetti'nin bir avuçtan fazla konuştuğunu sanmıyorum.

Ailenin bir parçası olduğunda, şüphelendim. Belli ki askeri eğitim almıştı ve onun gizli bir polis olma olasılığını bile düşündüm, bu yüzden Nino onun geçmişini kapsamlı bir şekilde kontrol etti. Sağlam görünüyordu. Birkaç yıl askerlik hizmeti, ardından yaralanma nedeniyle fahri terhis. Nino'nun bahsettiği sakatlığın doğasını hatırlamıyorum ama Alessandro'nun yeteneklerini kesinlikle etkilemedi. Gördüğüm kadarıyla, adamın fiziksel durumu mükemmel. Yıllar boyunca, aslında bir bitki olması durumunda tepkisini ölçmek için onu sonlandırmalar yapması için atayarak onu birkaç kez test ettim. Hedeflerini cerrahi hassasiyetle ve bir an bile tereddüt etmeden yok etmesi zaten şüphelendiğimi doğruladı. Alessandro, Cosa Nostra'ya katılmadan önce profesyonel bir tetikçiydi. Bu yüzden becerilerinin boşa gitmeyeceğinden emin oldum.

* * *

Milene çift kapıdan geçip oturma odasına girdiğinde, gözlerimi onun beyaz ince topuklarında ve kıvrımlarını saran ve vücudunu vurgulayan beyaz elbisesinde gezdirdim. Saçları gevşek, yumuşak bukleler sırtının ortasına düşüyor. Makyaj yapmış ve feci derecede güzel görünüyor.

"Bu etkinlik bütün gece devam edecek mi? Durum buysa, bu ayakkabıları daha küçük topuklu başka bir çiftle değiştirmem gerekecek," diyor, el yordamıyla çantasını karıştırarak yaklaşırken. "Spor ayakkabı giymeye çok alıştım."

"Hayır."

"Tanrıya şükür." Önümde durdu, gözlerini benimkilere kaldırdı. "İyi misin?"

"Neden?"

"Yüzünde biraz şaşkın bir ifade var. Senin kontrolcü kişiliğin, Tore, güneş ışığı ile pek işe yaramıyor." Sırıttırıyor.

"Yırttı?"

"Adın çok uzun. Telaffuz etmesi bir asır alıyor ve bittiğinde çoğu zaman ne söylemek istediğimi unutuyorum. Yoksa sana Kurt demeye devam etmemi mi tercih edersin? Yine de kedinin kafasını karıştırabilir."

Çok komik. Tore olur, dedim. "Bana elini Ver."

"Sen zaten benim canımı aldın. Sana başka bir şey vermiyorum."

El, Milene. Soldaki."

Elini kaldırdı. Cebimden iki kalın altın bant çıkarıp küçük olanı yüzük parmağına taktım.

Milene kaşlarını kaldırdı. "Yüzük kısmını atladığınızı sanıyordum."

"Hiçbir şeyi atlamıyoruz, cara. Yüzükler gecikti."

Ve kuyumcunun bu konuda ne hissettiğimi bildiğinden emin oldum. Nino, adamın en az iki hafta hastanede kalacağını söyledi.

Hala Milene'nin elini tutarken, onun narin parmağında benim olduğunu gösteren yüzüğün görüntüsünden keyif alıyorum. İkinci bandı yüzünün önüne gelecek şekilde kaldırdım.

Milene başını salladı. "Bana pek takı tipi gibi gelmedin."

Değilim. Evlenmeyi hiç planlamadım ve alyans takma fikri hiç aklımdan geçmemişti. Şimdiye kadar .

Yüzüğü alıyor. "Sol el mi sağ mı?"

"Sağ." Eldivenin altına saklanmasını değil, her zaman görünür olmasını istiyorum. Zaten deforme olmuş parmak eklemime uymuyordu.

Milene sağ elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma taktı. Tam bırakacakken parmaklarımı eline sardım. Bana yan yan bakıyor ama onu kapıya götürdüğümde geri çekilmiyor.

* * *

Galeriye girerken tüm gözler bize çevriliyor ve fuayeden müzayedenin yapılacağı ana salona geçerken bizim adımlarımızı takip ediyorsunuz. Kalabalık, genellikle bu müzayedelere sık sık gelen aynı insanlardan oluşuyor ve bu, hayatımda ilk kez yanımda bir kadın getirdim. Ayrıca hiç koruma getirmedim. Ancak Milene bu gece benimle olduğu için Stefano ve diğer iki adam peşimize takıldı.

Çoğu erkeğin karıma nasıl tepki verdiği dikkatimden kaçmıyor. Saklamak için ellerinden geleni yapıyorlar ama bakmadığımı düşündüklerinde ona baktıklarını görüyorum, bu yüzden elini bırakıp onun yerine kolumu beline doladım. Milene bana baktı ve yüzüne düşen bir tutam saç ıttı. Gözlerim parmağındaki altın ışıltısına takıldı. Seçtiğim alyans, onun narin elinde saçma sapan büyük görünüyor. İnce bir şey daha iyi bir seçim olabilirdi, ama ben onu olduğu gibi seviyorum.

"Bu akıllıca mı?" o soruyor.

"Tam olarak ne?"

"Seni öldürmeye çalışan insanlar varken toplum içine çıkmak mı?"

"Birisi sürekli beni öldürmeye çalışıyor, Milene. Bu yüzden bir deliğe saklanmaya niyetim yok . Ne tür bir mesaj gönderecek?"

Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Erkekler."

Onu arkadaki, normalde sadece bana ayrılmış olan sıra sıra kapıya ve kapıdan en uzak taraftaki son iki koltuğa götürüyorum. Stefano talimat verildiği gibi Milene'nin arkasında duruyor ve diğer iki koruma girişin sağ ve sol tarafındaki yerlerini alıyor.

Milene omurgası dümdüz ve ellerini kucağında kavuşturmuş, görünüşte ilgisiz bir şekilde yanımda oturuyor. Ama sessizce salona giren ve yerlerine oturan çeşitli insanlara bakarken gözleri sağa sola hareket ediyor. Bakışlarını, alçak sesle bir şeyler mırıldanan az önce içeri giren bir grup erkeğe odakladı. Daha iyi duyabilmek için başımı iki yana salladım.

"... Cenaze atmosferi de neyin nesi?" diye mırıldanıyor, "Biblolarla harcayacakları yığınla paranın yasını mı tutuyorlar?"

Arkama yaslanıp kolumu Milene'nin koltuğunun arkasına uzatıyorum. Bazen bu kadar huysuz olabilmesi beni çok eğlendiriyor.

Karşı duvardaki büyük ekran yanıyor ve müzayede devam ederken karımı gözlemliyorum. Tablolar satıldıkça, her bir parçanın kalitesi ve maliyeti giderek artarken, gözleri daha da açılıyor. Asistanlar siyah, gri ve kırmızı tonlarında büyük, dokulu bir tuval ortaya çıkardığında irkildi.

"Bu rahatsız edici," diye fısıldıyor.

Bakışlarımı mutfak kapları yığını gibi görünen bir şeyin üzerinde duran kafası kesilmiş bir geyiği gösteren tabloya çevirdim. Fiyat etiketinde yirmi bin dolar yazıyor.

"O şeyi gerçekten satın alacak kimse var mı?" diye soruyor .

"Bekle ve gör."

Kimse teklif vermiyor. Beklenmedik değil. Onu elde etme şanslarının olmadığını biliyorlar. Köşedeki masasında telefon tekliflerini alan adam elini kaldırıyor.

"Bizde yüz bin var" diye haykırıyor.

"Ne?" diyor Milene. "Bunun evinde olması için kim yüz bin dolarını verir ki?"

"Chicago Bratva'nın pakhanı," diyorum. "Karısı boyadı. Her müzayedede teklif ettiği bir parça var ve fiyatı ne olursa olsun hepsini alıyor. Diğer herkes bir süre önce onun resimlerine teklif vermeyi bıraktı.

"İnsanlar bazen çok garip." Milene başını sallıyor.

Seçtiğim resim, on dokuzuncu yüzyıldan daha az tanınan bir İngiliz ressamın natürmort parçası. Teklifimi verdiğimde Milene yavaşça tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmaktan kaçındı. Resimler bittiğinde, müzayede her zaman olduğu gibi mücevherlerle devam ediyor. Genelde bu noktada ayrılırim ama bugün kalıp sunulan parçalara Milene'nin tepkisini almaya karar verdim.

Antika bir altın bileklik çıkarıldığında değerli metallere ve değerli taşlara karşı tamamen kayıtsız olduğu sonucuna varmak üzereyim. Tasarım açısından, özel bir şey yok. İçinde herhangi bir değerli taş veya elmas yok, sadece yüzeyine ayrı ayrı çiçek unsurları oyulmuş som altın bir taç var. Bununla ilgili özel olan tek şey, on ikinci yüzyıldan kalma olmasıdır. Milene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve öne doğru eğilip podyumun üzerindeki dev ekranda görüntülenen yakın plana baktı. Şimdiye kadar gördüğümüz tüm elmasları, yakutları ve incileri tamamen görmezden geldi, ama şimdi en sıradan görünen parçaya gözünü kırpmadan ağzı açık bakıyor. Resmin altındaki not, 650.000 \$'lık bir başlangıç fiyatını gösteriyor. Milene'nin ne yaptığını görmediğinden emin olmak için elimi kaldırdım. Hareketim zar zor algılanıyor ama müzayedecinin duyuları hassas bir şekilde ayarlanmış.

"Kahretsin," diye mırıldandı, hâlâ bileziğe bakarken. "Bu insanlar deli."

İlk sıradan birisi teklifi 660.000\$a yükseltir. Tekrar parmağımı kaldırıyorum, 670.000 dolar. İlk sıradaki adam onu takip eder. Devam edebilirdim ama bir an önce eve gitmeyi tercih ederim. Elim tekrar kaldırıp miktarı ağzıma alıyorum.

Müzayedeci "Bir milyonumuz var" diyor. "Başka teklif var mı?"

"Tanrı aşkına," diyor Milene, müzayedeciye bakarak. "Bir bileziğe bir milyon dolar verecek olan deliyle tanışmayı gerçekten çok isterim."

Müzayedeci ihaleyi kapatıyor ve ben bankacıma mesaj atıyorum. Her zaman beklemede ve miktarı ne olursa olsun hemen ve sorgusuz sualsiz parayı havale etmesi gerektiğini biliyor.

"Haydi." Ayağa kalktım ve Milene'nin elini tutarak onu öndeki masaya doğru götürdüm.

"Bir milyon. Bu sık sık olur mu? Yani, bunu kim yapıyor? Sanat, anlıyorum. Duvarlarında bu tür şeylerin olmasını seven insanlar var -senin çılgınlığın, biliyorsun- ama hadi ama."

Ben kağıtları imzalamak ve tablonun her zamanki adresime gönderileceğini onaylamak için masaya yaklaşırken, o şaşkın gevezeliklerine sessiz bir sesle devam ediyor. Katip belgeleri kabul ettiğinde dikdörtgen kadife kutuyu işaret ediyorum. Getirdiğinde bileziği çıkardım.

"Ya biri onu çalarsa?" Milen devam ediyor. "Bu tür şeyler sigortalı mı? Bir milyon. Bana sorarsan, kesinlikle çirkin. "

Döndüm ve Milene'nin müzayedede odasına baktığını, bileziğin resminin hâlâ gösterildiği büyük ekrana baktığını gördüm.

"Biri böyle bir şeyi nerede giyer? Farzedelim . . " Ellerini kalçalarına koymuş önümde durarak tıngırdadı.

Bileziği sağ bileğine taktım ve tokasını sıktım. Bu basit kancalı tokalardan biri. Daha zarif bir şeyi başarabileceğimi sanmıyorum. Milene'ye tekrar baktığımda, ağzı açık bir şekilde koluna bakıyordu.

"Yani, senin konuşmayı bırakman için gereken bu," diyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

* * *

Çatı katına çıktığımız anda Milene, "Bunu kaldıramam," diyor.

geleceğini biliyordum. Eve dönerken tek kelime etmemişti ya da bana bir kez bile bakmamıştı. Biz yanlarından geçerken, dikkati yolcu tarafındaki camdan neon ışıklara odaklanmıştı.

"Çok güzel ama gerçekten yapamam. Belki değeri üç sıfır daha az olsaydı."

"Onu tutuyorsun." Diyorum ve yatak odama giden koridora yöneliyorum.

"BENCE . . . Bununla ne yapacağım? Lanet olası bir müzede falan olmalı."

"Onunla ne istersen yap."

"Yırttı!"

Arkamda topuklar yer karolarına çarpıyor, sonra Milene küfrediyor . Omzumun üzerinden geriye baktım ve onu ayakkabılarını çıkarırken yakaladım. Elbisesinin kesimi ve öne eğilme şekli göz önüne alındığında, göğüslerini güzel bir şekilde görme yeteneğim var. Daha iyi bir açı için başımı eğiyorum ve karımı yatağımda çıplak yatarken hayal ediyorum,

süt beyazı teni koyu renk çarşafarla tezat oluşturuyor ve soluk saçları başının etrafında birbirine karışmış durumda.

"Lütfen, mantıklı ol." İcini çekip doğruluyor. "Lütfen."

"Asla sebepsiz bir şey yapmam, Milene. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi," dedim ve yatak odamın kapısını arkamdan kapattım.

MİLENE

Komodinin üzerindeki bileziğe sanki bana saldıracakmış gibi dikkatle baktım. Yatağa girdiğim andan beri onunla ne yapacağımı düşünerek o şeye bakıyorum. Bir milyon dolar değerinde bir şeyi nerede saklıyorsun? Yatağın altında mı? Döşeme tahtalarından birini kaldırıp altına saklamayı denemeli miyim? Salvatore onu neden satın aldı? Bunu evin içinde giymemi mi bekliyor? O çılgın.

Çatı katında bir çeşit kasa olmalı. Bileziği alıyorum, yatak odamdan çıkıyorum ve Salvatore'nin kapısını çalmak için koridorda yürüyorum. Hiç bir şey. Bir kez daha denerim. Bir daha hiçbir şey. Topuklarımın üzerinde dönerek oturma odasına yöneliyorum.

Salvatore'u televizyonun önündeki kanepeye yayılmış, maç izlerken ve elinde bir bira şişesiyle buluyorum. Eşofman ve tişört giymiş, futbol izleyen sıradan bir adam. Ne kadar yanıltıcı bir resim.

"Kasası var mı?"

"Evet," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Bileziği oraya koyabilir miyim?"

"Hayır."

"Hayır?" Koltuk değneklerini devirmemeye dikkat ederek kanepenin etrafında yürüdüm. Protezini akşamları çıkarıyor. Tam önünde durup kollarımı kavuşturuyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü giymen için aldım. Bir kasaya sıkıştırılmaması için." Şişeyi arkamdaki televizyona doğrulttu. "Bunu izliyorum."

"Neden bana böyle bir şey aldın?"

"Zaten sana söylemiştim."

"Evet, evet, kendi nedenlerin var. Nedir bu sebepler? İşimi bırakmama neden olduğun için kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Pek değil." Birasından bir yudum alıyor ve bana bakıyor. "Bu senin güvenliğin içindi."

Saçları ıslak ve geriye doğru taranmış ama alınına birkaç tutam düşmüş ve içimden çılgınca bir şekilde uzanıp onları uzaklaştırmak geliyor.

"O zaman beni kendine çekmeye mi çalışıyorsun?"

Salvatore şişeyi yere bıraktı ve kolunu başının arkasında kavuşturarak beni izledi. Beyaz tişörtü, göğsünün ve geniş omuzlarının üzerinden sıkıca gerilmiştir. Erkek kolonyası reklamına benziyor.

"Seni cezbetmek için mi?" O sorar. "Neden?"

"Seninle olmak?"

Seni cezbetmek zorunda değilim, Milene. Biz zaten evliyiz. Yoksa bu aklından mı çıktı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum."

"İyi. Her neyse." Başımı sallıyorum. Ayrılmak için döndüğümde kolu fırladı ve beni belimden yakaladı. Beni üzerine çekti, yüzüm doğrudan onunkinin üzerindeydi.

"Gerçekten" -sol elini kaldırıp parmaklarının arkasını yanağıma dokunduruyor- "seni cezbetmek için sana mücevher almam gerektiğine inanıyor musun?"

Dokunduğumuz andan beri heyecandan seğiren ve titreyen hain bedenimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Sorusuna cevap vermeme imkan yok ama korkarım o zaten gerçeği biliyor.

"Öyle mi, Milene?" başını yana yatırdı ve çeneme hafif bir öpücük kondurdu.

"Hayır." gözlerimi kapatıyorum

Başka bir öpücük. Bu sefer biraz sağa. "Öyleyse neden aldım?"

Elimdeki bileziği sıktım ve göğsüne bastırdım. "Hiç bir fikrim yok."

Salvatore'nin eli benimkini kaplıyor ve parmaklarımı altın tacın çevresinden çıkarıyor. Bileziği bıraktım ve milyon dolarlık antikayı sanki boş bir gazoz kutusuymuş gibi kanepenin arkasına fırlattığını görmek için gözlerimi açtım.

Nefesim kesildi. "Sen deli misin?"

"Neden" -parmaklarını saçlarıma gömdü, ağzım neredeyse dudaklarına değene kadar başımı aşağı doğru çekti- "bileziği ben mi aldım, Milene?"

"Sevdiğim için mi?" Dudaklarına fısıldıyorum.

"Çünkü beğendin," dedi ağzını benimkine bastırırken.

Öpüşünde hassas veya hafif hiçbir şey yok. Aç. Sert. Hatta belki biraz düşmancadır. Eli sırtımdan aşağı ve gömleğimin altından popo yanaklarımdan birini sıkmak için hareket etti. Çekirdeğime baskı yapan sert aletini hissedebiliyorum. O kadar baştan çıkarıcı ki, bacaklarımda arasında ıslaklık birikirken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı. Alt dudağımı sertçe ısırdı, sonra tekrar kıcımlı sıklıkla. Kalçamı sallıyorum, höyüğümü onun kaya kadar sert boyuna sürtüyorum. İçimdeki bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve külotum anında sırlıslık oluyor ve çıkarılması için yalvarıyor.

Bir şey gümbürtüyle yere düşüyor, ardından yüksek bir miyavlama geliyor. Gözlerimi açtığımda Salvatore'un beni izlediğini görüyorum. Sert vücuduna bastırılmak, kolu beni ona sabitlemek çok iyi hissettiriyor. Ve bundan zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum.

Bir şeyleri kırmadan gidip kediyi alsam iyi olur, dedim, bu fırsatı değerlendirip kaçmamı isteyip istemeyeceğini görmek için beklerken.

"Tamam." Kollarını vücudumdan çözdü ve ben hemen kayıp için ağlamak istiyorum. "Bileziği unutma."

Başımı salladım ve oturur pozisyona geçtim. Muhteşem vücudundan hızla uzaklaşırken, kığımın onun aletini bir kez daha fırçaladığını hissediyorum.

Yerden bileziği alıyorum ve Kurt'u almak için mutfağa koşuyorum, sözünü kestiğim için onu öpmek mi yoksa boğmak mı konusunda kararsızım.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

SALVATORE

Nino ve Arturo'nun masamın karşısına oturmasını beklerken bir yandan da kahvemden bir yudum alıyorum. "Bogdan bu sabah aradı."

Nino, "Şu anda daha fazla cephaneye ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum," diyor. "Son sevkیات iki hafta önce geldi."

"Emirlerle ilgili değildi. Fitzgerald'ın Dushku'dan bir sürü silah sipariş ettiğini duyduğunu bana bildirmek istedi."

Arturo, "Bratva bundan hoşlanmayacak," diyor. "Onlarla İrlandalılar arasında dört yıl önce olanlardan sonra değil. Petrov, Dushku'nun İrlandalılara satış yaptığını duyarsa hiç mutlu olmayacak."

Petrov'u arayıp aramamayı tartışarak sandalyemde geriye yaslandım. "Şu anda daha önemli olan şey, İrlandalıların tüm bu silahlarla ne yapmayı planlıyor olabileceği. Bogdan bunların yeniden satılmayacaklarını düşünüyor."

"Bize saldırmaya hazırlandıklarını mı düşünüyorsun?" diye soruyor. "Ciddi bir hasar verecek kadar adamları yok."

"Şey, herhangi bir zarar istemiyorum Arturo," dedim ve Nino'ya döndüm. "Tüm konumlarda güvenliği ikiye katlayın. Her nakilde iki ek asker istiyorum. Adamlara bela beklemelerini söyle. Herhangi bir şüpheli faaliyetin derhal bildirilmesi gerekir. Ve Fitzgerald'ı takip edin. İkinci komutanı Deegan hakkında da."

"Tamam." Başını sallıyor.

"İkinci muhbiri bulma konusunda neredeyiz?"

"Gizli yatıyor. Octavio ile anlaşmaya vardığımızdan beri herhangi bir sızıntı olmadı."

Ada'dan gelen bir mesajla masanın üzerindeki telefonum titredi. Her iki saatte bir Milene'nin ne yaptığı hakkında bana rapor vermesi talimatını verdim. Mesaj, karımın şu anda banyoda olduğunu, kediye yıkamaya çalıştığını çünkü aptal geceyi saksıda uyuyarak geçirdiğini söylüyor.

"DEA ortaya çıktığında bu devralmanın nerede olduğunu kaç kişi biliyordu?" diye soruyorum telefonu masaya geri bırakırken.

"Yirmi civarında," diyor Nino.

"Ve kaç tanesi iki yıldan az bir süredir bizimle birlikte?"

Bunu bir an düşünür. "Dokuz. Neden?"

"İşimiz hakkında gevezelik eden son kişiyi örnek aldığımızda ortalıkta yoktular. Öyle olsalardı, yetkililere gitmek akıllarının ucundan bile geçmezdi" diyorum. "Bu dokuz kişiyi iki gruba ayırın ve bir yere gönderin. Cosa Nostra'dan birinin Mendoza ile yüz yüze görüşeceğini bildirin, ancak her grup için farklı bir yer belirtin. Ardından, polislerin nerede ortaya çıktığını görmek için bekleyeceğiz."

"Muhbiri yakaladığımızda ne yapacağız?"

"Küçük bir gösteri yapacağız," diyorum.

* * *

Rocco ve şantiye müdürüyle öğle yemeği yemeyi planlamıştım ama bu son anda iptal oldu, bu yüzden onuncu kattaki ofisimden çıkıp asansörle çatı katına çıktım. Ada'ya bugün sadece Milene için öğle yemeği hazırlamasını söyledim ama o genellikle gerekenden çok daha fazla yemek yapar ve onu dün akşamdan beri görmediğim için şimdiden tedirginim. Yemek alanına geldiğimde tek kişilik masayı buldum ama orada yemek yerine Milene kahvaltı barında telefonunu bir su şişesine dayamış oturmuş video izliyor.

"Masada bir terslik mi var?" Soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve gözlerini telefondan ayırmadan ağzına bir lokma lazanya tıkıyor.

"Öyleyse öğle yemeğini neden burada yiyorsun?"

"Yalnız başımıza yemek yerken bile öğle yemeğini hep evde yemek masasında yemeye zorlandık. Bir travmam var."

Dolaptan bir tabak alıp yemek masasına gidip servis tepsisinden biraz yiyecek aldım ve Milene'nin karşısındaki bar taburesine oturdum. Bana baktı ama hemen dikkatini tekrar telefona çevirdi. Görünüşe göre dün gece kanepede olanları görmezden geliyoruz.

"Bir hayır kurumu kurmaya ilişkin bir nasıl yapılır videosu buldum." Çatalını telefona doğrultuyor. "Bana göre çok fazla bürokrasi gibi görünüyor. Yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. "

Çatalını indirip bana bıkkın bir bakış attı. Sana söyledim, bütün gün burada oturamam.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, adamlarımdan bazılarını çağırabilirim, böylece serum iğneleri falan takabilirsin."

"Ha ha." Gözlerini deviriyor. "Ciddiyim."

"Ben de."

Milene bana göz kırptı, sonra başını sallayıp bir şeyler mırıldandı. Yüzde yüz emin değilim ama sanırım bana deli dedi.

"Ne kadar hızlı yazabilirsin?" Soruyorum.

"Telefonda?"

"Dizüstü bilgisayar."

"Bilmiyorum. Hiç zamanlama yapmadım ama ortalama hız diyebilirim. Neden?"

"İşe yarar." Su şişesine uzanıyorum.

Telefonunu durduğu yerden alır. "Ne için?"

"Ögle yemeğini bitirdiysen git ve iş için daha uygun bir şeyler giy." Önüne bir grubun adı işlenmiş sarı tişörtüne başımı salladım. "Benimle ofise geliyorsun."

"Ofisinizde ne yapacağım? Bitkileri Sula?"

"Yirmi dakikan var yoksa sensiz gideceğim."

MİLENE

En az iki yıldır giymediğim şık, lacivert bir elbise giyip aynadaki yansıma baktım.

Salvatore kanepede otururken bahsetmedi. İyi. Bana kalırsa hiç olmadı. Beni şaşırttı. Hayatımı mahveden adamın sikine karşı kızgın bir hayvan gibi amımı ezerek bana ne oluyor? Bunu kim yapar?

Eğlence amaçlı sekse ihtiyacı varsa, onu başka bir yerde bulabilir çünkü benden hiçbir şey alamayacak. O . . . bölüm tek seferlikti. Burada yaşamak zorundayım ama yapacağımız tek şey bu; birlikte yaşamak. Eminim sıralanmış ve çağrılmayı ve düzülmeyi bekleyen uzun bir kadın listesi vardır. İstedığı gibi yapabilir. Beni hiç rahatsız etmiyor. Azıcık bile değil. Muhtemelen uzun boylu, sofistike bir tip olacaktır. Sanat ve hakkında hiçbir fikrim olmayan diğer aristokratik şeyleri tartışabilirler. Belki onu müzayedelerine götürür. Milyon dolarlık ıvır zıvırlarını al.

Dişlerimi gıcırdattım ve elbiseyle birlikte gelen geniş beyaz kemeri taktım. umurumda değil İstedığı kişiyi becerebilir. Kemer o kadar sıkı çekiyorum ki neredeyse kalçalarımı incitiyorum.

"Yirmi dakikan var yoksa sensiz gideceğim," diye mırıldandım, daha önce bana emir verdiğinde Salvatore'nin sert sesini taklit ederek. Ne kontrol manyağı. Sıkıntıdan ölmeseydim, teklifi hakkında ne düşündüğümü ona tam olarak söylerdim. Ama bu gülünç çatı katında aklımı kaçıırıyordum ve birkaç saatliğine de olsa kaçmak için her şeyi yapardım.

Elbise kalça çevresinde biraz bol ama idare edecek. Saçlarımı alçak bir topuz yaptım, beyaz topuklu ayakkabılarımı giydim ve odadan çıkmadan önce çantamı aldım. Yirmi dakika geçmiş olamaz ama oturma odasına vardığımda Salvatore çoktan ayrılmıştı.

"Bekle, lanet olsun!"

Döndü ve yaklaşmamı izledi, beni tepeden tırnağa kontrol etti .

"İş majesteleri onaylıyor mu?" Elimle kıyafetimin boyunu aşağı doğru hareket ettiriyorum.

Onaylıyorum, dedi ve beni takip etmem için bırakarak ön kapıdan çıktı.

Şehir merkezinde bir yerde ofisi olduğunu düşünmüştüm ama asansöre bindiğimizde iki kat aşağı düşmesine bastı. Kapılar açıldığında beyaz mermer ve koyu renkli ahşapla dekore edilmiş geniş bir giriş holü ortaya çıkıyor. Hemen önümüzde ve duvara yakın bir masa, üzerinde bir bilgisayar ve üzerinde birkaç dosya yığını duruyor. Arkasında oturan bir kadın bizim asansörden çıktığımızı görünce ayağa fırladı.

"Bay. Ajello." Başıyla onaylıyor ve ayakta duruyor, irileşmiş gözleriyle bana bakıyor. Güzel biri, yirmili yaşlarının sonlarında ve mercan rengi bir pantolon ve yakasına

parmağınızı kesebileceğiniz kadar mükemmel bir şekilde basılmış beyaz bir gömlek içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş.

Solda, her iki yanında birkaç kapı bulunan uzun bir koridor var ama Salvatore ters yönde büyük, süslü ahşap kapıya yöneliyor ve o geçerken resepsiyondaki kadına başıyla selam veriyor. Kapıyı benim için açık tuttu ve etkileyici boydan boya pencerelerin yanında masif bir ahşap masanın hakim olduğu ofise girdim. Sağ duvar tamamen kitaplıklardan oluşurken, diğer duvarda pelüş deri bir kanepe ve uyumlu iki koltuk yer alıyor. Kanepenin üzerindeki duvarda bir gün batımı resmi asılıdır.

Salvatore dizüstü bilgisayarını çalıştırmak için masanın etrafından dolanıyor, sonra ofis koltuğuna oturuyor ve bana gelmemi işaret ediyor. Önüne yerleştirilmiş iki misafir koltuğundan birini almak niyetiyle masaya yaklaştım ama o başını salladı.

"Gel buraya."

Kaşlarımı kaldırarak masanın etrafında dolaşıyorum. Yanında durmak için hareket ettiğimde beni belimden tuttu ve sağ kalçasının üzerine oturmam için beni aşağı çekti. Haykırdım ve şaşkınlıkla ona baktım ama o beni koluyla tutarken sandalyeyi masaya yaklaştırdı ve dizüstü bilgisayarını önüme kaydırды.

"E-posta uygulamasını aç" diyor.

Fareye uzandım ve öne eğilerek ekranın etrafına dağılmış düzinelerce simge arasından e-postasını açacak simgeyi aradım. Masaüstü bir karmaşa ve Salvatore'nin kişiliğiyle tamamen çelişiyor. Sağ elini belimden kaldırdı ve benimkini örterek fareyi ekranın sol üst köşesine doğru hareket ettirdi.

Gelen kutusu penceresini açmak için zarf simgesine tıklar. "Bugün gelen e-postalarla başlayalım."

Kolunu tekrar karnıma dolamış halde kucağında otururken kayıtsız numarası yapmakta oldukça zorlandım ama bir şekilde sakinliğimi koruyup listedeki ilk okunmamış e-postayı açmayı başardım.

"Bu, satın almayı planladığım başka bir arsanın evrakları," dedi kulağımın yanında. "Avukatıma ilet. Greg Atkinson. Her şeyin temiz olup olmadığını kontrol etmesini söyle. Şubat ayındaki durumun tekrarlanması istemiyorum."

"Şubat ayında ne oldu?" Yazarken soruyorum.

"Önceki sahibinin gayri meşru oğlu, mülkiyeti talep ederek ortaya çıktı."

E-postayı bitirip gönderiyorum ve bir sonrakini açıyorum.

"Güney Afrika'da beyin ameliyatı için paraya ihtiyacı olan bir amcanız olmadığını varsayıyorum."

Belimi saran kol sıkılaşıyor. "Hayır," dedi, dudakları hafifçe kulak mememe dokunarak.

Bana dokunmayı bırakmasına ihtiyacım var. Beni deli ediyor .

*Öyleyse neden ona durmasını söylemiyorsun? Nedenini söyleyeceğim.
Çünkü sen bir ikiyüzlüsün, Milene. Hoşuna gitti, kabul et.*

Bunu kendime bile itiraf etmiyorum. *Kapa çeneni!* İç sesime söylüyorum, e-postayı spam olarak işaretleyip bir sonrakine geçiyorum.

Salvatore, "Bu benim bankacımdan," diyor. "Greg'e de ilet. Ona yeni sözleşmeyi okumasını ve talep ettiğimiz gibi daha iyi dönüşüm oranları sunup sunmadıklarını kontrol etmesini söyle. Yapmamışlarsa, ay sonuna kadar tüm hesaplarımızı kapatacağımızı onlara bildirebilir."

Yazarken, dizüstü bilgisayarın yanında duran eldivenli sol eline hızlıca bir göz attım. Muhtemelen onunla yazamıyor ya da yazabiliyorsa, muhtemelen uzun sürüyor. Birinin parmaklarını çekiçle paramparça ettiği bir duruma nasıl geldi? Tanrım, çok acıtmış olmalı.

Bir sonraki e-postayı açıp yenileme malzemeleri listesine ve her bir öğenin yanında listelenen fiyatlara göz gezdiriyorum. "Yeniden dekore etmeyi mi düşünüyorsun?"

Bana bir DIY adamı gibi gelmiyor, ama başka neden fayanslara, boyalara ve orada listelenen diğer şeylere ihtiyacı olsun ki?

"Tam olarak değil." Başını yana eğdi ve burnu boynuma bastırdı. "Onlara beyaz metro fayansları dışında geçen ay aldığımız miktarın aynısını alacağımızı söyle. Bunların miktarının üç katına ihtiyacım var ve daha iyi bir fiyat istiyorum. Arturo'yu CC'ye dahil edin.

Cümleyi yarıda kesip ona döndüm, gözlerim iri iri açılmıştı. "E-posta yoluyla mı ilaç sipariş ediyorsun? Deli misin?"

Parmağı çenemin altında, Salvatore nazikçe başımı eğiyor. Gözleri dudaklarıma odaklandığında kalp atışlarım hızlandı.

"Belki," diyor, sonra elini indiriyor ve yeniden dizüstü bilgisayara odaklanıyor. "Devam edelim."

Ellerimi klavyeden çekip dizüstü bilgisayarı kapatmadan önce e-postalarını incelemek için neredeyse dört saat harcadık. "Bugünlük bu kadar yeter."

Ayağa kalktım ve masanın üzerinden çantamı aldım, temasın kesildiği andaki kayıp hissini görmezden gelmeye çalıştım.

"Pekala, ben yukarı çıkacağım," diyorum.

"Tamam." Sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Birkaç arama yapmam gerek, sonra ben de uyanacağım."

"Evet. Görüşürüz." Sanki ondan uzaklaşmak içimdeki çılgınca kucağına atlayıp dudaklarımı onunkilere bastırmaya yardımcı olacakmış gibi aceleyle ofisten ayrıldım. Bu çıldırtıcı çekiciliğin sunağında bütünlüğümü feda edemem. Ondan nefret etmek istiyorum, kahretsin, her gece beni anlamsızca düzdüğünü hayal etmek istemiyorum.

Kahrolası cehennem.

* * *

Uzun bir köpük banyosundan sonra, bir saatimi kıyafetlerimi ayıklayarak ve uygun iş kıyafetlerini bir kenara ayırarak geçiriyorum. Salvatore e-postalarına yardım etmeye

devam etmem gerektiğine karar verirse, alışverişe gitmem gerekecek çünkü işe uygun kıyafetlerim iki elbise, dört bluz ve bir siyah pantolondan oluşuyor. Son birkaç yıldır takım elbise veya etek giyme fırsatım pek olmadı ve gardırobumun çoğu kot pantolon, şort ve günlük üstler. Hevesle aldığım ve belki bir kez dışarı çıkarken giydiğim birkaç elbise var ama onlar da uygun değil.

Kıyafetleri dolaba geri koydum, Kurt'u son bir saattir uyuduğu yastığımdan kovdum ve yiyecek bir şeyler almak için mutfığa yöneldim. Umarım Salvatore yemeğini yemiştir ve onunla karşılaşmam. Evet, çekiniyorum ama ondan kaçmak, ne zaman yaklaşıp hissettiğim çılgın çekiciliğe direnmekten daha kolay. Beni en çok sinirlendiren şey, yakınlığının beni nasıl etkilediğini tam olarak bilmesi. Günlerdir benimle oynuyor, tüm o "seni-becermek-istiyorum" bakışları ve çalıntı dokunuşlar ve ardından sahte bir kayıtsızlık. Ve bu oyunun kurallarından emin değilim.

Neyse ki mutfak boş, bu yüzden buzdolabının içindekileri inceliyorum. Öğle yemeğinden kalanlar var ama daha hafif bir yemek yemeye karar verdim ve üst raftaki çilek kutusuna uzandım. Salvatore'u arkamda hissettiğimde onları yıkamayı neredeyse bitirmiştım. O olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yok. Ve çatı katında sadece ikimizin olmasıyla hiçbir ilgisi yok. O her yaklaştığında ensemde bir karıncalanma hissediyorum. Vücudumun ona verdiği güçlü tepki sinir bozucu.

Salvatore'nin kadifemsi sesi kulağımın yanında, "Çok tatlı görünüyorlar," diye yankılandı. "Bir tane alabilirmiyim?"

Derin bir nefes alıp yavaşça arkamı dönüyorum. Sadece eşofman giydiği için gözlerim yüzümden sadece birkaç santim ötedeki çıplak göğsünün yontulmuş şekline takıldı. Başımı kaldırdım ve beni izlerken yakaladım. Duş almış olmalı çünkü odunsu vücut losyonunun kokusu üzerine sinmişti. Saçları ıslak ve sanki birkaç kez parmaklarını saçlarının arasından geçirip taranmış sanmış gibi tamamen darmadağın. İnanması zor ama böyle cilalanmış ve takım elbise giymiş olduğu zamandan bile daha seksi. Boğazımı temizledim ve yıkanmış çilek dolu kaseyi aramıza kaldırdım.

Salvatore başını kaldırdı, sonra bakışlarını bana dikti ve yavaşça kırptırdı. Kalp atışlarım hızlanıyor ve zar zor iç çekiyorum. Bu kadar küçük bir hareketin dizlerimi nasıl güçsüzleştirebileceği çok saçma. Elimdeki kaseye baktı, öne doğru bir adım attı ve kollarıyla beni tezgâha yasladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, kaseden bir çilek alıp ağzına götürdüm. Dudaklarını böğürtlenin etrafına sararken ve bu sırada parmak uçlarımı ağzına çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ajandanız nedir, Tore?" Soruyorum.

"Gündemim mi?"

"Seninle yatmayacağım, bu yaptığın baştan çıkarma işini bırakabilirsin. Benimle oynamak, üstsüz dolaşmak. İşe yaramayacak.

"Burası benim evim, ne istersem yaparım." Öne doğru eğilir ve başını eğer. "Ve eğer işe yaramazsa, gömleksiz olup olmamamın bir önemi var mı?"

Gözleri bana keskin ve odaklanmış, görüş alanında av olan ve öldürmeye hazırlanan bir şahinin gözlerini hatırlatıyor. Bunu bilerek yapıyor.

"Değil." omuz silkiyorum "Seninle ilgili olduğunda kesinlikle kayıtsızım."

Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılıyor. Onu sürekli asık suratla görmeye bu kadar alışık olmasaydım, bunu fark etmezdim bile.

Seni yatağında görmek için sabırsızlanıyorum, Milene, diye fısıldadı ve vücudumdan bir ürperti geçti.

"Bu asla olmayacak. Senden hoşlanmıyorum bile. Ona sırtımı döndüm, çilek kasesini tezgahın üzerine koydum ve pencereden görünen şehir manzarasına odaklanmış gibi yaparak bir tanesini ağzıma attım.

Salvatore'nin vücudu benimkine yaslandı ve eli belime geldi. Sert dudaklar boynumun yan tarafına bastırıyor, sonra hassas tenimi hafifçe ısırır dişler .

"Bana karşı kayıtsız olduğundan emin misin, cara?" diye fısıldadı ve yine boynumu ısırıldı.

Tezgâhın kenarından tutup gözlerimi kapatıyorum. Şimdi ağzı ensemdedir, öpüyor ve kemiriyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor ama bunu kendime yaptıramıyorum.

"Eminim," boğuluyorum ve gözlerimi açacağım.

"Hadi şu inancını test edelim. Yapalım mı?"

Elini karnımdan aşağıya ve şortumun içine kaydırdı. Derin bir nefes alıyorum ve avucunun izlediği yola konsantre oluyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse parçalanıyorum.

Eli bacaklarımın arasından aşağı iniyor ve amcığıma baskı uyguluyor. Derin bir nefes aldım, sonra parmakları beni külotumun sırlıslam kumaşında gezdirirken yavaşça nefes verdim. İsa. Sakinliğimin nereye gittiğini merak ederek gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Yalancı," diye fısıldadı kulağıma, kulak mememi nazikçe ön dişlerinin arasına alırken. "İyi geceler, Milene."

Elini nazikçe şortumdan çekti ve birkaç saniye sonra mutfaktan ayrıldığını duydum. Sadece gittiğinden emin olduğumda gözlerimi açıp kendi yatak odama doğru fırlıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

SALVATORE

Omzumu mutfak alanını belirleyen destek direğine yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak Milene'nin ocakta ne pişiriyorsa onu karıştırmasını izledim. Her şeyi yaktığında veya ne zaman yemek yapmaya kalksa bir şeyi ateşe verdiğinde neden denemeye devam ediyor?

"Yanlış hatırlamıyorsam sobaya yaklaşmanız yasak," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bıkkın bir bakış attı, sonra tekrar karıştırmaya devam etti. "Kurt'un ishali var. Okuduğum makale ona haşlanmış tavuk yedirmeni söylüyordu."

"Neden Ada'dan hazırlamasını istemedin?"

"Tek başıma iki parça et kaynatabilirim."

"Kedinizde olmayan bir tıbbi sorun var mı?"

"Zor bir hayatı oldu, Tore. Stres birçok tıbbi soruna yol açabilir. Zorbalığa uğradığı çok açık."

"Zorbalık?"

"Tabii ki. Kuyruğunu görmedin mi? "

"Evet." Ve gözü. Ve kulak. Ayrıca sırtında biraz kıl eksik. O kedi nükleer bir felaketten sağ kurtulmuş gibi görünüyor.

Milene bir tabağa uzanıyor ve tencereden en az beş kediye beslemeye yetecek kadar iki parça et çıkarıyor ve küçük küpler halinde kesiyor. Bitirdiğinde, neredeyse bir dakika etin üzerine üflüyor, ardından tabağı köşedeki yere koyuyor. Bu sırada tencere, ocak açıkken hala ocaktadır. Başımı sallayarak yanına gittim ve kapattım.

"Neden işte değilsin?" ellerini yıkarken gelişigüzel bir şekilde soruyor. Fazla gelişigüzel. Dün gece mutfakta olanları da görmezden geleceğiz gibi görünüyor. Aramızda hiçbir çekim olmadığı konusundaki ısrarını oldukça eğlenceli buluyorum. Sanki orada değilmiş gibi davranırsak kaybolacağını düşünüyor.

"Buradan bir şeye ihtiyacım vardı," diyorum.

Yalan değil çünkü benim bir şeye ihtiyacım var - onun varlığını her zamanki gibi düzeltmeme. Aşağıya inip e-postalarım üzerinde çalışması için iki saat daha bekleyemezdim. Onu görmek zorundaydım.

Şimdi.

"Siyah imparatorluğun bugünlerde nasıl gidiyor?"

"Her zamankinden daha iyi," diyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor, sonra tezgahın üzerine oturmak için zıplıyor. "Sadece merak ediyordum. Neden uyuşturucu ticareti yapmaya devam ediyorsun? Çok büyük bir emlak işiniz var. Neden riske girelim?"

Milene'nin ocakta başka bir şey bırakmadığından emin olmak için ocağa bir göz attıktan sonra, tam önünde durana kadar mutfakta uzun adımlarla ilerliyorum. Ellerimi iki yanına koyarak onu tezgaha yasladım. Pencereden giren güneş ışınları doğrudan yüzüne düşüyor ve çillerini daha da belirginleştiriyor. Benim için endişeleniyor musun, Milene? "

"Sık sık vuruluyorsun" diyor. "Belki dallara ayrılmak akıllıca olur. Pozlamayı ve tüm bunları en aza indirin.

Elimi çenesinin altına koymak için kaldırdım ve başını yukarı kaldırdım. "Soruma cevap vermedin."

"Hayır."

"Hayır?" Yüzlerimiz arasında zar zor bir santim kalana kadar öne doğru eğildim.

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişliyor.

Oh, beni test etmeyi ne kadar seviyor. Elim i aşağı kayd ırdım ve parmaklarımı ince boynuna doladım, siyah der i eldivenim onun süt beyaz ı teni ve solgun saçlarıyla büyük bir tezat oluşt uruyordu.

"Söyle bana Milene." kulağına fısıldıyorum. "Bunu bırakmaya karar verebileceğ imden endişelenmiyor musun? . . senin dediğ in gibi baştan çıkarma şey i ve benim istediğ imi al?"

Nefesi hızlanıyor. Keş ke eldiveni takmasaydım da nabz ını tenimin altında hissedebilseydim. Normalden sadece biraz daha hızlı olur mu? Yoksa düzensiz mi olurdu?

"Hayır. Bundan korkmuyorum, dedi, dudakları kulak mememe değ iyor. "Dış arıdaki her yırtıcı hayvan gibi, sen de avlanmanın heyecan ını yaşıyorsun. Ama bir şey i bil, Salvatore. Bu av isteyerek pençelerinize düşmeyecek. Durmadan."

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. "Bunu söylememeliydin Cara." Baş ımı yana eğ dim ve dudaklarımı boynunun yumuş ak tenine bast ırdım. "Gerçekten . . . gerçekten olmamalıydı."

"Neden?" nefes veriyor.

"Çünkü o açıklama, Milene. . . her avc ının ıslak rüyas ıdır," diye fısıldadım kulağına, sonra boynunu bırakıp gitmek için döndüm. "Seni iki saat sonra ofiste bekliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

SALVATORE

Milene'e eziyet etmek sinir bozucu olduğu kadar tatmin ediciydi. Onunla oynamaktan ve nihayet ne zaman yenik düşeceğini merak etmekten zevk alırken, onu aklımdan çıkaramadığım için tüm çaba bana döndü. Hiçbir şeyin işimin önüne geçmesine izin vermem ama son zamanlarda yatırımlardan ve beni ilgilendirmesi gereken sorunlardan çok Milene'yi düşünüyorum.

Ondan benimle ofise gelmesini ilk kez istediğimden bu yana bir hafta geçti ve o zamandan beri her öğleden sonra geliyor. E-postalara cevap verirken oturmak için sandalyelerden birini almakta ısrar etti. Hayır dedim. Tartışmaya çalıştı ama bu başarılı olmayınca yumuşadı ve şimdi kapıdan girer girmez otomatik olarak kucağıma oturuyor. Şimdiki gibi.

Yüzünde tamamen tarafsız bir ifadeyle yaklaşmasını izledim. O şımarık kıcını uyluğuma indirdi ve dizüstü bilgisayarı yaklaştırdı.

"Başka bir sözleşme" diyor. "Bu konuda herhangi bir yorumunuz var mı, yoksa bunu Greg'e iletmeli miyim?"

"Yalnızca iletin."

Milene başını salladı, e-postayı gönderdi ve bir sonrakini açtı. "Yerel bir okul bağış istiyor. Ne söylemeliyim?"

"Görmezden gel."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Dolusun."

"Böyle?"

"Yani, küçük bir bağış karşılayabilirsin."

"Yapabilirim. Ama neden para vermeye başlamam gerektiğini anlamıyorum. Bakışlarımın gözlerinden göğsüne düşmesine izin verdim. Beyaz ipek bir bluz giyiyor. İlk iki düğme açılmış ve parlaklığının altından uçuk pembe sutyenin hayaleti benimle alay ediyor.

"Daha iyi bir insan olmak istediğin için mi?"

Daha iyi bir insan olmaya ihtiyacım yok, Milene. Olduğum şeyden oldukça memnunum."

"Ve bu nedir?"

Gözlerimi dekoltesinden kaldırıp yüzüne odaklandım. Saçları bugün döküldü. Ensesinin narin tenini ortaya çıkarmak için sarı bukleleri uzaklaştırıyorum.

"Kesinlikle kötü." Gerilmesinden zevk alarak beline daha sıkı sarıldım. Onu daha da sinirlendirmek için boynunun arkasına hafif bir öpücük kondurdum ve dudaklarımı yumuşak teninde gezdirdim. O gün mutfakta söylediklerimde ciddiydim. Henüz bilmiyor ama çok yakında yatağımda olacak. "Onlara yüksek başarı gösteren öğrenciler için dizüstü bilgisayar alacaklarını ama teknolojinin gerçekten o öğrencilerin eline geçmesini sağlamak

için birini göndereceğimi söyle. Tek bir eşyanın bile başka bir yerde kullanıldığını öğrenirsem bir daha benden bir kuruş bile görmezler."

bunu yaparken parmakları hafifçe titriyordu . Boynunu tekrar öptüm, bu sefer biraz daha yukarıya, kulağının altına ve titremesinin tadını çıkardım.

"Dikkatimi dağıtıyorsun, Salvatore."

"Konsantrasyonun üzerinde çalışmalısın," dedim ve sağ elimi eteğinin eteğine ulaşana kadar uyluğundan aşağı kaydurdum. "Pratik yapalım."

Milene bir şey söylemek için ağzını açtı ama avucum bacaklarının arasından kayarak göbeğine bastırınca onun yerine nefesi kesildi. Parmak uçlarımı dantelli kumaşın üzerinde gezdiriyorum, sonra tekrar hafifçe bastırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sana yardım ediyorum."

"Ne ile?"

"Konsantrasyonun üzerinde çalışıyorsun." Külotunu yana itiyorum, ıslaklığını hissediyorum ve klitorisini nazikçe dairesel hareketlerle ovuyorum, tam doğru anlarda baskıyı artırıyorum.

Milene bir süre hareket etmez. Kucağıma öylece oturdu, sonra derin bir nefes aldı ve ellerini bir kez daha klavyenin üzerine koydu. Bir nefes daha alıp enter tuşuna basmasını ve tuşlara karşı sessiz tıkırtısını sürdürmesini izliyorum.

Oldukça hızlı. Beklediğimden çok daha hızlı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa yazışmalarım konusunda güncelim. Yazabiliyorum ama tek elle bu sadece gagalamak ve çok fazla zaman alıyor. Genelde sadece en acil konulara odaklanırım ve gerisini telefonla hallederim. Bir keresinde hem sol hem de sağ elimle yazmayı denedim ama sonuçlar berbat. Hataları düzeltmek, yazmak için tek elinizi kullanmaktan daha uzun sürdü.

"Greg'in gönderdiği o belgelerle ne yapmamı istiyorsun?" diye sorduğunda Milene'nin tonu eşit ama sesinde hafif bir titreme seziyorum. Kayıtsız numarası yapmak ve keşfeden parmaklarım onu hiç etkilemiyormuş gibi davranmak için çok uğraşıyor.

Burnumu saçlarına gömüp nefes alıyorum. "Bırak. Yarın kontrol ederim," dedim baş parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek.

Milene'nin dudaklarından kısık bir inleme çıktı. "Lütfen dur."

"Neden?" Parmağımın ucunu amının ıslak dudakları boyunca gezdiriyorum. "Beğenmedin mi?"

Kucağımda döndü ve alt dudağını ısırdı. "Yapmıyorum."

"Tamam." Elimi çekmeye başladım ama bacakları kasıldı ve elimi olduğu yere hapsetti. Yüzündeki öfke ve şaşkınlığın karışımı paha biçilemez. Acaba öfkesinin yanlış yönlendirildiğini biliyor mu? Kızdığı ben değilim. Bundan zevk aldığı için kendine kızıyor. Gözleri aşağı kaydı ve dudaklarımda durdu.

Elimi gevşediği an, elimi külotunun içine kaydurdum ve onunla tekrar dalga geçtim. Parmağımı içine kaydırduğımda dudaklarından bir inilti çıktı. Bacaklarını açıyor, nefesi

hızlanıyor. Parmağımı içeri ve dışarı kaydırırken sıcak nefes yüzümü yalıyor. Ağzından küçük bir miyavlama çıktı ve bunu duyunca aletim şişti.

"Seni deli gibi becermeyi dört gözle bekliyorum, cara," diyorum gözlerinin içine bakarak.

"Hayal etmeye devam et," diye mırıldandı, sonra bir parmağımı daha eklediğimde sızlandı.

"Zaten yaptım. Kendimi sana çarptığımı, her lanet gece tatlı amını mahvettiğimi hayal ediyorum. Düzensiz solumasının keyfini çıkararak parmaklarımı sonuna kadar içeri soktum. "Ama sen çok inatçı olduğun için hayal kırıklığına uğruyorum."

"Senden hoşlanmıyorum!" diyor dişlerinin arasından .

"Hayır? Görünüşe göre amın elimi çok beğenmiş. Ama belki de yanılıyorum." Parmaklarımı çıkardım ve elimi amından kaldırdım.

Milene dişlerini birbirine kenetlemiş ve gözleri iri iri açılmış halde bana bakıyor. Yanacak gibi görünüyor.

Birisi kapıyı çalıyor. Milene hızla başını çevirip dizüstü bilgisayar ekranına baktı.

"Gir," diyorum ve elimi eteğinin altından çekiyorum.

Nino içeri girdi ama Milene'nin kucağımda oturduğunu görünce sendeledi. Gelmesi için işaret ettim ve masanın karşı tarafındaki bir sandalyeye oturdu.

"Muhbirle ilgili yeni bir gelişmemiz var" diyor. "Bilgiyi sızdırmak işe yaradı."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama beş kişilik bir grubun içindeydi."

"Telefonları temiz mi?" Soruyorum.

"Evet. Biri itiraf etmedikçe kim olduğunu öğrenmenin hiçbir yolu yok."

"Beşini de eski güvenli eve götürün ve kamerayla izlenen bir odaya kilitleyin. Hep birlikte. İçeride koruma yok. Yiyecek yok, su yok." Sandalyemde geriye yaslanıp Milene'ı da yanımda çekiyorum. "Ama bunu yapmadan önce muhbir olma olasılığı en düşük olanı al ve ona neler olduğunu anlat. Bilinsin ki sabaha kimse itiraf etmezse beşi de hendekte ölecek."

Milene'nin vücudu geriliyor. Belki de onun önünde böyle şeyler konuşmamalıydım. "Yarın devam edeceğiz, Milene."

Kalkıp ofisten ayrılmadan önce Nino'ya baktı, sonra bana döndü ve yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Kapıyı arkasından kapattığında Nino'ya döndüm.

yanlış telefonu kullandığını veya garip davrandığını görmüş olmalı , ama hatırlamaları için teşviğe ihtiyaçları olacak. İki adamını yayını izlemesi için görevlendir. Bakalım birbirlerini suçlamaya başlayacaklar mı? Suçlu yüzeye çıkabilir."

"Ya yapmazsa?"

"Dediğim gibi, beşini de öldürün. Bu gemide hiç fare olmayacak."

"Oldu bil."

"Bana Fitzgerald'dan bahset. Bu konuda yeni bir şey var mı?"

Masamdaki telefon yüksek sesle çaldığında Nino bana Fitzgerald'ın nerede olduğuna dair güncellemeler veriyor. Arayanın kimliğine baktım ve alt kattaki güvenlik masası olduğunu gördüm. Bir an için görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra aramaya cevap vermeye karar verdim.

"Bay. Ajello, karınızın az önce binadan ayrıldığını size bildirmek istedim.

"Ne?" Sandalyeden fırlıyorum. "Yalnız?"

"Evet. BENCE . . . Onu durdurmalı mıydım?

Ahizeyi elimde sıkıyorum. "Hala aşağıda mı?"

"Hayır, başarıyla bir taksi durdurdu ve gitti."

"Aşağıya indiğimde hala oradaysan," diye alay ettim, "seni kafandan vururum Steven."

Masanın üzerinden telefonumu ve arabamın anahtarlarını alıp kapıya yöneldim.

"Patron?" Nino arkamdan koşarak seslendi. "Ne oldu?"

"Karım oldu," diye çıktım, Nino peşimdeyken asansöre bindim ve Milene'i aradım.

"Evet?"

"Güvenlik detayı olmadan nereye gittin?" diye bağıyorum .

"Yapacak işin olduğunu söylemiştin. Kahve içmek için Pippa's'a gidiyorum. İki saat sonra evde olurum."

"Sürücüye arkasını dönmesini ve korumalarınızın yanına gitmesini söyleyin. Şimdi, Milene!"

"Arkadaşımın küçük evine dört koruma götürmeyeceğim. Taksi beni Pippa'nın binasının önüne bırakacak ve hemen geri döneceğim.

Garajın düğmesine bastım. "Sürücüye söyle o lanet U dönüşü yapsın!"

"Bana bağırma, Salvatore. Riskli bir yere gitmiyorum ve yakında döneceğim. Bir dahaki sefere güvenliği almam gerektiğini düşünüyorsanız, bunu daha sonra tartışabilir ve bir tür uzlaşma bulabiliriz.

Oh, ona bir taviz vereceğim. "Adres?"

"Neden?"

"Seni almak için geliyorum. Ben gelene kadar taksiden ayrılma."

"Aşırı tepki vermeyi bırak. Döndüğümde konuşuruz." Aramayı kesiyor. Numarasını tekrar çeviriyorum ama arama doğrudan sesli mesajına gidiyor.

Telefonu yüzüme kapattı. Kimse telefonu yüzüme kapatmıyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve arabama doğru ilerliyorum.

"Patron?" Nino arkamdan konuşuyor.

"Bana Pippa'nın adresini bulun!" Konuşmama devam ederken kapıyı açık bırakarak araca bindim. "St. Mary's'de hemşire olarak çalışıyor."

"Beş dakikaya alırım," dedi ve bana baktı. "Patron, iyi misin?"

Anahtarı kontağa soktum. "Neden olmayayım?"

"Bütün yol boyunca bağıryordun. Asla bağırmyorsun." Direksiyondaki ellerime doğru başıyla işaret etti. "Ve ellerin titriyor."

Tabii ki ellerim titriyor, o kadar öfkeliyim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum ve bu boku nasıl kaldıracam hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana o adresi bul. Şimdi!" Kapıyı çarparak kapattım, arabayı çalıştırdım ve gaza bastım.

Gaz pedalına daha sert basarak garajdan çıkarken kırmızı ışığı görmezden geliyorum. Davranışlarım tamamen mantıksız ama umurumda değil. Nerede olduğunu bilmeme fikrine katlanamıyorum. Kafesteki bir fare gibi içimi kemiriyor. Tüm gücümle direksiyonu kavradım ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Çalışmıyor. Nerede o?!

MİLENE

"Ne oldu?" Daha ben onun dairesine girmeden Pippa sorularla üzerime atladı. "Neden istifa ettin? Son birkaç haftadır neredeydin? İki kez senin yerine geldim. Ben senin kaçırıldığını sandım."

"Üzgünüm, sadece telefonda konuşmak istemedim. Uzun Hikaye." Kanepeye çöktüm ve yumuşak minderlere yaslanarak gözlerimi kapattım. Bunu özledim. Sıradan dünya. Normal bir hayat. Binanın önünde on beş dakika geçirdim, yukarı çıkacak kadar sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Salvatore'nin ofisinden ayrıldığımda, sanki duvarlar birden üzerime geliyor ve nefes alamıyordum. Kendimi çatı katına çıkmaya zorlayamadım. Dışarı çıkıp bir yere, orası dışında herhangi bir yere gitmem gerekiyordu, bu yüzden Pippa'yı aradım. Sanırım Cosa Nostra ile ilgili her şeyden kaçmaya çalışarak dört yıl geçirmek beni yumuşattı. Pek çok sorunun nasıl ele alındığını unutmuşum. Dördü masum beş kişiyi öldürmek bizim dünyamızda normal.

"Konuşmak!" Pippa diyor ve yanımdaki kanepeye oturuyor.

"Gizemli adamı hatırladın mı?"

"Evet."

"Pekala, biz birbirimizden hoşlanıyoruz," diyorum, açıklamanın geri kalanının kulağa ne kadar aptalca geleceğini bilerek. Ben de senin tavsiyene uymaya karar verdim.

"Ne? Adamla evlendin mi?" Bana bakıyor. "Ama onu yaklaşık bir aydır tanıyorsun!"

"Birbirimizi *gerçekten* seviyoruz." omuz silkiyorum

"Vay, Milene. bu . . . bu delilik."

Evet. Yarısını bilmiyor.

"Yani, bunca zamandır onunla birlikte miydin? Kim o? Bu yüzden mi istifa ettin? BENCE . . . vay. Buna hala inanamıyorum. Hiç düşünmeden hareket eden biri gibi görünmüyordun."

"Hayatımın çok sıkıcı hale geldiğini fark ettim ve yapmalıydım. . . bilirsin, biraz renklendir.

Pippa güler ve başını sallar. "Oh, kesinlikle heyecanlandırdın, bebeğim. Adamla evlenmeden önce en azından adını aldın mı?

"Evet. Ben Salvatore."

"İtalyan? Güzel. İşyerindeki kızlara söylemek için sabırsızlanıyorum.

Ön kapıda yüksek bir patlama sesi yankılanır ve kapı uçarak açılıp Salvatore'un eşikte durduğunu ortaya çıkarır. Dudakları soluk ince bir çizgi halinde bastırılmış ve gözlerindeki karanlık delirmiş olduğunu gösteriyor. Sanki göz bebeklerinden minicik hançerler fırlıyor, hepsi bana doğrultulmuş. Nasıl oldu da beni bu kadar çabuk buldu?

Milene, dedi zorlama bir sakinlikle.

Yüzünde görüyorum ama. Gerekirse beni saçımdan sürüklemeye hazır. Bir iç çektim. Güvenliksiz gitmemeliydim ama çıldırıyordum. Şimdi buradayız ve olay çıkaracak.

Pippa'ya, "Gitmem gerek tatlım," dedim ve kanepeden kalktım. Uğrayıp merhaba demek istedim ama seni arayacağım ve bir öğleden sonra kahve içmeye gideceğiz. Anlaştık mı?"

Pippa'nın dairesinin zeminine uzun bir gölge düşüren Salvatore'ye ve sonra bana bakıyor. "Her şey yolunda mı? İstersen burada kalabilirsin."

"Herşey yolunda." Onu yanağından öpmek için eğildim. "Seni haftaya arayacağım."

Kapıya doğru yürüdüm ve kocamın bakışlarıyla karşılaşmak için çenemi kaldırdım. Hâlâ avını görmüş bir aslan gibi saldırmayı bekliyor ama ben geri adım atmıyorum. "Sonra," diyorum alçak sesle.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elimi tuttu ve beni asansöre doğru götürdü.

Arabaya bindiğimizde kollarını direksiyona dayadı ve gözlerini uzaklara dikti. İkimiz de dümdüz ileri bakarken, o nihayet bozmadan önce en az beş dakika tehditkâr bir sessizlik içinde oturduk.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın," dedi ve avucuyla direksiyona vurdu. "Asla, Milene."

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Korktum, Tore. O binadan çıkmak zorunda kaldım."

Güçlü parmaklar enseme dolandı ve gözlerimi açtığımda benimkinden birkaç santim ötede Salvatore'nin yüzünü buldum.

"Neden?" diye sordu dişlerinin arasından ve boynumdaki tutuşunu hafifçe sıktı.

"Birinin, sanki olgunlaşmış meyveleri dışarı atmaktan söz ediyormuş gibi beş kişiyi idam etmeye hazır olduğunu söylediğini duymak, insanı endişelendirebilir. Sanırım bunu biraz anlamışsınızdır."

Ailede işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorsun, Milene.

"Evet. Bu yüzden ayrıldım. Ya da en azından denedi.

Küfür ediyor, sonra sert ve öfkeli bir öpücükle ağzını benimkine bastırıyor. Nefesim kesildi, hem şok oldum hem de kafam karıştı.

"Hiçbir zaman. Tekrar," dedi dudaklarıma doğru ve tekrar enseme sıktı. "Anladım?"

"Tamam." Başımınla onayladım.

Kısılmış gözleriyle beni izliyor ve beni tekrar öpecek mi diye merak ediyorum. Ama sadece başını salladı, sonra boynumu bıraktı ve motoru çalıştırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

MİLENE

"Milen!"

Yatakta fırlıyorum ve uykuyu kırıpıştırarak uzaklaştırıyorum. Salvatore odamın kapısında duruyor, saçları dağılmış ve gömleğinin düğmeleri açık. Dışarısı zifiri karanlık.

Giyin, dedi gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlayarak. "Sana on birinci katta ihtiyacımız var."

"Orada ne var?" Bir lambayı yakmak için acele ederken soruyorum, sonra dolaba gidip bir tayt ve bir tişört çıkarıp üzerime geçiriyorum.

"Revir. İrlandalılar, uyuşturucuları yüklerken adamlarıma saldırdı. On dakika içinde burada olurlar."

"Burada reviriniz mi var? Kaç katınız var?" Dişlerimi fırçalamak için banyoya koşuyorum.

"Binanın sahibi benim" cevabı bana ulaşıyor.

Döndüğümde, Salvatore hâlâ düğmelerle uğraşıyordu. Banyoda geçirdiğim dört dakika içinde, o sadece ilk ikiye girmeyi başardı. Üçüncüyü tamamlamaya çalışmasını izliyorum ama sol elinin parmaklarının arasından kayıp gidiyor, bu yüzden küfrediyor.

Yanına gidip ellerini yoldan çektim. Ben düğmeler bitene kadar sıra boyunca ilerlerken o bir heykel gibi hareketsiz duruyor.

"Orası. Her şey hazır," diyorum ve başımı kaldırıyorum.

Gözleri birkaç saniye boyunca benimkilere sabitlendi. Sonra aniden, "Hadi gidelim," diyor.

Alt kattaki asansörden çıktığımızda, Salvatore'yi kapıdan geçerek tavandan tabana beyaz fayanslarla kaplı büyük bir odaya kadar takip ediyorum. Manzarayı gördükçe ağzım açık kalıyor. Solda, her birinin yanında son teknoloji tıbbi ekipman bulunan üç sedye var. Arkaya doğru, alan, içinde bir ameliyat masasının görüldüğü bir cam duvarla ayrılmıştır. Sağdaki duvar, tıbbi malzemelerle dolu büyük beyaz raflarla kaplı.

Minyatür bir hastane değil, belki bir bandaj ve benzeri ilk yardım malzemelerinin bulunduğu bir araba, belki bir IV standı olan küçük bir oda bekliyordum. Gördüğüm her şey karşısında şaşkına dönerek Salvatore'a döndüğümde, odanın karşı tarafında yer alan devasa bir servis asansörünün -Salvatore ve benim kullandığımdan farklı- kapıları açıldı ve bir grup insan yarısından fazlası içleri kan içinde, dosyalayın.

"İlaria hangi cehennemde?" Salvatore, asansörden çıkarken Alessandro'yu yarı sürükleyen Nino'ya havlıyor. İri adam elini kanayan karnına tutuyor. Kurşun yarası mı?

Bir yerden bir kadın sesi, "Buradayım," diye duyuruyor. Ellili yaşlarının sonlarında, zarif, uzun boylu bir kadının ana asansörden çıktığını görmek için döndüm. Mükemmel şekillendirilmiş saçları kum sarısı. Üzerinde ipeksi bir bluz ve üzerinde beyaz kaşmir bir

ceket olan koyu mavi bir elbise pantolonu var . Bize ulaştığında, beni inceliyor ve içini çekiyor.

"Sanırım bu karısı. Tanışmaları sonra yaparız," diyor kadın, montunu çıkarıyor. Ellerini ovmak için lavaboya gidiyor, sonra çekmecelerden birinden plastik bir doktor önlüğü çıkarıyor, bir çift eldiven takıyor ve hızla yaralı adam grubuna doğru ilerliyor.

"Kim o?" Salvatore'a baktım ve kendi ellerimi ovmak için lavaboya yöneldim.

"Annem" diye cevap verir.

Alessandro'nun etrafına toplanmış gruba katılmak için uzaklaşırken, bir an sersemlemiş halde sırtına baktım. Tek yapabildiğim, o küçük bombadan kurtulmak için başımı biraz sallarken hızla gözlerimi kırptırmak.

Onun annesi?

Hazırlanmayı bitirdim ve odanın diğer ucundaki kaosa doğru koştum, Salvatore'nin annesi çoktan Nino'ya Alessandro'yu küçük ameliyathaneye götürmesi talimatını veriyordu.

SALVATORE

"Bunu tut." Milene elimi tuttu ve avucumu Carmelo'nun omzundaki yaraya sıkıştırılmış sargılı gazlı bezin üzerinden geçirdi. "Kahretsin, Tore. Daha fazla baskı yapmalısın."

Carmelo kocaman açılmış gözlerle ona, sonra bana bakıyor. Onun aval aval bakmasını görmezden geldim ve Milene'nin Filippo'ya doğru ilerleyip vücudunun yan tarafındaki yırtığı incelemek için gömleğini yukarı çekmesini izledim .

"Yüzeysel. Seni dikmemi mi istersin yoksa Ilaria'nın mı dikmesini istersin? o soruyor.

Filippo bana bakıyor ve başımı sallıyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça karımın başka bir erkeğe dokunmasına izin vermem.

Filippo hemen, "Doktor bunu yapabilir Bayan Ajello," dedi.

"Tamam, gidip ameliyathanede bana ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

Alessandro'nun yatağının yanındaki serumu kontrol etmek için duruyor, eldivenlerini ve steril ceketini değiştirmeye gidiyor, sonra Ilaria'nın Pasquale'nin kalçasındaki kurşunu çıkarmaya çalıştığı küçük odaya gidiyor. Yarasıyla yirmi dakika daha uğraşırlar. Ilaria eldivenlerini çöpe atıp yenisini giyip sürgülü kapıyı açarken Milene bacağı sarar.

"Sonraki!" Ilaria bağırır, ardından Carmelo'ya bakar. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Carmelo. Bugün benim için neyin var, hmm?"

Ilaria ve Milene'nin yaralılarla ilgilenmesi iki saat daha sürer ve herkes tedavi edildiğinde saat çoktan sabahın sekizi olmuştur. Alessandro'nun midesindeki yara nedeniyle birkaç gün revirde kalması gerekecek. Carmelo ve Pasquale'nin yaraları daha az ciddi, bu yüzden yarın taburcu edilecekler. Diğer dört kişi tedavileri biter bitmez evlerine yollandı. Toplam yedi yaralı. Fitzgerald'ı elime geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Servis asansörü açıldı ve Nino dışarı çıktı, ardından da tam da bu tür durumlar için maaş bordrosuna aldığım iki hemşire geldi. Alessandro, Carmelo ve Pasquale'i yarın öğleden sonra başka bir çift devralana kadar göz kulak olacaklar.

"Hadi yukarı çıkalım. Ada'ya bize yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyledim." Ilaria'ya paltosunu uzatıyorum. "Misafir odalarından birinde uyuyabilirsin ya da birinin seni bırakmasını sağlayabilirim."

"Gerek yok. Cosimo beni dokuzda alacak. Gitmeden önce Alessandro'yu bir kez daha kontrol etmek istiyorum."

"Hastaneye taşınması gerekiyor mu?" Soruyorum.

"Hayır. O şanslıydı. Kurşun herhangi bir organa zarar vermedi. Pazartesiye kadar günde iki kez onu kontrol etmek için uğrayacağım. O zamana kadar gitmesi iyi olur."

Başımla onayladım. "Milene'i alacağım ve yukarı çıkacağız."

Ilaria bir şey söylemek istiyormuş gibi bana bakıyor ama tek kelime etmeden gidiyor. Karımı aramak için arkamı döndüm ve onu Pasquale'nin serumunu değiştirirken buldum, adam ona bir melekmiş gibi bakarken gevezelik ediyordu. Ona ulaşmam, onu kollarıma almam ve diğer hemşirelerden birine işi devralmasını işaret ederek asansöre doğru taşımam beş saniyenin tamamını aldı.

"Yırttı? Ne yapıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum."

"Bir konuşmanın ortasındaydım."

"Görebiliyordum," dedim ve dirseğimi kullanarak on ikinci katın düğmesine bastım. "Gerekmedikçe adamlarımla konuşmayacaksın. Ya da herhangi bir erkek, bu konuda."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Saçmalama."

En üst kata çıktığımızda asansör zili çalıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Milene'ı yere bıraktım ama çıkmasına izin vermek yerine, durdur düğmesine basıp ona doğru bir adım attım ve avuçlarımı kafasının iki yanındaki duvarlara dayayarak onu kabinin içine hapsedtim. "Adamlarımla konuşmak yok, Milene."

"Tanrım, birdenbire sana ne oldu?" Kurtulmaya çalıştı ama onu belinden tuttum ve vücudunu benimkine doğru çektim.

"Yap. Olumsuzluk. Sına beni," diye fısıldadım, elimi başının arkasına koyup yüzünü benimkine doğru çekerek. "Çünkü sana Pasquale'nin az önce baktığı gibi bakan başka birini görürsem, onların işini bitiririm."

"Tanrı aşkına, Salvatore. Bu kesinlikle. . "

Ağzımı onun kine bastırarak sözlerini yuttum ve sol elimi tişörtünün altına kaydardım. Milene nefesini tuttu ve bir an kaskatı kesildi ama sonra elleri boynuma dolanarak beni içine çekti.

Gözlerinin içine bakmak için bir saç teli çekmeden önce dudaklarım onunkine değdi. Onu bitireceğim, Milene. Her kimse," dedim ve ellerimi vücudunun yanlarından kalçalarına doğru kaydırdım. Onu kavrayıp kaldırdım ve arka duvara bastırdım. "Anladım?"

Milene başını salladı ve bacaklarını belime doladı, sonra sert aletim onun cinsiyetine bastırduğında inledi. Bir kadını, uyanıkken her düşüncemi işgal edecek kadar çılgınca istediğimi hatırlamıyorum.

"Oturma odanızda neden İran halısının üzerinde pençelerini keskinleştiren bir kedi var?" diyor annem arkamdan bir yerden.

Meşgulüz Ilaria, dedim ve Milene'nin dudaklarına saldırmaya devam ettim.

"Böylece görebiliyorum."

Milene kollarımda kıvranıyor, ben de isteksizce onu yere indirdim ve o asansörden çıkıp koridoru geçip Ilaria'nın yanından geçerek çatı katına girerken gözlerim onu takip etti. lanet olsun o kediye

"Buraya kedi getirmesine izin mi verdin?" Ilaria soruyor.

Yanından geçip oturma alanına doğru ilerliyorum. "Bu bir kedi değil. Bu şeytanın yumurtası. Ve Cosimo'nun seninle buluşması gerekmiyor muydu?"

"Yolda," diye yanıtlıyor Ilaria .

Ada kahvaltı için yemek masasını hazırladı, ben de oturma odasını engelsiz bir şekilde görmemi sağlayan bir sandalye seçtim. Milene kitaplığın önünde ellerini beline koymuş, Kurt'u rafın tepesinden indirmeye ikna etmeye çalışıyor. Ağzında sosis parçasına benzeyen bir şey var.

"O kaç yaşında?" Ilaria soruyor ve yanıma oturuyor.

"Yirmi iki."

"Genç. Orada iyi iş çıkardı. Tıp öğrencisi mi?"

Kedi raftan fırlar ve kanepenin altına koşar. Milene kıvrılarak mobilyaların altına bakmak için çömeldi.

"Bir hemşire." Kahveme uzanıp bir yudum alıyorum.

"Onunla neden evlendin, Salvatore? Cosimo bunun Chicago Ailesi ile yapılan bir anlaşma yüzünden olduğunu söyledi ama ikimiz de kimsenin sana bir şey yaptıramayacağını biliyoruz .

"Tam olarak emin değilim, Ilaria." Milene kanepenin altına bakmaya devam ederken sert kışına bakarak başımı eğdim. "Beynimi tamamen mahvetti. Mantıksız davranmaya başladım."

"Nasıl yani?"

"Birkaç gün önce bir arkadaşını görmeye gitti. Yalnız. çevirdim Ofisten park yerine kadar Nino'ya bağurdım."

"Bu sana pek benzemiyor."

"Biliyorum."

Milene sonunda kediyi yakalar ve mutfaka taşır.

"Orada yersin!" Köşedeki kaseyi işaret ediyor.

Kedi ona bakar, tezgahın üzerine atlar ve ardından sosisi çiğnemeye devam ettiği buzdolabının üstüne. Milene ellerini havaya kaldırdı, kediyi buzdolabının üzerinde bıraktı ve yanına oturmak için yanına geldi .

"Yani bana annenin cerrah olduğunu hiç söylemedin." Masanın ortasındaki tepsiden hamurdan bir parça alır. "İzlemek harikaydı Bayan Ajello. Her zaman Tore'un adamlarına yama yapan sen misin?

Takma adı duyunca annemin kaşları kalktı.

"Salvatore'un günlük işler için bir pratisyen hekimi var. Beni yalnızca ciddi yaralar olduğunda ararlar," dedi ve yan yan bana doğru baktı. "Kazdığım mermiler oğlumun içinden olmadığı sürece umurumda değil."

"Evet, bunun çok sık olduğunu duydum." Milene böreğinin geri kalanını ağzına tıkar ve masadan kalkar. "Kaza yapacağım. Bu öğleden sonra ofiste bana ihtiyacın var mı?

"Hayır. Bir saat sonra Arturo ile günün çoğunu alacak bir toplantım var," dedim.

Peki ya uyku? İki den beri ayaktayız."

"Beni sana katılmaya mı davet ediyorsun, cara?"

Bana burnunu kıvrımadan önce gözleri büyüdü. "Bu sorunun cevabını biliyorsun." Ilaria'ya döner. Sizinle tanışmak güzeldi Bayan Ajello. Umarım bir dahaki sefere birbirimizi daha az dramatik koşullar altında görürüz."

Milene gözden kaybolduğu anda annem kollarını kavuşturup bakışlarını bana dikti. "Cara?"

"Evet. Neden?"

"Kimseye karşı sevgi dolu sözler kullandığını hiç duymadım."

"Herşeyin bir ilki vardır."

Ilaria'nın gözleri kısıldı. "Ve siz ikiniz birlikte yatmıyor musunuz?"

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Yani değilsin. "

"Hayır. Henüz değil."

"Sen ilişki kurmazsın, Salvatore. Birinde nasıl davranılacağını bildiğinden çok şüpheliyim. Bildiğim kadarıyla, kadınları sadece düzüşmek için kullandın, peki bu kızda bu kadar farklı olan ne? Siz ikiniz zaten evlisiniz. Neden oda arkadaşı oynuyorsun?"

"Hayattaki tüm seçimlerini çoktan elinden aldım," diyorum. "Sonunda birlikte yaşadığımızda, bunun nedeni o adımı atmaya karar vermiş olması."

"O asansörde gördüğüm şey ilk temel eylem değil." Başını sallıyor. "İkinizin etrafındaki hava resmen cinsel enerjiyle dolup taşıyor. İkinizi bir odaya kapatıp gitmeyi düşünüyorum.

"Bana hâlâ kızgın."

"Onunla evlendiğin için mi?"

"Evliliğin kendisinin onu o kadar rahatsız ettiğini düşünmüyorum. Onunla birlikte gelen diğer her şey." Kendime bir kahve daha koyuyorum. "Çalıştığı hastaneden istifa ettirdim."

"İşten ayrılmak istemedi mi?"

"Hayır. Belki durum farklı olsaydı, bir şeyler yapabilirdik ama İrlandalılar bir cinayet serisindeyken, bunu riske alamam.

"Yani, İrlandalılar ortadan kalksaydı çalışmasına izin verir miydin?"

"Belki. Kadın hastalıkları ya da pediatriye geçmeyi kabul etmiş olsaydı. Yetişkin erkek hastaların olmadığı bir yer."

"Bana kıskandığını mı söylüyorsun?"

"Ben kıskanç değilim." kahveden bir yudum alıyorum "Karıma bakan her erkeği öldürmek için kontrol edilemez bir dürtüm var."

Annem birkaç saniye beni izliyor, sonra ellerini masaya koyup öne doğru eğiliyor. "Umarım bu geçici bir aşktır," diyor. "Eğer gerçekten saplantılıysan, Tanrı ona yardım etsin."

Kulağa uğursuz geliyor.

"Çünkü o. Çocukluğunuzdan beri insanlarla bağlantı kurmakta hep sorun yaşadınız. Senin gibi birini idare etmek için çok genç."

"Ilaria, lütfen, sanki ben bir psikopatmışım gibi konuşuyorsun."

Annem içini çekti ve bakışlarını arkamdaki bir şeye çevirdi. Gözleri birkaç dakika o noktaya yapışık kaldı ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

Sen benim çocuğumsun, Salvatore. Seni olduğun gibi seviyorum, dedi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki sen çoğu insanın normal saydığı biri değilsin. Eğer haklıysam ve bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsan, onun hayatını çok zorlaştırırsın. Bir şeye odaklandığında mantıksızlaştığını biliyorsun. Ya kendini kontrol etmen ya da ona bazı şeyleri açıklamam gerekecek. Aksi takdirde, sonunda koşacak. "

"Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Ceketinin içindeki telefon çalıyor.

"Keşke bilseydim. Senin beynin farklı çalışıyor evlat. Bunu hatırla." Telefonu çıkarıp ekrana bakıyor. "Cosimo burada. Alessandro'yu kontrol edeceğim, sonra gitmiş olacağım.

"Cosa Nostra'dan nefret ettiğini iddia etmen ilginç, ama yine de benim kapolarımdan biriyle ilişkin var."

"Elbette nefret ediyorum. Bu kahrolası Aile yüzünden neredeyse ölüyordun," diye havlıyor, nezaket maskesini biraz düşürüyor. "Nasıl hayatta kaldığını hala bilmiyorum. Cerrahın dışarı çıkıp bana senin yaşayacağını söylemesi için dua ederek o hastane koridorunda beklemenin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok.

"Yaşadım, Ilaria. Ve bu yedi yıl önceydi. "

"Zar zor ve sonuçsuz olarak yaptın," diye tersledi, sol bacağıma baktı ama hemen gözlerini kaçırdı.

Bacağımanın bir kısmını kaybetmek benden çok Ilaria'yı etkiledi. Hala onunla tam olarak uzlaşmadı. O etraftayken her zaman protezimi taktığımdan emin olurum çünkü son birkaç kez beni onsuz gördüğünde, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikerek ayrıldı. Onlara karşı savaşıyordu ama ben yine de gördüm.

Ilaria ceketini alıp omzumu sıkıyor. "Konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara. Alessandro'nun nasıl olduğuna bakmak için bu akşam uğrayacağım.

OceanofPDF.com

17. Bölüm

MILENE

Kafamın dibinde bir karıncalanma hissi ile uyanıyorum ve anında birinin beni izlediğini anlıyorum. Salvatore olduğunu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yok.

"Saat kaç?" diye mırıldandım.

"Saat öğlen üç."

Sevgili Tanrım, sesi yarı uykulu beynimde daha da yıkıcı bir etkiye sahip. Derin ve seksi, kendimi battaniyenin altına gömmek ve sadece baritonunun sesini almak istememe neden oluyor. Sözler değil, tını. Seks yaparken tonunun daha da alçalıp düşmediğini merak ediyorum. Hayır, o tavşan deliğine inmeyeceğim.

Gözlerimi tamamen açmadan önce birkaç kez kırıştırdım ve Salvatore'u omzunu kapı pervazına dayamış, siyah gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrık ve üstteki iki düğmesini çözmüş halde buldum.

"Adamları kontrol ettin mi?"

"Evet. Onlar iyi." Başımın üstündeki yastığa kıvrılmış olan Kurt'a bakıyor . "Kedinizin kuyruğunu yüzünüze kapatarak uyuduğunu biliyor musunuz?"

"Bunu başından beri yapıyor. Onu yatağın ayak ucunda uyutmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Tekrar denemelisin."

"Neden?"

"Çünkü sen benim odama taşındığında kediye yatağımda istemiyorum."

"Odana taşınmayı düşünmüyorum."

"Ama biliyorum, Milene."

Gitti ve her geceyi onun yatağında geçirmek istediğim için kendimi hor görerek kalçalarımı birbirine bastırdım.

Asansördeki bölümü ve onun vücuduna ezilmenin, aletini amcığma bastırmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Bastırmak zorunda kaldığım iniltiyi düşünmek bile beni alt üst ediyor. Arkasından koşma ve kollarına atlama dürtüsünü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onun yerine saçımı yıkamak için banyoya yöneldim.

Elde tutulan duş başlığını kaldırıp amcığmda su jeti titreşene kadar aşağı indiriyorum ve boştaki elimin bir parmağını ağrıyan göbeğime kaydırıyorum. Salvatore'u önümde, kendi parmağım yerine onun parmağını içimde hayal ederken zevkten titreyerek zevk dalgalarının beni yenmesine izin verdim. Bir inilti ile geliyorum.

* * *

Geç bir öğle yemeği yerken, Bianca'ya bir mesaj atıp ondaki yenilikleri soruyorum. Andrea'yı da aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Salvatore görülecek bir yer değil. Muhtemelen ya uyuyordur ya da ofisinde İrlandalılarından intikam planları yapmaktadır. Yemeğimi bitirdikten sonra yaralıları kontrol etmek için revire gidiyorum.

Ecza dolabını düzenleyen nöbetçi hemşireye başımla selam verip odanın en uzak köşesinde yatağında yatan Alessandro'ya doğru yürüyorum. Telefonunda geziniyor ama yaklaştığımda cihazı indiriyor.

Gözlerinin benimkileri delme şekli son derece rahatsız edici. Sanki her hareketimi ve tepkimi analiz ediyor. Gözlerindeki bakış her şeye hazır olduğunu gösteriyor ve bunu herkesle yaptığını fark ettim. İnsanları bu kadar yoğun bir odaklanma ile gözlemlene şekli sinir bozucu.

Bir keresinde, Afganistan'daki beşinci görevinden dönen, gözlerinde neredeyse aynı bakışla dönen bir savaş gazisi olan başka bir adamla tanıştım. Hâlâ düşman bölgesindeymiş gibi, her köşede saklanan isyancılarla savaşmaya hazırmış gibi davrandı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum serumunu kontrol ederek. Yanıt vermiyor, sadece serum torbasını yerine koyup yatağın ayakucundaki tabloya bir not karaladığını izliyor.

"İyi," diyor sonunda.

"Ey." Teatral bir şekilde kaşlarımı çattım. "O konuşuyor."

Alessandro bana karanlık bakışlarından birini daha bahşetti, sonra telefonunu aldı ve kaydırmaya devam etti. Gözlerimi devirip yan yatağa yöneldim.

Arka cebimdeki telefon titrediğinde Pasquale'nin kalçasındaki sargıyı değiştiriyordum. Muhtemelen Andrea'dır, bu yüzden çalmasına izin verdim ve yarayı sarmaya devam ettim. Ancak, zil sesi durur durmaz yeniden başlar. Bandajı sabitledim ve telefonu çıkardım. Salvatore'nin adı ekranı aydınlatıyor.

"Nereye. Are. Sen?" Aramayı cevapladığım anda ısırtıyor, sesi ölümcül derecede sakın .

"On birinci katta. Neden?"

Telefonu kapatıyor. Bir şey mi oldu? Tıbbi malzemeleri toplayıp odanın diğer tarafına taşıyorum. Kullanılmayan bandajları dolaba geri koyarken sağımdaki kapı gümbürtüyle açıldı ve Salvatore içeri girdi. Tertemiz bir takım elbise dışında veya protezsiz çatı katından ayrıldığını hiç görmedim ama şimdi sadece eşofmanını giyiyor ve koltuk değneklerine yaslanıyor. Pasquale'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa bu normal bir olay değil. Salvatore'nin gözleri beni bulduğu an bana doğru yöneldi. Neredeyse önümdeyken bile durmuyor ve ben duvara çarpana kadar kendimi geri geri giderken buluyor.

"Salvatore?" yüzüne bakıyorum.

Gözleri kısılır, hızlı nefes alır ve burun delikleri açılır.

"Seni arıyordum ve orada değildin," dedi dişlerinin arasından. "Bana haber vermeden çatı katından çıkamazsın."

"Ama ben senin alt katındayım."

"Önemli değil."

"Burada bir mahkum muyum?"

"Hayır." Gözlerinde kontrollü bir çılgınlık var. "Nerede olduğunu her zaman bilmem gerekiyor."

Aptalca. Evden ne zaman çıkmak istersem ona haber vermemi mi bekliyor? Bir an benimle dalga geçtiğini sandım ama sonra ifadesini gördüm. O çok ciddi.

"Neden?" Soruyorum.

"Ben sadece istiyorum. Burada işiniz bitti mi?"

"Ben de Carmelo'yu kontrol etmek istiyorum. "

Ilaria daha sonra burada olacak. Onun iyi olduğundan emin olacak. Hadi gidelim."

Başımı sallayıp onu asansöre kadar takip ettim. Çatı katına vardığımızda hiçbir şey söylemiyor. Garip davranışının bir açıklaması yok. Yatak odasına girip kapı eşiğinde durduğunda arkasından yürüdüm.

Salvatore yatağa oturur ve eşofmanının sol paçasındaki düğümü çözer. Malzemeyi yukarı çekiyor ve duvara yaslanan proteze uzanıyor. Onu takması uzun zaman alıyor. Olması gerekenden çok daha uzun. Astar kılıfını yuvarlamak, yalnızca tek bir tam işlevli el ile oldukça başarılı çünkü kumaş parmaklarından sürekli kayıyor. Akşam duş aldıktan sonra protezini neden takmadığını merak ettim. Muhtemelen günde iki kez yapmak çok zahmetlidir.

"Bir şeyler mi oluyor?" Soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Çatı katından her ayrıldığımda sana haber vermemde ısrar ediyorsun. İrlandalıların bu binaya girmeyi deneyebileceğini mi düşünüyorsun?

"Bunun İrlandalılarla hiçbir ilgisi yok." Astar tekrar parmaklarından kaydığında küfretti. "Ve kimse bu binanın içine giremez."

"O zaman neden? Kaçacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Cevap vermiyor ama protezle uğraşmaya devam ediyor. Onu giydiğinde ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve elini enseme doğru kaldırdı.

"Koşmayı deneyebilirsin," dedi ve başımı kaldırdı, "ama seni her seferinde yakalayacağım, Milene."

Hâlâ gömleksiz ve ona bu kadar yakın olmak zaten karışık olan zihnimi karıştırıyor. Adamın sekizli bir paketi var. Gözlerim midesine gidip emin olmak için her bir karın kasını tekrar saymak isterken, kayıtsızmış gibi davranmaya nasıl devam edebilirim? Bu bokun bir efsane olduğunu sanıyordum.

"Lütfen bir gömlek giyer misin?"

"Hayır." İleriye doğru bir adım daha atarak beni bir adım geri attı. Boynumun arkasını tutan el, sırtımın hemen yanında durana kadar aşağı kaydı. Tüylerim diken diken tüm vücudumu kaplarken cildimdeki minik tüyler yükseliyor.

"Yırttı?"

"Evet?" Bir adım daha, ardından bir adım daha, ta ki sırtım koridorun duvarına gelene kadar.

"Beni sürekli köşeye sıkıştırmanın nesi var?" diye sordum, avuçlarımı göğsüne yaslama düşüncelerinden kendimi uzaklaştırmaya çalışarak. "Seni tahrik ediyor mu?"

"Belki. Neden kontrol etmiyorsun?" Elimi alıp kasığına bastırdı ve havayı içime çektim. O bir kaya kadar sert.

"Bu cinsel sindirmeyi bırak, Salvatore," diye mırıldandım.

"Kaçmaya çalıştığını görmüyorum." Başını eğerek beni izliyor, sonra parmağını yanağıma değdiriyor. "Ya da sikimi bırakıyorum, bu konuda."

Nefesimi tuttum ve hızla elimi çektim.

"Söyle bana Milene, şimdi elimi külotunun içine sokacak olsam," -sağ elini kalçamdan öne doğru kaydırıyor, parmağını göbeğimden şortumun beline kadar bir çizgide gezdiriyor- "seni ne kadar ıslak bulurum?"

Ona kuru olduğumu söylemeliyim ya da dönüp gitmeliyim. Ya da durmasını isteyin. Bunun yerine alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi kırpmadan bakışlarını tuttum.

Kot pantolonumun ilk düğmesini yavaşça çözdüm. Salvatore başını eğip dudaklarını benimkilere bastırıyor ama bu sadece bir saniye sürüyor.

"Sıradaki, cara," dedi dudaklarıma doğru ve ben bir düğmeyi daha geri alıyorum. Bu sefer alt dudağımı dişlerinin arasına alıp nazikçe emmesi beni arzudan delirtiyordu.

"Sonraki."

Son iki düğmeyi açtım ve ne yapacağını görmek için derin bir nefes aldım. Parmağı külotumun üst kısmındaki fırfırlı kısmın altında aşağı indi ve oradaki ıslaklığa bastırdı.

"Batırılmış. Bu kadar kötü olduğunu bana söylemeliydin, Milene. Parmaklarını hızla klitorisime sürttü ve nefesim hızlandı. "Neden bu kadar inatçısın?"

İnatçı değilim, diye fısıldadım. "Sana kızgıyım."

"Bana kızmaya devam edebilirsin. Umurumda değil. Sol elini başımın yanında tutuyor. "Arkanı dön ve avuçlarını duvara daya."

Hayır! Elini çek ve uzaklaş, beynim ağlıyor. Ne yazık ki, zihnimin vücudum üzerindeki kontrolünü kullanma yeteneği koptu, çünkü kendimi tam olarak onun emrettiğini yaparken buluyorum. Döndüğüm anda vücudunu benimkine bastırdı, eli yeniden külotumun içine girdi ve iniltiyi zar zor engelleyebildim. Ya da belki de değil, zar zor araladığım dudaklarımdan küçük bir sızlanma kaçarken.

"Oynadığımız bu küçük oyundan oldukça keyif alıyorum." Parmağı itti, bastırdı ve daireler çizerek zaten ıslak olan girişimin daha da ıslanmasına neden oldu.

Biraz daha fazla baskı uyguladığında dişlerimi gıcırdattım ve son direncimi de kaybetmeden önce tutmaya çalışsam da pes ettim. Biraz çılgılık mı attım? Belki, ama onun çok yetenekli parmakları sayesinde yaşadığım beden dışı deneyim, düşünmemi zorlaştırıyor. Bu kez klitorisimde yavaşça daireler çizerek, tüm doğru yerlere baskı

uygulayarak, onun ipindeki bir kukla gibiyim. Nefesim hızlanıyor, kalbim göğüs kafesimde atıyor.

"Ancak bu türden her oyunda olduğu gibi, sonunda yalnızca bir kazanan olabilir." Klitorisime biraz daha bastırıyor, hareketleri daha hızlı ve kontrollü ve metodik dokunuşunun altında, son direncim de hızla dışarı sızıyor.

"Kazanacağını mı düşünüyorsun?" Tekrar dudağımı ısırdım ve alnımı duvara yasladım. Daha. Daha fazlasına ihtiyacım var ama bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim. Bir şeytan. Evet, o bir iblis, şeytani parmaklarıyla bana eziyet etmek ve bir enstrüman gibi çalmak için gönderilmiş. Parmaklarına her basışımda aklımın bir parçasını daha kaybediyorum.

"İşte mesele bu, Milene," diye kulağıma fısıldadı ve parmağını yavaşça girişime doğru hareket ettirdi. "Zaten kazandım. Geriye kalan tek şey bunu kabul etmen."

"Hiçbir şey kazanmadın, Salvatore."

"Bundan emin misin Cara?" diye soruyor ve iki parmağını içime kaydırıyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanırken derin bir nefes alıp inledim. Diğer eli hızla klitorisimi ovma için hareket ederken parmaklarını daha da derine itiyor. Parmakları kıvrılıp iç duvarıma masaj yaparak G noktamı buldu. Bu kez zevk sistemimi alt ederken çok yüksek bir inilti havayı dolduruyor.

Salvatore klitorisimi biraz daha sert çimdikleyip iki eliyle daha hızlı ovalarken, daha önce hiç yaşamadığım bir orgazma ulaşıyorum. Dalga dalga spazmlar bedenimi kasıp kavuruyor, tüm mantıklı düşünceleri bastırıyor. Sanki o an zihnim tamamen dağılıyormuş gibi geliyor .

Dudakları boynumun yan tarafına değiyor. Hafif öpücükler, kulak memelerime kadar gırtlığının sütununu biberliyor. Usulca fısıldıyor, O benim parmaklarımlaydı, Milene. Bu gece uyumaya çalışırken, onun yerine aletimin senin içinde olmasının nasıl bir his olduğunu hayal et."

Parmaklarını nazikçe dışarı kaydırды, eli kayboldu ve nefesler arasında o da gitti ve beni koridorun ortasında, alnım ve ellerim duvara yaslı nefes nefese bıraktı.

* * *

Lanet olsun ona, diye mırıldandım ve komodinin üzerinden telefonu alıp saate baktım. Sabah dört inledim, telefonu yerine koydum ve yüzümü yastığa gömdüm, duvara bastırılma anımı kafamdan atmaya çalıştım. Hiçbir zihin jimnastiği başarılı olamaz.

Yataktan kalkıp mutfığa gidiyorum. Belki de sarhoş olup kanepede kendimden geçmeliyim. Sık içmediğim için fazla sürmez. Üç kadeh şarap işe yarardı.

Buzdolabından açık bir şişe beyaz şarap çıkardım ve bir bardak almak için lavabonun yanındaki dolaba yürüdüm. Ona uzanırken, Salvatore'nin mutfığa girdiğini duydum ve elim kutsal kâseme doğru yolculuğunda hareketsiz kaldı. Birkaç dakika sonra sırtımda hafif bir dokunuş hissediyorum.

"Uyuyamıyor musun?" kulağımın arkasından fısıldanan sözler geliyor, ardından ensemdaki ince tüylerin bir anda dikkat çekmesini sağlayan hafif bir öpücük.

"Hayır. "

"Ben de değil." Boynuma bir hafif öpücük daha. "İki bardak alın. Ve şarabı getir.

"Nereye getirelim?" diyorum.

"Yatak odama," dedi ve dudaklarını omzuma yaklaştırıp hafifçe ısırdı. "Davranacağım."

"Ey? Şimdi davrandığın gibi mi?"

"Çok inatçı." Boynumun yan tarafındaki deriyi öpüyor. "Konuşabiliriz. Eğer istediğin buysa."

"Evet." İki bardağın saplarını parmaklarımın arasında tutuyorum ve soğumuş şişeyi durduğu yerden alıyorum. Arkamı döndüğümde, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana baktığını görüyorum. "Sadece konuş, Tore."

Sadece konuş, Milene.

Başımı salladım ve onun yanından geçerek önceki olaylardan bu yana yeni bir görünüme bürünen koridora geçtim. Birkaç adım geriden gelirken gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Yatak odasının kapısı kapalıydı, bu yüzden eğilip dirseğimle kapı koluna bastırdım ve tişörtümün kalktığını hissettim. Döndüğümde Salvatore'un tam arkamda durduğunu, parmağını gömleğimin eteğinin altında tutmuş, kıcımı süzdüğünü gördüm.

"Yırttı! Bir anlaşmamız vardı.

Ama sana parmağımı bile sürmedim Milene, dedi gözlerini arkamdan ayırmadan. "Kırmızı sana çok yakışıyor Cara. Özellikle fırırları severim."

"İç çamaşırı seçimimi onaylamana sevindim. Şimdi kes şunu."

Kapıyı açtım ve buraya konuşmak için gelmediğimi çok iyi bildiğim halde yatak odasına girdim. Gecenin bir noktasında, uyumaya çalışırken savurma ve dönme arasında, sonunda kendime itiraf ettim - artık karşı koyamıyorum. Dürüstlüğü lanet olsun. Böyle devam edemem çünkü devam edersem aklımı kaybedeceğim.

SALVATORE

Bardakları kapının yanındaki şifonyere bırakan Milene'nin yanından geçip yatağın kenarına oturdum ve saten çarşafın üzerine yayılmadan önce koltuk değneklerimi duvara dayadım. Milene şarabı dolduruyor, sonra kalçasını sallayarak yanımdaki komodine doğru ilerliyor ve bardağını bırakıyor. Odanın içinde dolaşırken, alanı kontrol ederken Sauvignon Blanc'ı yudumluyor. Umarım beğenir çünkü bundan sonra her geceyi burada benimle geçirecek.

Yatağa bakan duvardaki geniş bir manzara resminin önünde dururken, "Sanatı gerçekten seviyorsun," diyor.

"Evet."

"Pahalı bir hobi." Şarabından bir yudum alıyor ve tabloların geri kalanını incelemeye devam ediyor.

Daha ne kadar sadece sohbet edecekmişiz gibi davranmaya devam edeceğini merak ediyorum. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Karımın, yanlış olduğunu bilse bile kararlarının arkasında durmaya neredeyse patolojik bir ihtiyacı olduğunu fark ettim. Nino'nun ortaya çıkardığı bilgilere göre, Milene'nin babası, çocuklarına iradesini dayatmak için elinden geleni yapan bir tirandı. Muhtemelen hayatı üzerinde bir görünüşe sahip olmak için her şeyi yapmaya, hatta kendisiyle savaşmaya mecburdur. Beni istiyor ama bunun bir şekilde başarısız olduğu anlamına geleceğinden korkuyor. Bir süredir bu durum etrafında dans etmesine izin vererek ona sabırlı davrandım ama bu gece sona eriyor.

"Buraya gel, Milene."

Arkasını döndü, bir yudum daha aldı ve tek kaşını kaldırdı. "Yatağına mı?"

"Evet. Buraya gel yoksa sen gelene kadar seni bu çatı katında kovalarım."

"Seni geçebileceğime oldukça eminim." Sırıttıyor.

"Engelli biriyle alay etmek, cara? Bu bir tıp uzmanına yakışmaz." Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve gözlerinin pazılarına nasıl kilitlendiğini fark ettim.

Hayır" kelimesinin anlamını anlayamamandır, Salvatore."

Birkaç dakika dudaklarının kıvrımına odaklandım ve sonra "Biraz oyun oynamaya ne dersin?" diye sordum.

"Oyunlarıyla ilgilenmiyorum."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun, cara?"

Bardakla ağzını kapatırken gözleri benimkilere takıldı. "Senden ya da oyunlarınızdan korkmuyorum" diyor. "Aklında ne var?"

Hayır, benden korkmuşa benzemiyor. "Sana kendin hakkında bir şey söyleyeceğim. Haklıysam, bir parça giysini çıkar."

Milene gülüyor ve bunu duyunca göğsüme sıcak bir his yayıldı.

"Ya yanılıyorsan?" o soruyor.

"Benimkilerden birini çıkarıyorum."

"Beni tanımıyorsun. Beş dakikadan daha kısa sürede çıplak kalacaksın."

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

Sırtını duvara yasladı ve gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldı. "Tamam."

Üzerindeki gri tişört benimkilerden biri. Eski sevgilisine ait olan boku attıktan sonra gömleklerimi giyip giymeyeceğini merak ettim. O gün bütün dolabı ateşe vermemek için kendimi zar zor tuttum. Milene'nin başka bir adama ait bir şeyi giymesi fikri beni neredeyse öldürücü bir saldırıya gönderiyor. Ama onu *benim* kıyafetlerim içinde görmek beni son derece memnun ediyor.

Bakışlarımı ağzına ulaşana kadar vücudunda gezdirdim. Hala gülümsüyor.

"Bana neden hemşire olmak istediğini bilmediğini söylediğinde yalan söyledin," diyorum ve tepkisini izliyorum.

Milene'nin vücudu kaskatı kesildi, eli camı ağzının yarısına kadar tutuyordu. "Yanılıyorsun."

"Ben miyim?" Başımı iki yana sallıyorum. "Neden doktor değil? Beyin cerrahı mı? Kardiolog mu?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor ve bardağına bakıyor.

"Yalan söylemek seni oyundan diskalifiye ettirir, cara," diyorum. "Seni hemşire olmak istemeye iten ne gördün?"

Milene gözlerini kapatır ve başını duvara yaslar. "Kız kardeşim Bianca on bir yaşındayken bir araba kazası geçirdi. Yardıma gelen sağlık görevlisinin ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı için neredeyse ölüyordu." Başını sallıyor. "Aptalın biri her şeyi bir telefona kaydetti ve internette yayınladı. Olay olduğunda bir arkadaşımın evindeydim. Kardeşi bana videoyu gösterdi. Kız kardeşim kaldırımın ortasında yatarken entübe etmeye çalışıp başarısız olan adamı izledim. Ancak diğer sağlık görevlileri geldiğinde onu geri getirmeyi başardılar." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini açıyor ama gözlerini tavana dikmeye devam ediyor. "Kaza yaptıklarında arabayı babam kullanıyordu. O sarhoştı."

Evet, Bruno Scardoni destansı bir orospu çocuğuydu.

"Peki, ne çıkarmamı istiyorsun?" Milene sorar ve benimkilerle buluşmak için gözlerini indirir.

"Senin seçimin."

Eğilip tişörtün altına uzanıyor ve külotunu yavaşça çıkarıyor. Doğrulduğunda, tuttuğu kırmızı dantel parçasını işaret edip elimi uzattım. "Onlar artık benim."

Milene donunu yüzüme fırlatırken kaşını kaldırdı. "O konuda şanslısın. Sonraki."

Kırmızı dantel göğsüme düşüyor, bu yüzden kasıtlı olarak onu burnuma yaklaştırdım ve Milene'nin yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkararak nefes aldım. "Balığa alerjin var," diyorum ve sonra ekliyorum, "ve yer fıstığına."

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişliyor. "Bu iki ıska, Tore. Haftada yarım kavanoz yer fıstığı ezmesi yerim ve diğer misafirleri kovduğun restoranda balık yedik. Birine karşı daha dikkatli olmanı beklerdim..." Cümlenin ortasında durdu ve farkına vardığında gözlerinde şaşkınlık parladı.

"Evet, sanırım daha dikkatli olmalıyım," dedim ve balığa gitmek için terlerimi çıkardım. Fıstık ezmesi için gömleğimi çıkardım. Onda sadece tişört kalmış, ben de boxer külotumla. "Şu anda ödeşmiş gibi görünüyoruz."

Milene'nin gözleri göğsümde ve midemde geziniyor ve kasığımda, daha spesifik olarak oradaki şişkinlikte duruyor. "Benimle oyun oynamak seni tahrik mi ediyor?"

"Sorun oyunlar değil, Milene," diyorum. "Sadece sen."

Bakışları tekrar yüzüme kaydı, o yeşil gözleri benimkilere dikildi, dudakları sımsıkı birbirine bastırılmıştı.

"Söyle bana Milene, Cosa Nostra'dan biriyle ilişkiye girmekten neden bu kadar korktun?"

Göz kırıyor ve odağını hızla yatağın üzerindeki tabloya kaydırıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen çok kötü bir yalancısın Cara. Tekrar yalan söylersen ceza olarak tişörtünü çıkarırsın." Komodinin üzerindeki şarabıma uzanıyorum. "Nino'nun benim için topladığı bilgileri gözden geçirdiğimde çok ilginç bir şey fark ettim. Birlikte olduğun bu son adam, David. . . o bir yoga eğitmeniydi."

"Böyle?"

"Ondan önce bir pasta şefiydi. Ondan önce bir çiçekçi. Lisedeyken bile, her zaman en fazlasını seçtin. . . evcil ortaklar. Çevremizden biriyle hiç çıkmadın bile."

"Güvenlik şefine lise aşklarımı ortaya çıkarmasını mı sağladın?" Bana ağzı açık bakıyor.

"Evet."

Milene boş bardağını arkasındaki şifonyere bıraktı ve yatağın ayakucundaki tahtayı aldı. "Hiç hakkın yoktu!" tersledi.

"Cosa Nostra'daki herkesin baban gibi olduğundan mı korktun? Kendi aşağılık kompleksi yüzünden insanları korkutmak mı? Devam ediyorum, "Yoksa kendini güvende hissetmediğin için mi?"

"Yanımda güvendesin?" Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. O küçük sırıtışın beni ne kadar tahrik ettiği endişe verici. Yatağa tırmanışını izledim, sonra yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar vücudumun üzerinden geçerek belime oturdu. "Cosa Nostra'daki diğer adamlardan daha iyi olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden korkacak bir şeyim yok, öyle mi? Bu mu?"

Benim yanımda güvendesin, Milene . Şarabımdan bir yudum alıyorum ve bardağı komodinin üzerine bırakıyorum. "Ama diğerlerinden daha iyi olduğum için değil. Aslında tam tersi."

"Ey?"

Çenesini tutuyorum ve bakışlarımla onu düzeltiyorum. Benim yanımda güvendesin çünkü olabilecek en kötü şey benim, cara. Ve kimse benim olana dokunmaya cesaret edemez."

"Yine kaçırdın." Parmaklarını boxer külotumun etek ucuna geçirdi. "Aileden biriyle birlikte olursam incinebileceğimden asla korkmadım."

"Başka?" Vücudumda aşağı inip boxer külotumu bacaklarımdan çekerken ona sordum ve ona baktım. Baldırımın ortasına geldiğinde ürkmüyor, sağ bacağımdan aşağı kaydırmaya devam ediyor ve sonra iç çamaşırını omzunun üzerinden atıyor.

"Cosa Nostra'dan birine aşık olma ihtimalim beni çok korkuttu," diyor ve çıplak ve tamamen sırlıklam olmuş amcığı tenime bastırarak karnımın üstüne oturana kadar artık tamamen ereksiyon halindeki aletimden kaçınarak vücudumda yukarı doğru sürünüyor. .

Sikim o kadar sert ki patlayacakmış gibi hissediyorum. "Peki bu neden sorun teşkil etsin?" Parmağımla dudaklarının çizgisini izlemek için elimi kaldırıp soruyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Çünkü sevdiğim bir adamın ölmesini izleyerek hayatta kalacağımı sanmıyorum, Tore," diye fısıldadı.

"Pekala, benden nefret etmen iyi bir şey, cara. Yani, sanırım gönül yarasından güvendesin.

Elbette senden nefret ediyorum, dedi Milene dişlerinin arasından.

yüzüne ve göğüslerinin üzerine dökülerek orada, üzerimde oturduğunu görüyorum . Benim güzel, inatçı yalancım. Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor ve nefesini verdiğinde sanki bir yenilgi iç çekişi gibi geliyor. Bir saniye sonra o yaramaz yeşil gözler açıldı. Bakışlarımı sabit tutarak tişörtünün eteğini tuttu ve çıkardı.

Görünüşe göre ikimiz için de oyun bitti cara, dedim ve elimi ensesine götürerek onu aşağı çektim.

"Siktir git Salvatore," diye fısıldadı ve ağzını benimkilere yaklaştırdı.

Onu sırt üstü yatırdım, vücudum onunkinin üzerinde belirdi ve onu görünce içmeye başladım. Sonunda, küçük cehennem kedinin yenik düştü. Nadiren tatmin veya herhangi bir heyecan hissederim, ancak bu, karımın altımda olması, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir hisle kıyaslanamaz. Milene bacaklarını gövdeme doluyor, sıcak ve bekleyen seksini aletime bastırıyor. Bu işi ağırdan alıp anın tadını çıkarabileceğimi ve onu bekleterek ona biraz eziyet edebileceğimi düşündüm. Kasıtımı tamamen dolana kadar kasıtlı olarak sıcaklığına kaydırmadan önce bir saat veya daha uzun süre dışarı çekmeye niyetlendim. Oldukça tuhaf bir plan çünkü daha önce bir kadınla işi ağırdan almak hiç istememiştim. Benim için seks her zaman bir rahatlama aracı olmuştur. Ama onunla değil. Milene'imle her şey farklı.

Elimi önünden aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımı amına bastırıyorum. O kadar ıslak ki, sessizce onu stratosfere götürmem için bana yalvarıyor.

Penisim şimdiden patlamak üzere, damarlarım nabız gibi atıyor. Milene tırnaklarını sırtıma geçirirken, kendimi tamamen kaybediyorum. İnlemesini, çığlık atmasını ve nefes nefese kalmasını istiyorum. Adımı haykırdığını duymak istiyorum. . . Her şeyi istiyorum ve şimdi istiyorum! Elimini çekip tek hamlede aletimi onun içine gömüyorum. Mükemmel. Milene nefesini tuttu ve bacaklarını bana doladı. Sikimin onu doldurma hissine hayret ederek kabzasına kadar kaydım.

Başımı eğerek, ensesini kavramak için elimi hareket ettiriyorum. "Bana bak."

Milene'nin gözleri açıldı ve derin ve ağır nefesleri yüzümü yelpazeleyerek bana baktı.

"Senin sahibin kim, Milene?"

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini hafifçe kısıyor. Neredeyse tamamen titreyen amından çıkana kadar sikimi geri çekiyorum. Milene'nin bacakları beni daha derinlerimde tutmaya çalışsa da beceremiyor.

"Dedim . . ." Ellerimi ensesindeki saçlarına doladım. "Sana kim sahip?"

Nefes nefese ellerini boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti ama tek kelime etmedi. Kendimi tamamen geri itme dürtüsü çileden çıkarıcı ama onun gözleri ve vücuduyla yalvarış biçiminden zevk alarak bir santim hareket etmiyorum.

Sarı saç tellerini biraz daha sıkıyorum. "Kim, Milene?"

"Sen!" diye bağıyor.

"Ben mi." Onun içine çarpıyorum. "Bunu asla unutma."

Elleri boynuma gitti, başımın arkasını çekti ve çenesini kaldırıp gözlerime baktı. "Sana hâlâ kızgınlım Salvatore."

Dışarı kaydım ve tekrar içeri girdim, sonra kulağına eğilerek, "Sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

Üzerimdeki tutuşu sıkılaşıyor. Elimi bedenlerimiz arasında hareket ettirerek onun klitorisini buldum ve onunla dalga geçtim. Milene'nin nefesi hızlandı. Aletimi hafifçe dışarı çekiyorum, sonra sonuna kadar iterek hem içine hem de dışına masaj yapıyorum.

"Daha hızlı," diye nefes alıyor.

Dudaklarımı omzunun kıvrımına yerleştirip yumuşak tenini öptüm. "Bana hala kızgın mısın?"

"Evet."

Sikimi tamamen dışarı kaydırıp tek parmağımla değiştiriyorum. Ellerini kollarımın üst kısmına doladı ve tırnaklarını deriye gömdü.

"Ne oldu Cara?" Soruyorum ve bir parmak daha ekliyorum. "Bir şey seni rahatsız ediyor mu?"

Oh, bana verdiği bakış. En saf haliyle hayal kırıklığı. Yine de cevap vermiyor. İnatçı. Yani, kahrolası inatçı. Parmağımla onun içinde kıvırdım ve başparmağımla klitorisine bastırdım.

Milene inliyor ve kolumu saran tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Senin aletini istiyorum," diyor sonunda.

Parmaklarımı amının içinden çıkardım ve çiğnemeyi sevdiği alt dudağı hafifçe ısırarak için eğildim. "Bana hala kızgın mısın?"

"Hayır, kahretsin!" diye haykırdı ve ben de aletimi taşaklarıma kadar bir kez daha içine çarptım.

Gözlerim yüzüne kilitlenmiş halde önce yavaşça onu ittim. Sonra daha hızlı, ta ki altımızdaki yatak gıcırdayana ve vücutlarımız birlikte sallanırken başlık duvara çarpana kadar.

Milene çılgın atıyor ve nefes nefese bacaklarını açarken avuçlarını başının üzerindeki tahtaya bastırıyor. Elim boğazını sarmak için vücuduna doğru hareket etti ve ona eskisinden daha derin ve daha sert bir şekilde sapladım. Bana ait. Sadece içeriye çarpmak için dışarı kaydım. Sadece benim. Ona baktım - yarı kapalı gözlerine, dudaklarını ısıraktan kızarmış ağzına. Beni çok etkileyen ağız.

"Bana gülümse," diye havladım ona doğru sallanırken.

Gözleri benimkileri buldu ve kilitlendi ama dudakları büzülmeye devam etti. Parmaklarımı hafifçe boynuna doladım ve yüz yüze gelene kadar başımı eğdim.

"Gülümsemek. at. Ben mi." Ona yumruk atıyorum - bir, iki, üç kere. Benim için hava gibi, onun gülüşü. Onu görmem gerekiyor. Yapmazsam, aklımı kaybedeceğim. "Gülümse, seni inatçı kadın."

Milene gözlerini kısarak bana baktı ve sonra gülümsedi. Bin saatlik uzun bir gecenin ardından gelen ilk ılık huzmesi gibi, göğsümün içindeki karanlığı delip içimi sıcaklıkla dolduruyor. O inatçı ağzı öpüyorum ve amcığı benim boyum boyunca kasılana kadar iç duvarlarını gererken sikimin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Sikimi daha derine ittiğimde çılgılık atıyor ve bu beni daha da delirtiyor. Dışarı kaydım ve vücudunun titrediğini hissederek içeri girdim. Çenesini ısırđım ve dişlerimi boynunun yanından aşağı kaydırdım.

Kulağının yanında, "Bana her gün gülümsemeni istiyorum," dedim ve tekrar ona çarptım. "Her." çarp. "Lanet olsun." çarp. "Gün."

"Neden?" nefes veriyor, sonra gelirken inliyor.

Çünkü ihtiyacım var. Çünkü ne zaman yapsa, göğsümün içinde bir şeyler oluyor. Çünkü havayı ciğerlerime çekiyor ve kalbimi hızlandırıyor.

"Çünkü sana yapmanı emrediyorum," diye havladım, ona bakarak.

Birkaç saniye beni izledi, sonra bacaklarını bana doladı ve gülmeye başladı.

Derin bir nefes aldım ve haftalarca süren hüsrânımı ona pompalarken orgazmımı uzak tutamayarak son bir kez ona ittim. Gülümseyen ağzından gözlerimi bir an olsun ayırmadım.

MİLENE

"İyi misin Cara?" Salvatore uzanıp elini çenemin üzerinde gezdirdi.

Hayır, iyi değilim. Bacaklarım hala hafifçe titriyor, amım ağrıyor ve tüm vücudum ağrıyor. Şimdiye kadarki en iyi duygu. "Umarım yarın yürüyebilirim," diyorum ve beni izlerken bulmak için başımı Salvatore'nin göğsünden kaldırıyorum.

Parmağımın ucunu ağzının kenarına koydum ve hafifçe yukarı ittim. Salvatore'u gülümserken gördüğümü hiç sanmıyorum, bu yüzden neden böyle yapmama odaklanmış gibi görüldüğünü anlamıyorum. Daha önce bunun için beni neredeyse "seks yaptı".

Salvatore parmağımın ucunu ısırıp öpüyor. "Gerekirse seni yanımda taşıyım."

"Sırtlama mı?"

"Eğer ısrar ediyorsan."

Adamlarının nasıl tepki vereceğini ve güleceğini hayal ediyorum. "Sen tam bir çelişkisin, Tore."

"Bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Hayır. Senin tuhaf hallerini seviyorum." Elimi yukarı doğru hareket ettirerek parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Ne zaman grileşmeye başladın?"

"Birkaç yıl önce. Aileden geçer."

"Baba tarafı mı?"

"Hayır. Ilaria'dan aldım. Başını yana yatırarak boynuna daha fazla erişmemi sağladı. "Kafasındaki ilk gri saç keşfettiği günü hala hatırlıyorum. Onu banyoda ağlarken buldum. Birinin öldüğüne emindim. Sanırım yirmi dokuz yaşındaydı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gördüğüm kadarıyla, çok sakın biri olarak karşımıza çıkıyor."

"Bu bir cephe" diyor. "Yıllardır yaptığı için rol yapma konusunda çok bilgili. Babam ve o kötü bir çiftti. Artık Cosimo'ya sahip olduğu için mutluyum. Onu mutlu ediyor, yani hata yaparsa onu öldüremem."

Bunu sanki hava raporunu yüksek sesle okuyormuş gibi söylüyor. Gerçekler. Sonuçlar. Sıfır duygular. Bir an şaka yaptığını sandım ama bana tepeden baktı ve gözlerinde son derece ciddi olduğunu gördüm.

"Babana ne oldu?" Soruyorum.

"Bir aile anlaşmazlığı sırasında öldürüldü."

İç çektim ve başımı tekrar göğsüne indirdim. "Babam da öldürüldü. Dört yıl önce."

"Biliyorum. Bratva'nın bokuydu."

"Evet. Bianca'nın kocasını neredeyse öldürüyordu." Ürperirim. "Cosa Nostra'dan nefret ediyorum."

"Sen ve Ilaria bir kulüp kurabilirsiniz." Eli koluma yerleşti ve tenimde rastgele desenler çizdi. "Ama hayatı Cosa Nostra yüzünden mahvolan biri varsa, o da Arturo'dur."

Yardımcı patron mu?

"Evet. Ailesi ve diğer dört kişi, kumarhanelerden birine düzenlenen polis baskınında öldürüldü. Önceki don yasadışı kumar işine büyük yatırım yaptı. Eli kıcıma indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Arturo sonunda kız kardeşlerini büyüttü. yirmi yaşındaydı. "

"İsa. Onlar kaç yaşındaydılar?"

"Beş yaşında, ikizler."

Vay canına. göz kırpmıyorum. "Bu konuda yardım aldı mı, yoksa... . herhangi bir şey?"

"Ara sıra gelen bir teyze ama hepsi bu kadardı."

Uzun bir süre sessiz kaldık, ben duvara bakıyordum ve Salvatore hala sırtımda çizgiler çiziyordu.

Keşke başka bir ailede dünyaya gelseydim, diye fısıldadım. "Normal bir tane."

Olmadığına sevindim. Kıcımlı sıkıyor ve hesapçı gözleriyle bana bakıyor. "Çünkü yollarımız asla kesişmezdi."

Avucumu göğsüne koydum ve elimi boynuna dolamak için yukarı kaydurdım. "Bu son derece bencilce."

"Biliyorum. Ama gerçek bu." Diğer eli de gelip çenemi tutuyor ve başımı yana yatırıyor. "Sana yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır, yapmazdım." Bacağımı ortasına atıyorum ve üstüne uzanmak için tırmanıyorum, aletin midemde hızla şiştiğini hissediyorum. "Gerçekten?"

"Beni haftalarca reddettin." Eli saçlarıma geliyor. Bana borçlu olduğun her şeyi toplamayı planlıyorum, Milene.

"Ve bu gece her şeyi elde edebileceğini mi düşünüyorsun?" Doğrudum, beline sardım.

"Bu noktada faizle çalışıyorsun, cara."

"Ey? Ve sana toplam ne kadar borcum var?" Kaşımı kaldırdım ve boyuna doğru kaydım. Amım hassas, ama gerçekten umurumda değil çünkü sert aletin beni doldurması, vücudumun zaten hassas olan kısımlarını zorlaması buna değer. Acı verici olmaktan sadece bir şerit, bu onu daha da iyi yapıyor .

"Seni kendi şehrimde bulduğumda öldürebilirdim." Sol eli belime geldi ve bir kez daha boğazıma sarmak için karnımın ve göğüslerimin üzerinden yukarı kaydırıldı. "Yapmadım, bu yüzden bana her şeyi borçlu olduğunu söyleyebilirim."

Sözlerini duyunca tüm vücudum ürperdi ve hafifçe öne doğru eğilerek boğazımı avucuna bastırdım. Nefesimin her çekişini ve bırakışını hissedebildiğini ve isterse hava kaynağını tamamen kesebileceğini bildiği halde, elinin boynuma dolanmasında rahatsız edici derecede şehvetli bir şey vardı.

Beni korkutmalı. Bir erkeğe, herhangi bir erkeğe, üzerimde bir nevi kontrol sahibi olma konusunda pek iyi şeyler yapmıyorum, asla. Yine de nedense bu beni rahatsız etmiyor. Belki de dokunuşu tüy kadar hafif olduğundan, sanki beni gerçekten korkutmak istemiyormuş ve bu bir oyunmuş gibi parmakları tenime zar zor bastırıyor. Evet, böyle bir çelişki - kocam. Dört masum adamın idam edilmesini emredip, sonra ağrım olduğu için beni apartmanda taşımayı teklif etmek.

Avuçlarımı Salvatore'nin göğsüne bastırdım ve kalçalarımı yavaşça döndürdüm. Alay etme sırası bende, bu yüzden kendimi hafifçe kaldırdım ve tekrar aşağı kaydım, sertçe, onun beni izlediği kadar dikkatle onu izliyordum. Onu daha da fazla içeri alabilmek için hızımı değiştirip öne doğru kaydım ve aşağıdan bana doğru sallanmak için kalçalarını bükte. Tırnaklarım göğsüne saplanıp onu daha hızlı sürerken inledim, içimi bir tatmin ve heyecan karışımı kapladı. Tüm Cosa Nostra'nın en korkulan adamı Salvatore Ajello, altımdan yıkılıyor.

Kolları sırtımı sarıp beni kendisine doğru çekiyor. Tekrar tepeye çıkana kadar bizi yuvarladı, bana vurdu, gösterdiği çabayla boyun kasları gerilmişti. O çok güzel - egzotik, tehlikeli hayvanların olduğu gibi. Ne kadar yaklaşırsam canlı canlı yenilme ihtimalim o kadar artıyor.

Salvatore'nin eli vücutlarımızın arasında kayar ve titreyen amımı bulur. Zaten yaklaşmıştım, bu yüzden klitorisimi çimdikleyip içeri soktuğunda -sert bir şekilde- vücudum titremeye başlayınca çığlık attım.

"Çığlık atmana bayılıyorum, cara," dedi ve birden kendini dışarı çekti.

ona bakıyorum. Sadece bunu yapmadı!

"Tetikçiler için endişelenmene gerek yok, Salvatore," diye hırladım, bacaklarımı beline doladım ve elimle boğazını tuttum. "Çünkü aletini içime geri almazsan hayatına son verecek kişi ben olacağım."

Salvatore, burunlarımız değene kadar başını eğiyor. "O uğursuz huyun çok seksi," dedi ve bana o kadar sert vurdu ki istemeden boynunu sıktım. Gözleri parlıyor ve dudaklarından bir hırıltı çıkıyor. Gülümseyerek boğazını biraz daha sıktım. Dışarı çıkarken şahin gözleri yukarıdan beni izliyor, sadece daha da sert bir şekilde geri itmek için inlememe neden oluyor.

Boynunu serbest bıraktım ve ellerimi omuzlarının üzerinden geçirerek parmaklarımı şişkin pazılarının etrafına doladım. Salvatore yine bana çarptı. Tırnaklarımı kol derisine geçiriyorum. Başka bir hırıltı ve sert dudaklar benimkilere bastırıyor. Salvatore'nin ağzına gülümsedim ve daha sıkı kavrayarak tırnaklarımla etini daha derine sapladım. Bir sonraki nefesimi verirken alt dudağını ısırdım.

Tamamen çeviriyor. Avucunu göğüslerimin arasından ve boynumun etrafından kaydırdı, sonra parmaklarını saçlarıma geçirip çekti. O güçlü hamlelerine devam ederken ve başlığın bir kez daha duvara çarpmasına neden olurken, üzerimden bir zevk şelalesi akarken nefes nefese kaldım. Göz kapaklarımla arkasında yıldızlar patlıyor ve ben de onunla aynı anda geliyorum.

Mutluluk dalgaları içimden geçerken yeniden öpüşüyoruz - nefeslerimiz ağır ve çevredeki hava sevişmemizin kokusuyla dolu.

Gözlerimi açıyorum ve Salvatore'nin bana baktığını görüyorum. Parmakları hala saçlarımda dolaşıyordu. Elimi kaldırdım ve alnına düşen siyah tellerden birini hareket ettirdim.

"Bu çok bastırılmış bir saldırganlıktı, Salvatore," dedim ve avucumun arkasını yanağından aşağı kaydırdım. "Borcumla şimdi neredeyim?"

"Tam iki saat önce olduğun yerde."

"Kulağa pek adil gelmiyor."

Başını eğiyor, yüzüme doğru eğiliyor. "Umurumda değil."

İç çektim, sonra dudaklarımız birbirine değene kadar başını aşağı çektim. "Yani, sana hala her şeyi borçluyum?"

Her şey, Milene, diye fısıldadı ağzını benimkinden ayırmadan.

OceanofPDF.com

18. Bölüm

SALVATORE

Banyodan çıkarken eşikte durdum ve yatağıma baktım. Boş. Ben duş almaya gittiğimde Milene hala uyuyordu, bu yüzden muhtemelen aynısını yapmak için kendi odasına gitmiştir. Burada olmalı. Dişlerimi gıcırdattım ve dolaba yöneldim.

On beş dakika içinde Arturo ve Nino ile bir toplantım var ve geç kalmaktan gerçekten nefret ettiğim bir şey var. Protezimi takıp giyindikten sonra hızla koridordan aşağı indim ve Milene'nin kapısının önünde durdum. Diğer taraftan saç kurutma makinesinin sesi duyulabilir. Başımı sallayarak asansöre doğru devam ettim ama birkaç adım sonra duraksadım. Ellerimi yumruk yapıp bir adım daha atıp tekrar duruyorum. Kahretsin! Arkamı döndüm ve Milene'nin odasına doğru yöneldim.

"Hey." Benim girdiğimi görünce saç kurutma makinesini kapatıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Evet. O benim odamda. Yatağımda. Orada olmadığı gerçeği, kafamın arkasında üzerimden atamadığım bir huzursuzluk hissi uyandırıyor .

"Hayır," diyorum. "Bir toplantım var, bu yüzden bugün kahvaltıyı atlayacağım."

"Tamam." Saç kurutma makinesini komodinin üzerine bırakıp yanımıza geliyor. "Bir şey seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Neden?"

Görünüyorsun. . . sinirli." Elini kolumun üzerine koyuyor ve hafifçe ovuyor.

"Ben kızmıyorum Milene."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni kandırabilirdin."

Onu belinden tutup kendime çekiyorum. O gülümser. Sevdiğim gülümsemelerden biri - gözlerinin parlıyormuş gibi görüldüğü gülümseme.

İnsanlar bana nadiren gülümser ve ben onların gülümsemesini gerçekten istemiyorum. Sadece söyleneni yapmalarına ihtiyacım var.

Kolumu ona daha sıkı sararak dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o gülümsemeyi çaldım. Bu benim. O benim. Vermesi gereken her şeyle birlikte. Her gülümseme, her öpücük, her inilti. Hepsi benim.

"Yapamam . . . nefes al," diye mırıldandı Milene dudaklarıma doğru.

Tutuşumu biraz gevşetiyorum.

Gözleri biraz kararıyor ve kafası karışmış görünüyor. Hatta endişeli. Elinin tersiyle yanağıma dokunuyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette öyleyim."

Milene başını salladı, çenemi öptü ve gömme dolabına girdi.

"Kurt'u bir veterinere götürmem gerekiyor. Üç gündür manyak gibi arka bacağını kaşıyor."

"Eğer o şey evime pire getirdiyse, onu boğacağım."

"Pireleri yok," diye omzunun üzerinden geriye atıyor. "Bir tür alerjiye benziyor. Buradan iki blok ötede bir veteriner muayenehanesi var. Onları çevrimiçi buldum. Bugün müsait olup olmadıklarını öğrenmek için arayacağım."

"Zamanını bildiğinde Nino'yu ara. Korumaları aşağıda seni bekliyor olacak."

"Dört mü?"

"Evet."

"İsa." İç çekiyor ve başını sallıyor.

"Gitmeden önce ve döndüğünüzde beni arayın."

"Evet, *anne* ."

Dışlerimi sıkıyorum. anlamıyor. Ben de anlamıyorum. Sadece beni aramasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Ofiste olacağım."

"Kurt'la işim biter bitmez geleceğim," diyor.

Arturo ve Nino birkaç dakika içinde gelecekler ama ofisime gitmek yerine Milene'in arkasına geçtim. Hâlâ dolabı karıştırıyor ve sarı tişört hakkında bir şeyler homurdanıyor. Burnumu yeni yıkanmış ve kurumuş saçlarına gömmek için başımı eğdim.

"Çikolata?" Soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gülümsüyor. "Hayır. Hindistan cevizi."

"Hmm." Kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum. "Ağlıyor musun?"

"Bir miktar." Elimi külotunun içine soktuğumda nefesi kesildi. "Dün gece amımı mahvettin."

Parmağımın ucuyla klitorisini daire içine alıyorum, ıslandığını hissedene kadar hızlı hareketlerle şaklatıyorum. Nefesi hızlandı ve parmağımı yavaşça aşağı doğru hareket ettirip içine kaydurdım. Milene önündeki rafı tuttu ve bacaklarını daha da açarak tatlı bir inilti çıkardı .

"Bu acıtıyor mu?" diye soruyorum ve parmağımı biraz daha derine kaydırıyorum.

Hayır, diye nefes verdi ve bileğimi tuttu. "Daha."

"Anlaştığımız gibi beni arayacak mısınız?"

"Evet!"

"İyi bir kız." Parmağımı dışarı kaydurdım, klitorisinde birkaç kez daha daireler çizdim ve ardından iki parmağımı tek hamlede içine soktum. Milene gelirken nefesi kesiliyor ve titriyor.

"Bir şeyler üzerinde hemfikir olmamızın ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" Boynundan öpüyorum ve parmaklarımı kedisinden çekiyorum. Odadan çıktığımda, hızlı, sık nefesler alırken hala rafı tutuyor.

* * *

"Peki muhbirin kim olduğunu biliyor muyuz?" Arturo'nun yanındaki sandalyede oturan Nino'ya soruyorum.

"Bu Tomaso," diyor. "Adamlar onu köşeye sıkıştırdı ve iki saat sonra iflas etti."

"Onu sorgulaması için birini gönderin. Bağlantılarının kimler olduğunu, onunla nasıl temasa geçtiklerini ve onlara ne söylediğini bilmek istiyorum. Senin" -saatime bakıyorum- "dokuz saatin var."

"Tamam." Nino başını salladı. "Sonra ne?"

Arturo'ya bakıyorum. "Bütün capo'ları ve ekip liderlerini bu akşam saat onda eski güvenli eve istiyorum."

"Tamam. Onlara ne söylemeliyim? Durum ne?"

"Bir çeşit gösteri."

"Ayrıntı yok mu?"

"Hayır, bunu burada bırakacağız," diyorum. Fitzgerald konusunda neredeyiz? "

"İnisinden ayrılmadı." Nino başını sallar. "Evinin dışında her zaman iki adamım var ama şu ana kadar hiçbir hareket yok."

Sandalyeme yaslanıp seçeneklerimizi değerlendiriyorum. Fitzgerald'ın adamlarından birini yakalayıp bana getirmeni istiyorum. Ona yakın biri. Zarar görmemiş. Onu yakaladığınızda kimsenin fark etmeyeceğinden emin olun, bu karşılaşmayı bilinmesi gerekenler temelinde sürdürmek istiyorum.

"Onu nereye götürelim?"

"Şehir merkezindeki güvenli eve. Başka acil meselelerimiz var mı?"

"Önümüzdeki hafta Şehir Müzesi açılışına gitmeyi planlıyor musun?" Nino soruyor. "Bunu yaparsan, güvenlik detayını ayarlamak zorunda kalacağım."

"Hayır."

"Rocco'nun düğünü ne olacak? Herkes seni orada görmeyi bekleyecek."

Pek aileyle kaynaşacak havamda değilim ama evliliğimle ilgili dedikodular şimdiden yayılmaya başladı, bu yüzden Milene'i onlarla tanışmaya götürmek doğru olur. "Gideceğiz."

"Kaç tane koruma var?"

Sadece ben olsaydım, özellikle bir Aile düğününe götürmezdim. Stefano ve Aldo.

"Tamam. Başka bir şey?"

"Hayır. Bu kadar."

Nino ve Arturo gittikten sonra, Milene'i aramak için telefonu kaldırdım. Veterinerden döndükten iki saat önce bana mesaj attı. Ancak bir saat sonra, kendimi gergin hissederken buldum. Bu aptalca. İki kat yukarıda -çatı katında- olduğunu biliyorum çünkü orada

olduğundan emin olmak için Ada'yı aradım ama yine de içimde onu tekrar kontrol etmek için güçlü bir dürtü var.

Hat bağlanır bağlanmaz, "Seni aramak istiyordum," diyor. "Ada neden tüm eşyalarımı senin odana taşıyor?"

"Çünkü ona ben söyledim."

"Ve önce benimle konuşman gerektiği aklına gelmedi mi?"

Hayır. "Benim odama taşınmanı istiyorum, Milene."

"Cidden sosyal becerilerden yoksunsun. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Evet."

İç çekti. "Kurt da geliyor, haberin olsun."

"Bir kediyle aynı yatakta yatmayacağım. Özellikle de pireli olanlar."

"Piresi yok. Veteriner depresyonda olduğunu söylüyor."

Depresif bir kedi. "Grup terapisi için kayıt yaptırılabilir mi?" Soruyorum.

"Ha ha."

"Depresif bir kediyle ne yaparsın?"

"Oynatabilmeleri için bir tane daha almayı önerdi."

"Hayır."

"Acı çekiyor, Tore!"

Hayır dedim, Milene. Başka bir kedi ve ben acı çeken kişi olacağız.

"Yakınlarda bir kurtarma var. Öğle yemeğinden sonra bir göz atabiliriz."

"Hayır. Daha. Kediler."

"Sen *kötü* bir insansın. "

"Evet."

"Lütfen? Sadece bir tane. Seçebilirsiniz."

Başka bir kedi almıyoruz Milene, dedim ve aramayı kestim.

MİLENE

"Ah, zencefil olana bak!" Salvatore'nin elini tuttum ve onu sıradaki son kafese doğru çektim. "Mini bir Garfield'a benziyor."

Kurtarma ekibini yöneten bayan, Salvatore'u endişeyle gözlemleyerek, "Bu biraz problemli," diyor. Kocam tipik bir müşteri değil - kömür rengi Armani takımıyla metanetle orada duruyor, söz konusu kediyle ilgili olarak suratında kaşlarını çatıyor. Sanırım haklı. Kesinlikle kedileri seven biri izlenimi vermiyor.

"Sorunlu mu?" Soruyorum. "Ne şekilde?"

Salvatore, "Artık zihinsel olarak kusurlu hayvan yok, Milene," diye homurdandı. "Bir tane yeter."

Bayan, "Eh, o biraz huysuz," diyor. "İnsanlarla arası pek iyi değil."

"Tıpkı sana benziyor, Tore." Elimi koluna koyuyorum. "Onu alabilir miyiz?"

"Hayır."

"Ama ona bak! Şirin değil mi?"

"Hayır."

"Yırttı!"

Kediye baktı, sonra bana dik dik bakmak için bakışlarını hareket ettirdi. "Buraya bakmaya geleceğimizi söylemiştin. "

Kaşımı kaldırıp gülümsüyorum. "Yalan söyledim."

Salvatore beni izliyor, gözleri dudaklarıma yapışık. Bunu çok yapar. Gülümsediğimde hep ağzımı inceler.

"Lanet şeyi al da eve gidelim," diye homurdandı.

* * *

"Yırttı!" Misafir banyosundan bağırdım. "Duş kabininden çıkmayacak."

Mama kabını kediye doğru itiyorum ve ona havlıyorum ama o inatla köşede oturmaya devam ediyor.

Biz varır varmaz Kurt yeni sakini görmeye geldi, ona tısladı ve eski yatak odama geri döndü. İşlerin beklediğim gibi gitmediğini söylemek, bunu hafife almak olur. İç çektim, kediyi banyoda bıraktım ve Salvatore'nin yemek yediği yemek odasına yöneldim.

"Ona bir isim vermemiz gerekiyor," dedim yanındaki sandalyeye otururken. Peki ya Riggs? Mel Gibson'ın *Cehennem Silahı*'ndaki karakteri gibi .

"Hayvanlarınıza nasıl isim verdiğiniz umurumda değil."

"Beğenmene sevindim." Masanın üzerindeki bir kaseden bir kaşık patates püresi alıp tabağıma bıraktım.

"Senin ve seksenlerin filmlerine olan saplantının nesi var?"

"O zamanlar en iyi filmleri yaptılar. Benimle *Los Angeles'tan Kaçış*'ı yeniden izlemek ister misin?"

"Ben film izlemem, Milene."

Çatalımı indirip ona bakıyorum. "Film izlemiyor musun? Sen boş zamanlarında ne yaparsınız? "

"Üçüncü kattaki bir spor salonuna gidin. Ara sıra maç izleyin. Uyku."

"Ve . . . bu kadar?"

"Evet."

"Sürekli huysuz olmana şaşmamalı."

Eli dışarı fırlayıp çenemi tuttu ve bakışlarımız buluşana kadar başımı yana eğdi. "Ben huysuz muyum?"

"Son derece."

"Seksenlerin aksiyon filmlerini izlemek bunu çözecek mi?"

"Belki?" Gülüyorum. "Denemek istemek?"

Kasvetli bakışları dudaklarıma kayd. "Bu hafta sonu film izleriz," dedi ve yemeğine geri dönmek için çenemi bıraktı.

"Öğle yemeğinden sonra e-posta gönderecek miyiz?" Soruyorum.

"Evet."

"Tamam. Önce Alessandro'yu kontrol etmeye gideceğim.

"Seninle geleceğim."

"Gerek yok," dedim ağzım doluyken. "Yalnızca bir dakika sürecektir ve hemen ardından ofise gideceğim."

"Geleceğimi söyledim."

Çatal bıçağımı indirip iç çekiyorum. "Alessandro ile flört falan edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Senin başka bir erkekle yalnız olman fikrinden hoşlanmıyorum."

"Aşırı tepki gösterdiğini düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen. Hala onunla yalnız kalmanı istemiyorum."

iç çekiyorum "Bazen seni anlamakta gerçekten zorlanıyorum Salvatore."

"Biliyorum." Su bardağını alıp sandalyesine yaslandı ve bakışlarını bana dikti. "Bu gece halletmem gereken bir işim var ve saat ikiden önce evde olmayacağım. Beni arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemene ihtiyacım var."

"Tamam. Uyumadan önce seni arayacağım."

Başını salladı, ama cevabımdan memnun değilmiş gibi çenesinin sert bir çizgi çizdiğini fark ettim.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyor, sanki kırmaya çalışıyormuş gibi bardağı elinde tutuyor.

"Yırttı?"

Bardağı masaya koydu, bana döndü ve burun kemerini sıktı. Neler olduğunu bilmiyorum ama birdenbire olağandışı bir şekilde tedirgin görünüyor. Nedenini anlayamıyorum.

"Sekiz gibi çıkıyorum." Gözümün içine bakıyor. "Ben burada yokken beni her saat arayacaksın."

"Ne için?"

"Giriş yapmak için," diye ifadesiz bir tavırla konuştu. "Yani, her şeyin yolunda olduğunu biliyorum."

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Her saat başı kontrol etmemi ister misin? Ben oturma odasında oturup bir yemek programı izlerken mi?"

"Evet."

"Birinin binaya saldırmasını mı bekliyorsun? Yaklaşmakta olan bir depremi mi duyurdular?" Soruyorum.

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü sana yapmanı söyledim."

"Bunun yerine bir kısa mesaj yeterli olur mu?"

"Hayır. Sesini duymam lazım."

Tamam. Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor. Ayağa kalktım ve avuçlarımı yanaklarına koyarak gözlerine baktım. "Açıklayabilir misin? Lütfen?"

Keskin açık kahverengi bakışları içimi delip geçiyor. Anlayacağından emin değilim, Milene.

"Beni dene."

Salvatore'nin eli kot pantolonumun kemerine gidiyor. Parmağını kemer köprüsüne geçirdi ve beni kalçasına oturmam için aşağı çekti. Soruyla tek kaşımı kaldırdım, açıklamasını bekledim ama o sadece birkaç saniye dudaklarını birbirine bastırmiş halde beni izledi.

"Sahibim . . . bir sorun," kelimeleri ısırdı. Salvatore'nin zayıflığa müsamaha göstermediğini zaten biliyordum ve şimdi bir zayıflığı itiraf etmesi onun için çok zor görünüyor.

"Sen yokken seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bununla bir ilgisi yok." Parmağının ucunu koluma yerleştirip tenimi hafifçe okşadı. "Bugün ofisteyken, burada olduğunuzu bilmeme rağmen, arayıp teyit etmek zorunda hissettim. Kontrol edemiyorum, Milene. Denedim."

"Bir çeşit kaygı gibi mi?"

"Evet, ama on kat daha kötü."

"Bundan sende var mı . . . başkasıyla zorlama? Çalışanların mı?"

"Sadece sen."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Neden? Ve neden birdenbire? Bunu tetikleyecek bir şey yaptım mı?"

Ani değil, Milene. Geçen haftalarda zar zor kontrol etmeyi başardım." Diğer eliyle uzanıp yanağımı okşuyor. "Beni her saat arayacaksın. Lütfen."

"Gidecek mi?" Soruyorum. "Bu zorlama."

"Öyle düşünmüyorum." Yüzü asıktı ve bunu benden istemekten hoşlanmadığını görüyorum. O haklı, anlamıyorum.

Salvatore oldukça sakın bir insan izlenimi veriyor, ancak bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, tepkilerinin çoğunun tam olarak normal olmadığını o kadar çok anlıyorum. Otoparkta birinin bize ateş etmesi gibi. Hiç kimse ateş altında bu kadar sakın ve kontrollü olmayıp, alt kata indiğinde ona haber vermeden çıldırmaz. Ayrıca gülümsediğini hiç görmedim. O biraz tuhaf -bunu başından beri biliyordum- ama bu aptalca bir tuhaflik gibi görünmüyor. Bence gerçekten bir sorunu var ve bana her şeyi anlattığından emin değilim.

"Umarım daha kötüye gitmez çünkü işlemem gerektiğinde seni tuvalete sokmayacağım." Öne eğilip burnumu onun kine değdiriyorum. "Seni ne sıklıkla aramama ihtiyacın var?"

Gözlerini kapatıp burnunu benim kine sürüyor. Bu o kadar beklenmedik ve şefkatli bir hareket ki, karakterine o kadar aykırı ki, kalbimde bir şefkat uyandırıyor, beni içten rahatlatan sıcak bir kucaklama gibi.

"Ofisteyken, iki saatte bir," diyor ve bana bakıyor. "Ama ben binada olmadığım zamanlarda, her saat, her saat."

Peki aradığımda sana ne söylememi istersin?

"Her neyse. Önemli değil."

"Tamam." Başımı sallayıp saçını okşuyorum. "Bir yere gitmem gerektiğinde ne yapacağız?"

"Bundan sonra sana eşlik edeceğim."

"Her zaman benimle gelemezsin, Salvatore. Kuaförü ziyaret etmem gerekirse ne olur? Veya manikür yaptırmak mı? kız arkadaşlarım var Zaman zaman onlarla kahve içmeye gitmeyi seviyorum."

Vücudu katılaşıyor. "Ne sıklıkla?"

"Güzellik salonu işleri, ayda bir. Kız zamanı, ayda iki kez."

"Tamam. Bununla bir şekilde ilgileneneğim." Ellerini belime doluyor. "Ama bu gece . . . her saat, Milene."

"Arayacağım," diye fısıldıyorum. "Bu akşam nereye gidiyorsun?"

"Güvenli evlerimizden birine. Çözmeme gereken bir durum var."

"Ayrıntıları bilmek istiyor muyum?"

"Yapmıyorsun." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hadi gidip şu e-postalar üzerinde çalışalım."

* * *

Kurt'u mutfak dolabından çıkarmaya çalışırken kapı ziline sesi bana ulaştı. Yirmi dakikadır büyük, paslanmaz çelik bir tencerede saklanıyor ve onu her çıkarmaya çalıştığımda sadece tıslıyor ve dişlerini gösteriyordu. Ayrıca kolumda onu çıkarmaya çalıştığımdan beri iki uzun pençe izi var.

"Ada, bunu alabilir misin?" Omzumun üzerinden bağıyorum, sonra karşımdaki şeytanın gözlerine dönüyorum. Bu kedinin önünde yenilgiyi kabul etmeyeceğim! Aşağıdaki raftan kapağı alıp tencerenin üzerine koydum ve kedi hâlâ içerideyken kabı kulplarından tuttum. Daha fazla yaralanmasını önlemek için Kurt'u yatak odasına taşıyacağım ve yatağa bırakacağım.

Ellerimde pot, arkamı dönüyorum ve Salvatore'nin annesiyle göz göze geliyorum.

"İlarya." Yutkunuyorum, sonra gülümsüyorum. "Seni görmek ne güzel. Kahve ister misin?"

"Tabii" diyor ve montunu çıkarıyor.

"Mükemmel, ben sadece. . . götür şunu." Elimdeki tencereye başımı eğdim. Kurt acı dolu bir miyavlamak için tam o anı seçer. İnledim, tencereyi yere indirdim ve dikkatlice kapağını çıkardım. Kurt tencereden fırladı, ölçülü olmak için bana tekrar tısladı ve koridora doğru koştu. Ayağa kalktığımda, Ilaria'nın kocaman açılmış gözlerle bana baktığını görüyorum. Sanırım kedileri stok kaplarında taşıyan insanları görmeye alışkın değil.

"Çaresiz önlemler," diye mırıldandım, demliği lavaboya bırakıp kahve makinesine doğru yönelirken. "Süt? Şeker?"

"Her ikisi de." Kahvaltı barında oturuyor.

Salvatore burada değil, dedim omzumun üzerinden. "İlgilenmesi gereken bir işi vardı."

"Biliyorum. Alessandro'yu kontrol etmeye geldim ama önce seninle konuşmak istedim."

"Ey?" Kahveyi alıp karşısına oturdum. "Özellikle herhangi bir konuda?"

"İkinizin arasındaki bu şey nasıl gidiyor?"

"Şey' derken, evliliği mi kastediyorsun?"

"Evet. Hiç tanımadığın biriyle zorla evlendirilmek her kadının hayali değildir" diyor ve bardağına bakıyor. "İnan bana, tecrübem var."

"Onunla evlenene kadar Salvatore'nin babasını tanımıyor muydunuz?"

"Hayır. Yani, görüyorsun, seninle ve durumunla bağlantı kurabiliyorum.

"Hmm." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Salvatore ve ben, o beni bu evliliğe hapsedmeye karar vermeden önce birbirimizi tanıyorduk."

Ilaria'nın kahve fincanını tutan eli ağzının ortasında duruyor. "Ne?"

Ah, sana söylemedi mi?

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Birkaç kez görüştük. Beni takip ettiğinden oldukça eminim. Hatta bir randevuya gittik. En azından bir tür randevu."

Bana bakıyor. "Salvatore flört etmez."

"Bana o söyledi." burnumu çekiyorum "Ayrıca yüzde yüz emin değilim ama sanırım evime zorla girdi ve buzdolabımı yiyeceklerle doldurdu."

Farkına varmam birkaç gün önce Ada'ya çorba hazırlarken rastladığımda geldi. Kimse hasta değilken neden çorbaya ihtiyacımız olduğunu sordum, o da geçen sefer Salvatore'nin ona çorbayı sevdiğimi söylediği için olduğunu söyledi. Son iki yılda yediğim tek çorba, mucizevi bir şekilde dolu buzdolabımda bulduğum çorbaydı. Hala bu vahiy hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çok tuhaf bir şekilde sevimli.

Ilaria bir süre bana bakmayı sürdürdü, sonra yavaşça fincanını indirdi. "Oyunculuk mu yaptı? . . garip bir şekilde?"

"Oğlun çok sıra dışı bir insan Ilaria ve onu hangi davranışın 'normal-garip' veya 'garip-tuhaf' olduğunu ölçecek kadar iyi tanımıyorum. Omuz silkdim. "Onu aramamı ve iki saatte bir kontrol etmemi istiyor. Bu 'garip-garip' olarak kabul edilir mi?"

"Evet. Nedenini söyledi mi?"

"Her zaman nerede olduğumu bilme zorunluluğum yüzünden. Sence bu bir tür OKB mi? Orada olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir cüzdanına dokunman gerektiğinde olduğu gibi, anlıyor musun?"

Ilaria gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "OKB değil," diyor ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Bence o . . . senin gibi."

Güldüm. "Beni onunla evlenmeye zorladı, bu yüzden evet, benden hoşlandığını varsayıyorum."

"Salvatore insanlardan hoşlanmaz, Milene. Onlara saygı duyar veya duymaz. Ama onlardan *hoşlanmıyor*."

Kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum. "Çılgınca. Adamlarından hoşlanıyor . İrlandalılar saldırdığında ve bazıları yaralandığında ne kadar endişelendiğini gördüm."

"Salvatore'nin adamları ona son derece sadık. Sadakatlerine saygı duyar. Belki de onları kendi tarzında önemsiyor. Öne eğilip elimi tutuyor. "Ama kimseye karşı bir şey hissetmiyor."

"Elbette öyle." Ona göz kırptım. "O kahrolası bir heykel değil. Evet, bazen tuhaf tepkiler veriyor ama... . O seni seviyor. Sen onun annesisin."

"Salvatore beni önemsiyor, evet." Gözleri hüznü bir gülümsemeyle kırışıyor. "Sorduğu gibi onu arayacak mısın?"

"Aslında sormadı. Daha çok bir talep gibiydi." sırtıyorum "Ama lütfen dedi, yani evet."

"Lütfen dedi. . .," diye mırıldandı, sonra elimi sıktı. "Alessandro'yu kontrol edeceğim."

Paltosunu ve çantasını alırken, bunun şimdiye kadar yaşadığım en garip etkileşim olup olmadığını merak ediyorum.

19. Bölüm

SALVATORE

Kaç kişinin geldiği düşünülürse bu beklenen, bu gece güvenli evin önünde dört koruma var.

"Patron." Yanlarından geçerken aynı anda başlarını salladılar, bana en yakın olan kapıyı açtı.

Nino ilk odada pencerenin yanında içkisini yudumlarken bekliyor, Aldo ve Stefano köşedeki masada oturuyorlar ama beni görür görmez hemen ayağa kalkıyorlar.

"Tomaso konuştu mu?" Soruyorum.

"Bir saat içinde bize her şeyi verdi." Aldo eliyle sağdaki kapıyı işaret ediyor. "Onunla konuşmak ister misin patron?"

"Hayır. Onu ne kadar kötü hırpaladın?"

"Üç parmak eksik. Biraz dayak. Kırılması nispeten kolaydı."

Başımı sallayıp çevremi tarıyorum. "Bana odanın ortasında bir sandalye getirin. Pense ve ağır hizmet makasınız var mı?"

Aldo gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı ama sonra kendini topladı. "Bahçe makası işe yarar mı?"

"Evet."

Cebimdeki telefon titriyor. Onu çıkardıkça, oluşan kaygının bir kısmı azalmaya başlıyor. Milene.

"Riggs halının her yerine kustu."

"Ne?"

"Nereden bileyim, Salvatore? Saç ve yarı sindirilmiş kedi mamasına benziyor."

"Rahatsızlığımı dile getiriyordum. Kedi kusmuşu analizini istemiyorum."

"Sesinizle anlamı ifade etmek için çalışmanız gerekiyor. Tonlamanız berbat. Gidip bunu temizlemeliyim." Aramayı kesiyor. Görünüşe göre, ona kelimenin tam anlamıyla ne hakkında konuştuğunun önemli olmadığını söylediğim gerçeğini anladı.

Telefonu tekrar cebime koydum ve Aldo ile Stefano'nun bana bakakaldıklarını gördüm. "Bir kedi sahiplendik. Kusurlu," diyorum ve tam Cosimo ile Arturo içeri girerken kapıya doğru dönüyorum. "Şu sandalyeyi al ve Tomaso'yu getir. Onu güzelce ve sıkıca bağla."

* * *

Herkesin gelmesi on beş dakika sürer. Nino onlara, Tomaso'nun bağlı ve ağzı tıkanmış halde oturduğu sandalyenin karşısındaki duvar boyunca durmalarını söyler. Arturo, beklediğimiz on iki kişinin hepsinin orada olduğunu işaret ederek başımı salladıktan sonra,

Tomaso'ya doğru yürüyorum ve asker saflarımız için capo grubuna ve ekip liderlerine dönüyorum.

"Tomaso, yetkililerle yakınlaşmanın ve uyuşturucu sevkiyatımızla ilgili bilgileri sızdırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ," diyorum, tam bir sessizlik içinde etrafta dikilen adamlara bakıyorum.

Ceketimi çıkardım, arkamdaki sandalyenin arkasına astım ve gömleğimin kollarını sıvadım. "Nino, tıkaç çıkar ve ağzını aç. Ve açık tut."

Tomaso inledi ve başını sağa sola sallayarak Nino'nun ellerinden kaçmaya çalıştı ama başaramadı. Nino adamın ağzını açmayı başardığında, kerpeteni ve makası masadan alıp muhbirin önünde duruyorum.

"İnsanlar bir şeyleri unutmaya eğilimlidir, bu yüzden muhbirlerle ne yaptığımızı herkese hatırlatmanın iyi bir zaman olabileceğini düşündüm," dedim.

Penseyle Tomaso'nun dilini yakalamam için birkaç denemem gerekiyor. Elime aldığımda çekip çıkardım ve bahçe makasıyla hain ağzından ayırdım. Tomaso çığlık atarken beyaz gömleğimin her yerine kan fışkırıyor. Grupla yüzleşmek için döndüm - her erkek çığlık atan Tomaso'ya bakıyordu - ve penseyi hâlâ yerinde duran pembe et parçasıyla birlikte önlerine yere fırlattım.

"Hainlere müsamaha göstermem," diyorum. Tomaso'nun arkasına gelene kadar sandalyenin etrafında dolaşarak sağ elimi çenesinin altına, sol elimi ise başının üzerine koydum. "Bunu hatırla."

Bu sözlerle Tomaso'nun ağzını kapatmaya zorladım ve öyle kalmasını sağladım. Kendi kanıyla boğularak çırpınıyor ve onu bırakmadan önce vücudunun hareketsiz kalmasını bekliyorum.

Ellerimi silmek için masadan bir bez alıyorum. Kan sağ elimden kolaylıkla akıyor ama solumdaki eldiven tamamen sırlıslıkla. Onu çıkarıp yere, tam da ölü adamın altında biriken daha fazla kan birikintisinin içine bırakıyorum .

Görevden alındın, dedim ve ceketime uzandım.

* * *

Eve geldiğimde Milene çoktan uyumuştur. Omzumu kapının pervazına dayadım ve ona saatler gibi gelen bir süre boyunca onu izledim. Bu organizasyonu ayakta tutabilmek için tüm o iğrenç şeyleri yaptığımı görse bana farklı bakar mıydı? Daha iki saat önce kana bulanmış ellerle ona dokunmama izin verir miydi? Cosa Nostra'da işlerin nasıl yürüdüğüne farkında olduğunu biliyorum ama buna tanık olma riskini alamam. Onun fikrinin bu kadar önemli olması beni endişelendirmeli. İnsanların arkamdan bana canavar demesi umurumda değil; iş tanımıyla uyumludur. Ama o değil. Kapıyı tüm gücümle tuttum, sol elimden başıma kadar yayılan acıyı görmezden geldim. Onu asla.

MİLENE

Çenemde hafif bir dokunuş ve ardından çenemin çizgisini izleyen bir parmak hissediyorum. Sert dudaklar yakında benimkini bulur. Uykulu bir şekilde gülümsedim ve başımı yanımda hissettiğim sıcaklığa doğru çevirdim. Gözlerimi açtığımda Salvatore'nin yatakta uzanırken bana baktığını fark ettim.

Uykunda konuşuyorsun, dedi.

"Biliyorum." Saçını okşamak için uzanıyorum. "Umarım sırlarımı açığa vurmamışımdır."

Benden sır saklayamazsın, Milene. Parmağı boynumda aşağı ve aşağı hareket ediyor . "Bana her şeyi borçlu olduğumu sana zaten söyledim." Avuç içi bacaklarımın arasından kayd. "Ve buna sahip olabileceğiniz tüm sırlar da dahildir."

Gülümsedim, sonra parmağı içime girince nefesim kesildi. "Bunu talep edemezsin."

"Evet yapabilirim." Başka bir parmak içeri kayar. "Sana sahibim. Vücudun. Aklın." Başparmağı klitorisime bastırıyor ve usta parmaklarıyla benimle dalga geçiyor. "Gülüştün. Ve sırların."

"Bir kişiye sahip olamazsın." Omuzlarından tutup elini gezdiriyorum. Parmaklarıyla yapabildiği şeyler tüm mantığa ve akla meydan okuyor.

"Yapmıyorum?" Parmaklarını o kadar derine soktu ki, parmaklarını içimde kıvırdığında nefesim tıkanı ve sızlandım. Duvarımın üst kısmındaki hassas noktaya vurdu ve ben bir anda, şiddetle geldim.

Hâlâ nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum ki vücuduyla beni örttü ve beni yatağa bastırdı.

"Bir ton ağırlığındasın, Salvatore," diye mırıldandım ve parmaklarının yerini çelik gibi sert aleti aldığı anda nefesim kesildi.

"Kim . . ." ucunu içeri kaydır, ama o kadar yavaş ki hüsrarla inlemek istiyorum - "sahibi misin, cara?"

Şahin bakışlarıyla karşılaştım, gülümsedim ve elimi boynuna götürdüm. Elimi sıkıştırdı, Salvatore bir hırıltı çıkardı ve aletini kabzasına kadar iterek beni öyle bir doldurdu ki, bilincim bedenimi terk etti. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Sen," diye fısıldadım ve avuçlarımı sırtından aşağı, sert kıkına doğru kaydır. "Ve ben sana sahip miyim, Tore?"

Hemen cevap vermiyor, duvarlarım aletine dolana kadar bana vurmaya devam ediyor ve ben onun cezalandırıcı hızından tekrar geliyorum. Başını aşağı eğip omzuma bir öpücük kondurdu ve kulağıma fısıldıyor.

"Korkarım öylesin, Milene." Dudaklarını benimkine çarpıyor ve aynı zamanda beni sıcak cum ile dolduruyor.

* * *

Yatakta doğruldum ve Salvatore'un odanın diğer tarafındaki dolaba doğru yürümesini, bir gömlek çıkarıp giymesini izledim. Sırtında dört kurşun yarası var. Biri omzunun yanında, ikisi sol tarafında ve diğeri omurgasının birkaç santim sağında. Bacağı ve sağ pazısındaki sıyrıkla toplam altıya çıkıyor.

"Diğerleri nerede?" Soruyorum.

"Ne?"

"Kurşun yarası."

Dönüp gömleğinin düğmelerini karıştırıyor. "Sağ uyluk ve sol bacak."

"Kahretsin, Salvatore. Tüm bu kurşun yaralarını ne zaman aldın? Yataktan kalkıp gömleğinin düğmelerini devralıyorum.

"Omzumdaki birkaç yıl öncesine ait. Uyluk vuruşu geçen yıldı. Bunu bir alışveriş listesi okur gibi söylüyor. "Aynı olayda sol bacağım ve sırtımdaki 3'ü de bana dayatıldı. Yedi yıl önce."

Parmaklarım hâlâ orta düğmede. Arkadaki üç mermi sıradan bir silahlı çatışmadan gelmiyor. Bu bir infazdı. "Kim yaptı?"

"Yaşlı don emri verdi" diyor. "Ama bunu gerçekleştiren capolardan biriydi."

"Neden? "

"Önceki kuruluş açgözlü oldu. Paranın aslan payını kendilerine ayırmaya karar verdiler."

Delilik bu. Doğru anlayamadım. "Aileden mi çalışıyorlardı?"

Cosa Nostra Ailelerinin çok katı bir çalışma şekli vardır ve her şeyden önce güvene dayalıdır. Don ve kapolar işi organize etmekten sorumludur, ancak karın yalnızca bir kısmına hak kazanırlar. Paranın geri kalanı, piyadelere kadar tüm diğer üyelere dağıtılır. Paylar, kişinin kuruluştaki konumuna bağlıdır, ancak don ve capolar hiçbir zaman toplam gelirin yüzde 40'ından fazlasını almaz. New York Ailesi'nde kaç kişi var bilmiyorum ama Chicago'da en az yüz kişi vardı.

"Evet," diyor. "Ve öğrendim."

"Yani seni öldürmeye mi karar verdiler?"

"Sonunda, evet." Başını eğiyor ve yanağını benimkine sürtüyor. "Önce beni küçük planlarına çekmeye çalıştılar. O zamanlar capoydum ve şimdiden kendi inşaat işimi kurmaya başlamıştım. Çok para kazandırıyordu."

"Ne oldu?"

"Hayır dedim. Fikrimi değiştirmem için bana bir teşvik vermeye çalıştılar." Eliyle uzandı ve parmağıyla çenemde bir çizgi çizdi. "Çabalarında çok hevesliydim."

"Senin elin?" diye soruyorum ve avucumu çenemi okşayan avcunun üzerine koyuyorum.

"Ve bacağım."

Tanrı aşkına, Tore. Gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kırptıştırıyorum. "Bir insan böyle bir şeyden nasıl kurtulur?"

bir 'toplantıya' davet edildiğim depoda buldu . Ona yapmamasını söylediğimde bile beni takip etme alışkanlığı var. Hastaneden taburcu olduğumda, konuyu don ve capolarla yeniden tartışacak kadar iyileşene kadar Arturo dikkat çekmeme yardım etti.

"Onlara ne dedin?"

"Özellikle bir şey yok. Ben sadece nerede yanlış yaptıklarını gösterdim." Dudaklarını parmaklarıma bastırıyor. "Gerçekten birini öldürmeye niyetlendiğinde, kafasına nişan alırsın."

"Don'u sen mi öldürdün?"

"Ve altı capo'nun tümü."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. Kaçmak istediğim her şeyi temsil eden bir adamdan hoşlandığım gerçeğini kabul etmek zor. "Yırttı?"

"Evet?"

"Kaç kişiyi öldürdün?" Fısıldıyorum. "Şahsen."

Parmağı çenemin altında hareket etti ve başımı kaldırdı. Gözlerimiz kilitleniyor. "Bu soruya cevap vermemi gerçekten istiyor musun, cara?"

O kehribar rengi derinliklere bakıyorum ve kendimi dünyanın en büyük ikiyüzlüsü gibi hissederek yavaşça başımı sallıyorum. Hayır, bilmek istemiyorum. Ama ondan daha az hoşlanmama neden olacağından korktuğum için değil. Çünkü cevap ne olursa olsun ondan aynı şekilde hoşlanacağımdan korkuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

MILENE

"Bu çok komik," diyor Pippa, omzunun üzerinden birkaç adım arkamızdan gelen Stefano ve Vincenzo'ya bakarak. İki koruma daha biraz daha geriden takip ediyor.

"Evet, anlat bana," içini çektim ve bir sonraki butiğe girmek için döndüm.

"Bizi takip eden bir kamera ekibinin de olması gerektiğini düşünüyorum." Kıkırdıyor. "Biri neden dört korumaya ihtiyaç duysun ki? Kocanızın bir iş adamı olduğunu söylediniz, başkan değil."

"O biraz aşırı." Elbise askısına yaklaştım ve Salvatore'u aramak için çantamdan telefonu çıkardım.

Milene.

"Rocco'nun düğünü için giyilen elbise hakkında. Griye ne dersin? diye sordum uzun ve dökümlü bir elbiseye bakarak. "Yoksa daha renkli bir şeyle mi gitmeliyim?"

"Götünü kapattığı sürece istediğini giyebilirsin."

"Pekala, teşekkür ederim şekerli turta, bu gerçekten yardımcı oldu." Homurdandım ve çizgiyi kestim.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," diye yorum yapıyor Pippa, yanımdan geçip elbiseye bakarak. "Alışverişe başladığımızdan beri onu üçüncü kez araman da neydi?"

Aslında dördüncüydü. O da tuvaletteyken onu aradım.

Salvatore, birlikte olmadığımız zamanlarda onu aramamı isteyeli iki hafta oldu. Başlangıçta tam olarak dakik değildim. Bu konuda asla yorum yapmadı veya "check-in'lerime" geç kaldığım için beni azarlamadı. Sanırım ilk başta benden bunu yapmamı istediği için kendini kötü hissediyordu, ama ne zaman geç arasam, sanki gerginmiş gibi sesinde hafif bir gerginlik fark ettim. Bundan sonra, iletişimimde daha gayretli olmaya karar verdim.

"Evet." Başımınla onayladım. "Ben gerçekten."

Gerçek bu. Garip ya da değil, Salvatore ile vakit geçirmekten keyif alıyorum. Onun tuhaflıkları umurumda bile değil. Çalışmamam konusundaki sürekli ısrarı olmasaydı, görücü usulü olsun ya da olmasın evliliğe karşı kalıcı bir kırgınlık beslemezdim.

"Kahretsin," diyorum elbiseyi kasaya götürürken. Sanırım kocama aşık oluyorum.

Alışveriş merkezinde hızlı bir kahve içtikten sonra Pippa'yı evine bırakıp eve gidiyoruz. Araba garaja giriyor ve Salvatore'yi arayıp geldiğimi söylemek için telefonumu çıkardığımda asansörün kapıları açıldı ve o dışarı çıktı. Yanıma yığılmış alışveriş çantalarını almak için arka koltuğa uzanırken kapı açıldı ve Salvatore yanıma kaydı.

"Dışarı!" sürücüye ve ön koltukta oturan Stefano'ya havlıyor.

Arabadan iner inmez beni belimden tuttu, kucağına çekti ve burnunu saçlarıma koydu. Başımı çevirmeye çalıştım ama belimdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve beni vücuduna bastırdı.

Dört saat, Milene, diye fısıldadı kulağıma.

"Seni her saat aradım."

"Biliyorum." Yüzünü boynuma bastırdı ve nefes aldı. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bir miktar?" Homurdandım, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Bu bir problem mi?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkip onu öpüyorum. Beni ilgilendirmeli. Mesele şu ki, Salvatore'nin OKB davranışı veya nerede olduğumu bilme ihtiyacı umurumda değil. Endişesini dindirmek için gereken buysa, onu her saatten daha fazla aramayı da umursamıyorum. Aslında ben biraz . . . beğen "Biliyor musun, daha önce Pippa'yla bir çiçekçinin yanından geçerken aklıma bir şey geldi."

"Ne?" diye sordu çenemin kenarını kısıtırırken.

"Sen ikinci sürüngendin. Bana bir ton çiçek gönderen kişi."

"Evet."

Eğilip bakışlarımla onu sabitledim. "Yüz vazo mu?"

"Doksan altı. Sahip oldukları tek şey buydu.

"Bir tane fazlasıyla yeterli olurdu."

Salvatore bir an beni izliyor, sonra öne doğru eğilip burnunu benimkine değdiriyor. "Ya hep ya hiç benim için, Milene. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

Evet. Tahminimce o.

* * *

Parmaklarımı Salvatore'nin saçlarının arasından geçirip beline ata binmiş bir şekilde yerden bira şişesini almak için uzanırken onu seyrettim. Onu bu kadar rahatlamış görmek beni hala şaşırtıyor.

Neredeyse bir saattir oturma odasındaki kanepede uzanıyoruz - o maçı izliyor ve ben göğsüne yayılmış, Bianca'ya mesaj atıyorum. Yaklaşık on dakika önce mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı, bu da demek oluyor ki, Mikhail muhtemelen eve geldi. Tanrı bilir, bu ikisi birbirlerinden ellerini çekemezler.

"Birayı sevdiğine inanamıyorum," diyorum.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bana her zaman daha iyi şarap içen biri gibi göründün. Bir parmağımın tersiyle çenesinin çizgisini çiziyorum. Takım elbise yüzünden.

"Şaraba karşı hiçbir şeyim yok. Ama peynirle futboldan daha iyi gidiyor." Başını yana yatırıp parmağını öpüyor. "Kardeşin ne dedi? Evden haber var mı?"

"Aynısı. Hala son mesaja cevap vermesini bekliyorum."

Salvatore elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ondan benim için Petrov'a bir mesaj iletmesini iste."

"Rus pakhanına mı?"

"Evet. Arnavutların İrlandalılarla iş yapmaya başladığını bilmeli."

Kısa bir mesaj yazıp Bianca'ya gönderdim. "Başka bir şey?"

"Hayır." Telefonu elimden alıp sehpanın üzerine koydu ve kanepedeki kirlentleri alıp yere fırlattı.

"Zavallı yastıklar seni gücendirecek bir şey mi yaptı?"

"Evet." Sonuncuyu arkaya fırlatıyor. "Çok fazla yer kaplıyorlar."

"Belki de daha büyük bir kanep almamız." Başımı eğip çenesinin kenarına bir öpücük konduruyorum.

"Daha fazla anlaşımadık."

Kolu belime dolandı ve beni aşağı çekti, böylece yan yattım, vücuduyla kanepenin arkası arasına sıkıştım. Salvatore'nin eşofmanını ve boxerini çıkarmadan önce taytımın kemerine uzanıp onları çıkardım. Aynısını külotum için de yapıyorum, onları yerdeki Salvatore'nin giysilerinin yanına fırlatıyorum.

Elimi tuttu, parmaklarımı dudaklarına kaldırdı, sırayla her birini nazikçe öptü, sonra dudaklarını bileğimde ve kolumda gezdirerek tüm vücuduma titremeler yolladı. Tüm bunları çok yavaş yapıyor, sanki her öpücük bir ifade anlamına geliyormuş gibi, devam etmeden önce dudaklarını birkaç saniye o noktanın üzerinde tutuyor. Tenimi okşaması büyüleyici, çünkü Salvatore hiçbir zaman sabırlı bir aşık gibi görünmedi. Aramızdaki çekim her zaman patlayıcı bir güç olmuştur, hem sert hem de yoğun.

Omzuma uzandığında, "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Milene," diye fısıldıyor ve ben titriyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda kollarımı boynuna dolayıp tüm gücümle onu kendime bastırdım. Aklımı ne kadar karıştırdığının farkında olduğunu sanmıyorum. Korkutucu. Artık ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Ona aşık mıyım? Bu kontrolcü, huysuz, kapalı adamla mı? Tanıdığım onca zaman boyunca gülümsediğini bile görmediğim biri mi? Korkarım öyleyim.

Ellerimi boynundan aşağı ve omuzlarının üzerinden yontulmuş göğsüne yasladım ve öpücüğü kesmeden bacağıma beline atıp üstüne oturacak şekilde hareket ettim.

"Seninle sevişmek istiyorum," dedim dudaklarına ve hala altımda durduğunu hissediyorum. "Bana izin verecek misin?"

Gözlerimi açtığımda sabit bakışları üzerimdeydi. "Evet."

Gülümseyip parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Ilaria haklıydı. Duygularla iyi baş edemez. Sanki çeşitli duyguların anlamlarını kavrayamıyor ve onları

işlemekte zorlanıyor. Penisini cinsel organımın ıslaklığına baskı yapana kadar vücudunu aşağı doğru hareket ettiriyorum. Yavaş yavaş içimi doldurmasından zevk alarak onu adım adım içime alıyorum. Onun aleti büyük. Hepsinin içimde olması, sanki duvarlarım patlayacakmış gibi geliyor. Bunu sevdim.

Tamamen içine girdiğinde, dudaklarımı göğsünün ortasına yerleştirmek için eğildim ve güçlü çenesine ulaşana kadar boynu boyunca öpücükler bırakmak için yukarı doğru ilerledim. Kalçalarımı metodik ve sürekli ama olabildiğince hassas ve yavaş bir şekilde, sırf onu gergin tutmak için döndürüyorum. Ağzım onunkine ulaştığında, kalçamı sadece aletin ucu içeride kalana kadar yukarı kaldırdım. Salvatore bana bakıyor, gözleri benimkilere yapışık ve elleri kalçalarımı kavıyor ama hareket etmiyor. Gülümsüyorum, sonra aletine çarpıyorum ve aynı anda dudağını ısıyorum. Keskin bir nefes aldı ve sol avucunu hafifçe yanağıma yerleştirirken diğer eli bedenlerimizin birleştiği yerde gezindi.

"Merak ediyordum cara," dedi ve başparmağını klitorisime bastırarak inlememe neden oldu.

"Ne?" Arkama yaslanıp kalçalarımı döndürmeye devam ediyorum.

Parmakları klitorisimi hafifçe sıkıştırdı ve ürperdim ama daha hızlı hareket etme ihtiyacıma direndim. Bunun yerine, onun puslu, şehvetle ıslanmış gözlerinin benimkilere sabitlenmesinden zevk alarak yavaş tempomu koruyorum .

Salvatore'nin elleri kıcıma gitti ve beni sıkarak sızlanmama neden oldu. Bir sonraki kalp atışında, aşağıdan bana o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi.

"Benden hiç korkmadın," diyor. "Neden?"

Temposu artarak bana doğru sallanmaya devam ederken gülümsüyorum.

"Bana cevap ver, Milene."

"Sana korkamayacak kadar kızgındım!"

"Bu" -aletini öyle bir kuvvetle içime soktu ki bir anda havai fişekler ve gök gürültüsü gibi patladım- "duyduğum en aptalca cevap."

OceanofPDF.com

Bölüm 21

SALVATORE

Arturo son bir saattir narkotikle ilgili iş anlaşmalarımız hakkında güncellemeler veriyor ama aklım başka yerlerde geziniyordu. Milene arkadaşıyla manikür yaptırmaya gitti ve bir saatten kısa bir süre önce salondan aradı, ancak yirmi dakika sonra huzursuz oldum. Orada onu korumak için dört koruması olmasına rağmen hala konsantre olmakta zorlanıyorum.

Telefonum gelen bir mesajla pingliyor. İki gün önce özel istekte bulunduğum bir kuyumcudan, siparişimin teslim alınmaya hazır olduğunu bildiriyor.

Bir şekilde tüm toplantı boyunca oturup Arturo'ya serbest olduğunu söylemeyi başardım. Çıktığı an ofisten çıkıp aracıma gidiyorum.

Mağaza yakınlarda, bu yüzden oraya gidip alışverişimi teslim almam yarım saatten az sürüyor. Arabama bindiğimde kırmızı kadife kutuyu önümdeki ön panele koydum. Sadece bakmak kaygımı azaltıyor. Ne olduğunu söylediğimde Milene'nin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Onu şimdiden çok ileri götürüyor olabilirim. Benim pisliğimle uğraşmaya istekli olması beni hala şaşırtıyor. Ama hala . . . kontrol panelindeki o küçük kutu çok fazla olabilir.

Gözlerim ön paneldeki saati tarıyor. Altıyı iki dakika geçiyor. Zaten araması gerekirdi. Anksiyete çirkin yüzünü bir kez daha gösterir.

Direksiyonu sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir diğeri. Ve bir tane daha. Bir şey olsaydı, Stefano bana haber verirdi. Muhtemelen zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Telefonum çalıyor. Gözlerimi açıp telefonu alıyorum.

"Yırttı?"

"Evet?"

"Koridordaki kristal vazoyu biliyor musun?" Milene kısık bir sesle söylüyor. "O şeyin değeri ne kadardı?"

Birkaç bin. "Fazla değil. Neden?"

İç çekti. "Tanrıya şükür. Eve geldiğimde Kurt, Riggs'i kovalıyordu ve onlar bir bakıma... . kırdı Kırık parçaları temizlemek zorunda kaldım ve bazıları çok küçüktü, bu yüzden lütfen oraya çıplak ayakla gitmediğinizden emin olun. Her bir parçayı yakaladığımdan emin değilim. Neredesin? Akşam yemeğini yemeni bekleyeyim mi?"

"Yapmam gereken bazı işlerim vardı ama yakında orada olacağım."

"Tamam, ben... Eğil seni piç kurusu!" Düşen bir şeyin sesi hattan aşağıya doğru yayılır. "Hayır, perdeler değil! Gitmek zorundayım."

Telefonu kadife kutunun yanına koydum ve arabayı çalıştırdım.

* * *

, oturma odasındaki kaosu seyretmek için eşikte duruyorum. Birkaç çözülmüş tuvalet kağıdı rulosu zemine saçılmış ve küçük parçalar mobilyalara saçılmış. Bir kasırga çarpmış gibi görünüyor. Bir ficusun evi olan büyük bir çömlek, tabanının etrafına toprak serpilmiş olarak odanın köşesinde yan yatmaktadır. Perde direğinin bir ucu zemine kadar sarkıyor, saten perdeler düşüyor. Uzunluğu boyunca görülebilen pençe izleri de vardır.

Mutfakta bir yerden bir tangırtı geliyor ve zamanında döndüğümde Kurt'ün tezgahı kahvaltı barına ve ardından yemek masasına atladığını görüyorum. Bir dakika sonra Milene belirir ve peşine düşer.

"Gel buraya, seni lanet olası!" diye bağırır ve kediyi yakalamaya çalışır ama kedi aşağı atlar ve koridora doğru koşar.

Milene'nin omuzları düşüyor ve bana bakıyor. "Her şeyi temizleyeceğim, söz veriyorum! Kurt'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çıldırdı. Neredeyse bir saat boyunca bir banshee gibi etrafta koşuşturmak. Başını sallayarak bana doğru geliyor. "Onu yakalamaya çalışıyorum. Belki onu biraz yatak odasına koyarsam sakinleşir."

Önümde durduğunda, karıma iyice bakıyorum. Beyaz tişörtü yandan yırtılmış. Atkuyruğu çarpık sallanıyor ve birkaç tutam saç gevşekçe sallanıyor. Sağ elinde pençe izleri var ve ön tarafında kaynağı bilinmeyen lekeler var. Gerçekten kedinin sürüklediği bir şeye benziyor.

"Yırttı?"

Elimi kaldırıp çenesini parmaklarımın arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Çok güzelsin."

Bana göz kırptı, biraz kafası karışmış görünüyordu. "Hmm. . . teşekkür ederim?"

Kanepe on metre uzakta ama yemek masası daha yakın. İşe yarar. Onu belinden tutup yukarı kaldırdım ve ona doğru taşıdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kulağımın yanında, gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Masaya geldiğimde onu ayağa kaldırdım. Masa örtüsünü kavrayarak çekip çıkardım, tabakların ve çatal bıçakların takırdamasına ve gürültüyle yere çarpmasına neden oldum.

Kot pantolon, dedim ona bakarak.

Milene kaşlarını kaldırdı, kotunun düğmelerini açtı ve kaydırarak çıkardı. Külotunu çıkardığı anda onu beline sarıp masaya oturtuyorum.

"Aşağı." Yüzeyde yatana ve bacakları kenardan sarkana kadar avucumu göğsüne bastırdım. Boştaki elimle bir sandalye çektim, oturdum ve bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırdım. "Gözlerini kapat," diyorum, kıcını tutup mükemmel amcığını yalayabilmek için onu bana doğru çekmeden önce.

Milene inliyor. Onu tekrar yavaşça yaladım, nazıkçe öptüm ve nefes nefese kalmaya başlayana kadar klitorisini emdim. Bacaklarını genişletiyor, ben de dilimle onu kızdırmaya devam ederken parmağımı içeri kaydırıyorum. Sırılsıklam. Sırtını kamburlaştırarak bir zevk çılgılığı attı. Parmağımı çekmeden tatlı noktasını yaladım ve dilimle biraz daha bastırdım. Vücudu titriyor ve klitorisini tekrar ağızma çekiyorum.

Daha önce hiç bir kadına aşık olmadım ve bunu yapmak gibi bir isteğim de olmadı ama Milene ile her şeyi istiyorum. Vücudunun her vuruşa ve harekete verdiği tepkiden keyif alıyorum. Dilimle amını birkaç dakika daha kızdırdım ve yaklaştığından emin olduğumda ağzımı tekrar klitorisine bastırdım ve aynı anda parmağımı içinde kıvrarak sertçe emdim. Yükselen başka bir çılgılla geliyor ve bacakları şiddetle omuzlarıma dolanıyor. Amının dudaklarına bir öpücük daha koydum ve vücudunun nasıl iyileştiğini izledim. Milene sırtüstü uzanmış, gözleri kapalı, göğsü sanki yeterince hava çekmeye çalışıyormuş gibi hızlı bir tempoda inip kalkıyor.

"Milen?" diye sordum ve avucumu çıplak kalçasından aşağı kaydırđım. "Yaşıyor musun cara mia?"

"Hayır," diye fısıldıyor, yavaşça oturma pozisyonuna geçip bana bakıyor. "Geri çekilmek."

Sandalyeyi geriye kaydırıyorum ve onun masadan inip bacaklarımin arasına diz çökmesini ve pantolonumun düğmelerini açmaya başlamasını izliyorum.

"Karşılık vermek zorunda değilsin, Milene." Elimin tersiyle yanağına dokunuyorum.

Ağzımı amına koyduğum andan beri acı verecek kadar sert olan sikimi çıkarıyor ve bana bakıyor. "Beni durdurmayı dene." Sırıttıyor. "Ve ne olacağını gör."

Bu sözlerle, dudaklarını aletimin başına doladı ve ince parmaklarıyla şaftı kavradı. Yavaşça başladı, hassas alt tarafımı yaladı, ucunu emdi ve sonra sıcak ağzıyla beni daha çok yuttu. Adımları giderek hızlanıyor ve o daha da öfkeyle sallanırken saçlarının arkasını tutuyorum, beni içeri alırken dudaklarını izliyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapamayacağımı görüyorum. Milene'nin bacaklarımin arasında diz çökmüş, aletim ağzındayken görüntüsü bile gelmem için fazlasıyla yeterli, bu yüzden beni sıkıştırıp yanaklarını oyduğunda, ağzında patlıyorum.

Topuz yaptığı saçlarını tutarak, gözlerimiz buluşana kadar başını kaldırdım.

"Yut," diye emrediyorum.

Gülümser ve emri yerine getirir. Tanık olduğum en seksi şey.

MİLENE

Salvatore'nin göğsünde bir çizgi çiziyorum, parmağımı taş gibi sert karnının üzerinde gezdiriyorum, sonra omzuna bir öpücük kondurmak için başımı eğiyorum. Kolu belime dolandı, beni vücuduna daha da yaklaştırdı.

"Bianca bugün bana mesaj attı." Parmağımı tekrar göğsünün üzerinde yukarı doğru hareket ettiriyorum. "Petrov, Arnavutlarla ilgili istihbarat için teşekkürlerini iletiyor."

"Şu anda Dushku'nun yerinde olmak istemezdim." Sol eliyle yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına götürmek için uzandı, sonra elini karnına koydu.

"Hala acıyor mu?" diye soruyorum ve parmağımı eline doğru hareket ettirerek oradaki belirgin yara izlerinden birinin üzerine bir çizgi çiziyorum.

"Bazen."

"Kaç mola?"

"Belirleyemediler." Elini çevirip parmaklarını benimkilere doladı. "Sağımla ateş etmek için kendimi eğitmeyi başardım. Şimdi solumla olduğumdan bile daha iyiyim. El yazım berbat ama." Bana bakıyor. "Tıpkı yazdığım gibi, ki muhtemelen fark etmişsindir."

"Ya bacak? Baldıra kurşun yarası nadiren amputasyon gerektirir."

"Kısa mesafeden bir kez bileğimden ve iki kez baldırımdan vuruldum" diyor. "Onu kurtarma şansı yoktu."

Gözlerimi kapatıp yüzümü boyun girintisine gömüyorum. "Bana bir şeyin sözünü ver."

"Ne?"

"Lütfen tekrar vurulma. "

"Sırtıma bir hedef çizerek ortalıkta koşuyor değilim, Milene." Başımın tepesine bir öpücük konuyor.

"Evet, öylesin," diye mırıldandım boynuna doğru. Nino'ya neden senin hakkında hiçbir güvenlik detayı olmadığını sordum. İzin vermiyorsun dedi.

"Birisi beni öldürmeye çalışmakta yeterince ısrarcıysa, bunu yapacaktır. Güvenlik detayı olsun ya da olmasın."

Başım çatlıyor. "Ne yani, şimdiye kadar yaptığın gibi yapacaksın ve olmasını mı bekleyeceksin?"

"Hayır. Önce onları öldürmek için elimden geleni yapacağım."

"Öyleyse, daha çok dene lanet olası!"

Merhaba, ilgiyle bana bakarak başını yana eğiyor. "Öldürsem seni rahatsız eder miydi?"

"Tanrı aşkına, Salvatore!" çıt diyeyim "Beni rahatsız eder mi? Şaka mısın ya?"

"Evet. Bilmek istiyorum."

"Bilmek istiyorsun." Duyduklarıma inanmayarak gözlerimi kırıştıyorum. "Öldürülmesinin beni rahatsız edip etmeyeceğini öğrenmek istiyor."

"Bu basit bir soru Cara."

Başını kontrol ettirmesi gerekiyor. "Evet, beni rahatsız ederdi." Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Öldürsem seni rahatsız eder miydi?"

Salvatore'nin bedeni hareketsiz kalır. "Yapma. Durmadan. Sor. Tekrar."

"Buna aptalca sorularla başladın." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Artık kurşun yarası yok. Bana söz ver."

"Deneyeceğim."

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Deneyecek. Mükemmel.

"Bu, güvenlik detaylarını almaya başlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

Tabii ki değil.

Sıkılı dişlerimin arasından, O zaman İrlandalılarla ilgilen, dedim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ölmelerini istiyorum."

"Zaten bunun üzerinde çalışıyorum." Saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı. "Neden birdenbire bu kadar kana susadın?"

Bilgisizliğine hayret ederek ona bakıyorum. Ona aşık olduğumu göremiyorsa, bazı şeyleri fark etme ve işleme konusunda bir sorunu var.

"PMS olmalı." Cevabımı kabul edeceğini ve artık beni sorgulamayacağını umarak iç çektim ve başımı göğsüne koydum.

Salvatore'nin eli enseme indi ve parmak uçlarıyla tenime hafifçe dokunarak aşağı doğru kayd. Gözlerimi kapatıyorum ve bu duygunun tadını çıkarıyorum. Eli boynumda durduğunda yarı uykuluydum.

"Sana bir şey aldım," dedi ciddi bir tonda. "Ama beğenmezsen geri alırım."

"Hediye vermekte berbatsın," diye mırıldandım göğsüne.

"Biliyorum." Parmaklarını saçlarıma gömüyor. "Görmek ister misin?"

"Bir milyon dolara mı mal oldu? Sana bir ipucu - cevap evetse, şimdi geri alabilirsin.

"Hayır."

"Tamam."

"Ceketimde. Hemen döneceğim."

Koltuk değneklerine uzanmasını, ayağa kalkmasını ve kapıya doğru yönelmesini izledim. Siyah boxer giymiş, sıkı kıcına bakma fırsatını kullandım. Gerçekten çok iyi. Salvatore sadece iç çamaşırıyla uyuyor, bu benim tüm kalbimle onayladığım bir şey. Birkaç dakika sonra geri döner, ceketini yatağın üstüne atar ve oturur. Kırmızı kadife bir kutu çıkarıp yanıma, yastığının üzerine koydu. Doğrudum ve basit bir altın bileklik bulmak için kutuyu açtım. Kalın ama yine de bir şekilde hassas.

"Güzel ama bana mücevher almana gerek yok. Nadiren giydiğimi biliyorsun. Aldığın o gülünç taşkın bileziği takma fırsatım bile olmadı," diyorum.

Yanımda sertleşiyor. "Bunu giymene ihtiyacım var," diyor. "Her zaman."

"Tamam." Omuz silktim ve takmak için tokayı açtım.

"İçinde bir GPS çipi var," diye ekledi ve kafamı kaldırdım.

SALVATORE

Milene önce sessiz kaldı, sonra bakışları benimle elindeki bileklik arasında gidip geldi. "Neden?"

"Artık aramalar yeterli değil. Bugün sen Pippa'yla birlikteyken neredeyse çıldırıyordum. Nerede olduğunu merak ettiğim için bir toplantıyı güçlükle tamamlamayı başardım. Nerede olduğunu bilmem gerek, Milene. Her zaman."

"Nerede olduğumu biliyordun. Her saat aradım" diyor. "Yanımda dört koruma vardı. Kontrol etmeleri için onları arayabilirdin.

Stefano'yu iki kez aradım. Gerçekten yardımcı olmadı. On beş dakikadan daha kısa bir süre sonra endişelendim. "Peki. Sorunlarımla başka bir şekilde başa çıkmanın bir yolunu bulacağım."

Onu şok ettim. Bakışlarını bilezikle benim aramda çevirmesinden belli oluyor.

"Bunları açıklayabilir misin? . . konular daha net? Lütfen."

Elini avucumun içine alıp avucunun ortasında dairesel bir desen çiziyorum. "Hafif bir huzursuzluk olarak başlıyor; özel bir şey değil, biraz rahatsızlık, ama hızla kontrol etmesi zor bir huzursuzluğa dönüşüyor," diyorum. "Sonra dikkatim dağılıyor. Sinirli. konsantre olamıyorum Beynim her biri bir öncekinden daha kötü farklı senaryolar kuruyor ve tek düşünebildiğim bu. Bunu engelleyemem."

"Hangi senaryolar, Tore?" Gözleri benimkini arıyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen," diyorum dişlerimin arasından. "Canını yakmak. Ya da kaçırıldı."

"Korkunun yersiz olduğunu anlıyorsun, değil mi? Özellikle de aynı binadaysak."

"Önemli değil." Uzanıp çenesini tutuyorum. "Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için seni görmem gerekiyor. Bu mümkün değilse, nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Her saniye."

Ona her zaman dokunmak gibi çılgınca bir dürtüm olduğundan bahsetmiyorum bile. Elimi onunkine koymadan ya da kolumu beline dolamadan onunla aynı odada olmaya dayanamıyorum. Yakınlarda oturuyorsa, kucağımda olmalı. Yakınımda olması ve teninin benimkine değmemesi fikrini işleyemiyorum. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın önüne bir şişe su sarkıtmak gibi. Karşılamam gereken fizyolojik bir ihtiyaç, yoksa delireceğim. Şimdiye kadar bu zorlamaya direndim ve sadece aklımı kaybetmeye yaklaştığımda yenik düştüm. Şimdilik bu kadar.

Milene bileziğe baktı, sonra benimle göz göze geldi. "Yani, bunu giymem yardımcı olur mu?"

"Evet."

İçini çekti ve sol elini uzatarak bana uzattı. "Tamam."

Bileziği alıp bileğine takıyorum. Bağlandığı an, içimde oluşan huzursuzluk hissi neredeyse tamamen yok oluyor. "Bunu her zaman giyeceksin, duştayken veya uyurken bile. Ve anlaştığımız gibi beni aramaya devam edeceksin."

"Yapacağım."

Başımı salladım ve kollarımı beline dolayıp onu kendime doğru çektim. "İyi."

Bölüm 22

MİLENE

Rocco'nun yanında oturan yirmili yaşlarının başındaki siyah saçlı kadına bakarak, "Gelin heyecanlı görünmüyor," yorumunu yaptım. Mutlu görünmek yerine, başını eğmiş ve gözlerini kucağında kavuşturmuş ellerine odaklamış bir şekilde oturuyor. Görücü usulü evlilik mi?

"Biraz," dedi Salvatore yanımda. "Ağabeyinin kumar sorunu var. Sahip oldukları her şeyi harcadı ve ardından Rocco'dan borç para aldı. Onu da harcadı."

Keskin bir şekilde nefes alıyorum. "Rocco onu kredi geri ödemesi olarak mı aldı?"

Salvatore bir kez başını salladı. "Evet."

Damat gelinin yanına oturur, masanın diğer ucundaki bir adamla konuşur ve sanki evlilik hayatlarının en güzel deneyimi olacakmış gibi güler. Kolu karısının sandalyesinin arkasına dayanmaktadır. Ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışır gibi öne doğru eğilmesinde hiçbir eksiklik yok.

"Bu hasta," diyorum.

onun yakınında olmak istemeyen bir kadını evliliğe zorluyorsun ? Böyle görünmesinin bir nedeni olmalı. . . korkmuş.

Gözlerimi yeni evlilerden çekip odayı taradım. Evet, insanlar hala bana bakıyor. Geldiğimiz andan itibaren kendimi hayvanat bahçesindeki egzotik bir hayvan gibi hissettim - insanlar sürekli bize bakıyor. New York Ailesi'nin üyeleriyle ilk kez tanıştığım için bazı bakışlar bekliyordum ama gözlerinde korku görmeyi beklemiyordum. Çoğu, Salvatore ve benim durduğumuz yerden oldukça uzakta durdu, ama bize bakmaktan vazgeçemediler. Ya da daha spesifik olarak, Salvatore'nin tüm etkinlik boyunca belime doladığı koluna. Arturo dışında kimse bize yaklaşmadı. Ve sadece Salvatore ile bazı gizli bilgileri paylaşmak için geldi.

"Elbiseyi beğendim," diyor Salvatore ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Bileklik ile iyi gider."

"Yatağın altında bir ayakkabı kutusu içinde görünmeden kalmasına izin vermek utanç verici görünüyordu."

Bileziği bir ayakkabı kutusunda mı saklıyorsun? Yatağımızın altında mı?"

"Milyon dolarlık şeyi nereye koyayım?" Fısıldıyorum. "Kasayı kullanmama izin vermiyorsun."

"Olmayı hak ettiği tek bir yer var, Milene." Parmağının ucunu boynumda ve kolumdan bileğime kadar takip etti.

Gözlerimin içine bakışındaki yoğunluk canlı bir şeymiş gibi hissettiriyor ve içimi hafif bir ürperti geçiyor.

Salvatore'nin adamlarıyla etkileşimini izledim. Pek konuşmaz. Onlar konuşurken dikkatle dinlerken, odanın geri kalanını da göz önünde tutuyor gibi görünüyor. Bu, şimdi bana bakışı farklı. Salvatore Ajello gibi bir adamın tek odak noktası olmak hem çekici hem de korkutucu.

"Havai fişek zamanı!" odanın diğer tarafından biri bağırır.

Odayı toplu bir tezahürat kaplıyor ve göz ucuyla çıkışa doğru gelen misafirleri görüyorum. Salvatore olduğu yerden kıpırdamadı ama parmağının ucuyla önkolumu izlemeye devam etti. Sol eli yanağını kavradı, başparmağıyla gözümün altındaki cildi okşadı.

"Eldivenini takmayı unutmuşsun," dedim gözlerimi ondan ayırmadan ve elimi onunkini kapatmak için kaldırdım. İlk başta sadece akşamları eve geldikten sonra çıkarıyordu ama şimdi onu en son ne zaman takarken gördüğümü hatırlayamıyorum.

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Milene."

İlk patlama dışarıda patlıyor, iç duvarlarda renkli ışıklar yanıp sönüyor, bunlardan en parlak Salvatore'nin yüzünün sert hatlarını vurguluyor.

Başımı yana doğru eğerek dokunuşuna daha fazla eğildim. "Elini görmenin seni rahatsız ettiğini sanıyordum."

"Öyle." Başını eğdi ve boynuma, kulağımın altına bir öpücük kondurdu.

Havai fişeklerin gümbürtüsü devam ediyor ama kalbim daha da hızlı atıyor. Ellerimi Salvatore'nin saçlarına gömerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öne doğru bir adım attı, sonra bir tane daha, bahçeye bakan yerden tavana pencerenin soğuk yüzeyine yaslanana kadar beni geri gitmeye zorladı.

"Bütün akşam neden kimse bize yaklaşmadı?" diye sordum, sonra elini uyluğumun içinde, birkaç santim yukarıya doğru çıkarken hissettiğimde ürperdim.

"Çünkü kimsenin sana yaklaşmasını istemediğimi hepsinin bilmesini sağladım."

Eli külotuma ulaştı ve becerikli parmakları onları bir kenara çekerek beni açığa çıkardı.

"Neden?"

"Havamda değildim" -parmağı klitorisimle dalga geçiyor ve deliğime doğru hareket ederken, kehribar rengi gözleri bir sonraki öğünü için avlanan bir yırtıcı kuşun yoğunluğuyla bana bakıyor- "dikkatinizi herhangi biriyle paylaştığım için "

"İnanılmaz derecede bencilsin." Gülümsedim, sonra parmağı içime girince derin bir nefes aldım.

"Evet benim." İçeriye bir parmak daha kayar.

Hızla Salvatore'nin omzunun üzerinden baktım ve normalde boş olan odanın karşı köşesinde duran Aldo ve Stefano'yu görüyorum. İkisi de tavana bakıyor ve bu süreçte bize kendi takdirlerini sunuyorlar.

Havai fişekler hâlâ gökyüzünü aydınlatıyor ve herkes ön bahçede, pencerenin biraz ötesinde. Dışarısi karanlık ve odadaki parlak ışıklar sayesinde, bizim yönümüze bakan herkes mükemmel bir manzaraya sahip olacak.

"İnsanlar bizi görecektir," diye fısıldadım ve ardından Salvatore'nin başparmağı klitorisime bastırduğında alçak sesle inledim.

"İnsanları umursamıyorum." Alt dudağımı ısırıp çeneme doğru ilerliyor. İçimdeki parmaklar hareket etmeye devam ediyor, iç duvarlarımı esnetiyor.

"Ben de insanım Tore." Nefes alıyorum, sonra tekrar dudağımı ısırduğunda nefesim kesiliyor.

"Siz insan değilsiniz."

"Ey?" Titremeler vücudumu o kadar sert sarsıyor ki kelimeleri zar zor yönetebiliyorum. "Peki ben neyim?"

Ağzı duruyor. Yavaşça kafasını kaldırıp gözlerime baktı.

"Benim," diyor ve parmaklarını sonuna kadar sokarak , şimdiye kadar yalnızca kendisinin bulduğu noktaya vuruyor. "Sen benimsin, Milene."

Geldiğimde titriyorum, destek almak için göğsüne doğru eğiliyorum.

Salvatore elini çekiyor, sonra kalçalarımın altından tutup beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doladım ve günahkâr dudaklarına saldırırken, sert aletini elbise pantolonunun kumaşının arkasında hissederek içime doğru bastırdım.

Dışarıdan bir yerlerden çıtırdayan lastiklerin sesi bize ulaşıyor. Salvatore başını kaldırdı ve omzumun üzerinden pencerenin ötesinden görünen ön bahçeye baktı.

Stefano! Aldo!" diye bağılıyor, aniden dönüyor ve beni hâlâ sımsıkı tutarak odanın karşısına geçiyor. "Mutfaktan geç. Önce Aldo."

Salvatore emirleri haykırırken, omzunun üzerinden pencereden avluya bakıyorum. Çimenliğin kenarına iki siyah araba park etmiş ve silahlı adamlar dışarı çıkıyor. Çekimler bir saniye sonra çalıyor.

Salvatore beni yere indirdi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Stefano ile gidiyorsun."

Ona göz kırptım, korkmuş ve kafam karışmıştı. Bir an sonra Stefano'nun eli kolumun üst kısmını kavrayarak beni uzaklaştırdı.

"Ne . . . Yırttı!" Kendimi Stefano'nun elinden kurtarmaya çalışarak kolumu çektim. Kocam olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

Salvatore bana baktı, sonra bakışlarını Stefano'ya çevirdi ve ona başını salladı. "Hayatın pahasına, Stefano."

"Canım pahasına patron," diyor yanımdaki Stefano, belimden tutup koşuyor.

Salvatore aynı noktada durup biz geri çekilirken birkaç saniye bizi izliyor, sonra ceketinin içine uzanıyor. Silahını çıkarıp odanın karşı tarafındaki çift camlı kapılara doğru dönerken dehşet içinde ona baktım . Çığlıklara ve silah seslerine göre kıyametin koptuğu ön bahçeye açılan kapılar.

SALVATORE

Bu kaos.

Misafirlerden bazıları koşarak evin içinde saklanacak bir yer veya sığınak bulmaya çalışıyor. Çimenliğin etrafına bir düzineden fazla ceset dağılmış durumda. En az on bir tetikçi tespit ettim. İki tanesi çimenlerin üzerinde yatıyor, muhtemelen çoktan ölmüşlerdir. Altısı arabaları siper olarak kullanıyor, Rocco'nun güvenlik birimine ateş ediyor. Geri kalanlar rastgele ateş ederek dağıldı.

Arturo çimlerin kenarında duruyor, silahlarıyla ateş edenleri etkisiz hale getiriyor. Sol ve sağ eliyle eşit derecede iyi ateş eden tanıdığım tek adam o. Baskın olmayan elle nişan almayı ve ateş etmeyi öğrenmek, kişisel deneyimlerimden bildiğim çok büyük bir kararlılık ve pratik gerektirir.

Silahlı adamlardan biri arabaların arkasındaki gruptan ayrılır ve eve doğru yönelir ve yol boyunca iyi niyetli bir kurşunla Rocco'nun adamını vurur. Silahımı kaldırdım ve ona doğru iki el ateş ettim. İlk mermi ısıkalıyor ama ikincisi onu göğsüne saplıyor. Tökezledi. Tekrar ateş ediyorum, bu sefer karnına vuruyorum ve kendini çimlerin üzerinde yüz üstü buluyor. Kafamın yanından vızıldayan bir mermi geçti ve hızla geri çekilip sağımdaki kalın bir taş sütunun arkasına saklandım. Rocco'nun adamlarından beş kişi daha evden dışarı fırlar ve çimlerdeki tetikçilere doğru hücum eder ve arabaların arkasındaki gruba odaklanmadan önce onları yakalar.

Cebimdeki telefon bir kez titredi. Stefano'nun Milene'i araca yerleştirdiğine dair sinyali. Göğsümdeki baskı gevşiyor.

Verandadan çıkıp saldırganların arabalarına yöneldiğimde, tetikçilerin çoğu çoktan ölmüştü. Rocco, iş söz konusu olduğunda biraz yavaş olabilir, ancak güvenliğini nasıl seçeceğini biliyor.

Son iki saldırgan araçlardan birinin arkasına çömelmiş, sağımda bir yerlerde onlara yüksek güçlü silahlardan mermi yağdıran Rocco'nun adamlarından saklanıyor. Düşmanlar, başlarını aşağıda tutmaya ve ateşe karşılık vermeye çok odaklandıkları için yaklaştığımı fark etmiyorlar. Bana en yakın nişancının kafasına nişan alıyorum ve merminin uçmasına izin veriyorum. Kafası yana doğru kayar ve anında yere yığılır. Diğer tetikçi yere düşen yoldaşına bakıyor, sonra bana nişan almak için silahını kaldırıyor. Tetiği çekmeye vakit bulamadan onu göğsünden iki kez vurdum. Silah sesleri kesiliyor. Rocco'nun adamları, düşmüş insanlar arasında yaşam olup olmadığını kontrol etmek için etrafa dağılır.

"İrlandalı?" diye sordum, Arturo ölü tetikçilerden birine bakarken ona yaklaşırken.

"Büyük olasılıkla," diyor. "Bunun nasıl hallolmasını istersin?"

"Dökülen kanla birlikte." Telefonumu alıp Nino'yu aradım.

Aramayı cevapladığı anda, "Yirmi silahlı adama ihtiyacım var," dedim. "Onlarla bir saat içinde Fitzgerald'ın evinin yakınındaki benzin istasyonunda buluşacağım."

"Orada olacaklar."

"İyi. "

"Patron?" o ekler. "İyi misin? Stefano bana ne olduğunu anlatmak için aradı.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Rocco üç adamını kaybetti. Bir düzine kadar misafir yaralandı. Birkaçı ciddi. En az iki ölü."

"Ilaria'yı aramalı mıyım?"

"Hayır. Bu örtbas edilemeyecek kadar büyük bir pislik. Birisi muhtemelen 911'i aramıştır. Ben gidiyorum. Rocco, yetkililerle uğraşmak zorunda kalacak. Greg'i ara. Polis gelmeden hemen burada bir avukata ihtiyaçları olacak." Aramayı kesip Arturo'ya döndüm. "Gitmek. Yetkililer geldiğinde seni burada istemiyorum."

"Rocco'nun bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Umurumda değil. O tek kullanımlık. Değilsin," dedim ve arabama doğru yöneldim. Patrick Fitzgerald ile anlaşma zamanı.

Telefonum çaldığında kontağı açıyorum. Stefano'nun numarası.

"Garaja yeni giriyoruz," diyor.

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. O güvende.

Hattın diğer ucundan itişme sesi gelir.

"O lanet telefonu bana ver!" Milene'nin bağırdığını duydum. "Tanrı aşkına, Salvatore! İyi misin?"

"Evet."

"Emin olmak?"

"Ben iyiyim, Milene. Halletmem gereken bir şey var. Birkaç saat sonra evde olacağım."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Sesinin titrediğini fark ediyorum.

"Beni çok korkuttun. Beni bir daha böyle göndermeye cüret etme," diye fısıldadı. "Bir dahaki sefere benimle geliyorsun."

Dişlerimi gıcırdatırım. Onu tehlikeden kendim kurtarmak yerine, güvenliğini Stefano'nun ellerine bırakmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Stefano benden daha hızlı, cara."

"Umurumda değil!" diye bağılıyor ve hat kesiliyor.

Telefonu indirip ona bakıyorum. Kimse telefonu yüzüme kapatmaya cesaret edemiyor ama o bunu her zaman yapıyor. Bu garip.

* * *

Arabamı Fitzgerald'ın garaj yoluna park ettim ve Nino'nun beklediği ön kapıya yöneldim.

"Fitzgerald burada değil," diyor.

"Deegan mı?"

"Pasquale onu mutfakta tutuyor."

"Hadi gidip onunla sohbet edelim," diyorum ve loş sundurma ışıklarının altındaki taze ceset dizisinden kaçınarak evin içine giriyorum.

Haftalardır Fitzgerald'ın evini izleyen insanlar oldu, bu yüzden içeri girmek sorun olmadı. Muhafızların rotalarını zaten biliyorlardı ve Alessandro beş dakikadan daha kısa bir sürede eski güvenlik sistemini etkisiz hale getirdi.

Evin içine adım attığımda, bir köşede toplanmış ve yüzü duvara dönük olan ev çalışanlarının yanından geçiyorum, bazıları gözle görülür şekilde titriyor. Adamlarımdan ikisi onları koruyor. Nino'yu evin arkasına doğru takip ettim.

Fitzgerald'ın ikinci komutanı, Pasquale'nin silahının namlusu sol şakağına dayalı olarak yemek masasında oturuyor. İrlandalı yukarı bakıyor, sonra ben masaya yaklaşıp karşısına otururken gözleriyle beni takip ediyor.

Patrick nerede? diye soruyorum ve koltuğa yaslanıyorum.

"Bilmiyorum," diye tersliyor.

Pasquale'de başımla onayladım. Silahı indirir ve Deegan'ı uyluğundan vurur. İrlandalı bağırır.

"Patrick nerede, Deegan?" tekrar soruyorum

"Bilmiyorum!" boğuluyor. Baskının başarısız olduğunu duyunca arabasına bindi ve ortadan kayboldu. Muhtemelen güvenli evlerinden birindedir."

"Rakamlar." Fitzgerald gibi bir korkağın nasıl büyük bir suç örgütünün başına geçtiğini asla anlayamayacağım. Dört yıl önce Bratva liderlerinin çoğunu öldürdüğünde İrlandalılar muhtemelen kargaşa içindeydi ve Bratva, onların saflarında hızla yükselmek için açık bir fırsat yakaladı. "Güvenli evlerin yerlerini biliyor musun?"

"Hayır. Patrick bunları benimle asla paylaşmadı.

"Çok kötü." Pasquale'ye bakıyorum. Bir silah sesi daha havayı deliyor. Deegan bir kez seğirdi, sonra başının yan tarafındaki taze delikten kan birikerek öne doğru yığıldı.

"Asayı ne yapmalıyız patron?" Nino soruyor.

"Karar vermeyi sana bırakıyorum. Herhangi birinin konuşabileceğini düşünüyorsan, onları yok et." ayağa kalktım "Alessandro'ya söyle evi yaksın. Burada olduğumuza dair herhangi bir kanıt istemiyorum."

Alessandro Zanetti'nin ateşle ilgili becerilerini tesadüfen öğrendim. Bir süre önce onları vuracağını varsayarak onu bazı rakipleri ortadan kaldırması için gönderdim. Bunun yerine, onları terk edilmiş bir kulübeye bağladı ve her şeyi ateşe verdi. O kadar derinden ve o kadar hızlı yandı ki cesetlerin kimliği tespit edilemedi.

Nino yanımda, arabamın yolunu yarılamıştı ki, silah sesleri havayı yardı. Solumuzdaki garaj yönünden geliyor. Nino silahını çıkarıyor ve üst kapıdan ateşe karşılık vermekte olan askerlerimizden birine doğru koşuyor. Görünüşe göre Fitzgerald'ın adamlarından bazıları araçlarda saklanmaya karar vermiş. Ben tabancamı kılıfından çıkarıp onu korumak için binanın diğer tarafına giderken Nino içeri girdi.

Bir adam elinde silahla garajdan dışarı fırlıyor ve kapının yanında şarjörünü değiştiren adamlarımdan birine nişan almak için dönüyor. Uçan bir mermi gönderiyorum. İrlandalı düşüyor, boynundan kan sızıyor. Birkaç metre geride yere serilmiş başka bir ceset var.

Garaj bölmesinin içinde, Nino bir aracın arkasına çömelmiş, başka bir arabanın arkasından kendisine doğru kurşun yağdıran son iki tetikçiye etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Onlara doğru birkaç kurşun sıkıyorum ama ikisi de eğiliyor. Nino doğrulup diğer arabaya doğru koşarken askerlerimizden biri ve ben onu koruyoruz. Düşmanlardan birini hemen öldürür, ancak sonuncusu çıkışa doğru fırlar ve rastgele ateş eder. Kurşunlar onu her yönden delip geçiyor ve dizlerinin üzerine düşüyor, sonra devriliyor.

Silahımı yere atıp ceketimi çıkarıp sol tarafımdaki kanayan yaraya bastırdım.

MİLENE

Telefonumdan saate bakıyorum. Sabah iki buçuk. Salvatore nerede? Bana bir şeye dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Bu saatler önceydi. Arama kaydını açıp isminin üzerinden tekrar kaydırıyorum. Son iki aramaya cevap vermedi. Bu asla olmaz. Bunun da cevapsız kalmasını bekliyorum ama karşı taraftan sesini duyunca dudaklarımdan rahat bir nefes kaçtı.

"Yırttı? Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor kesik bir tonda.

"Neredesin? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. On dakika içinde oradayım." Aramayı kesiyor.

Elim bir an titrerken telefonu daha sıkı tuttum. Derin bir nefes alarak kişi listesini açtım, Nino'nun numarasını buldum ve yeşil arama düğmesine bastım.

"Bayan. Ajello?"

"O nerede?" Telefona havlıyorum.

"Kim?"

"Benimle dalga geçme, Nino. Salvatore nerede ve ne oldu?"

Cevap vermeden önce hatta kısa bir sessizlik olur. "Aşağıdayız."

"Ofiste?"

"Hayır. Revir."

"Neden? Biri mi vuruldu?"

"Evet."

"İsa! Bu sefer kim? Neden kimse beni aramadı, kahretsin?" Arkamı dönüp ön kapıya doğru yöneliyorum. "Aşağı iniyorum."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum Bayan Ajello. Patron seni burada istemediğini söyledi."

Hala kolu çevirmek üzereyken. "Neden olmasın?"

"Çünkü vurulan o."

"Ne?"

"Doktor mermiyi çıkarıyor. "

Telefon elimden düşüyor ve koşarak çatı katından çıkıyorum. Asansörü beklemiyorum. Bunun yerine merdiven boşluğundan aşağı atlayarak koridor boyunca revirin girişindeki Stefano'ya doğru koştum. Geldiğimi görünce yolu kapattı ve beni durdurmak ister gibi elini kaldırdı.

"Bayan. Ajello, Patron kimseyi içeri alamayacağımı söyledi."

"Lanet olsun, hareket et!" Elini yana doğru salladım, kapıyı tuttum ve içeri girdim, ancak eşikte donup kaldım.

Salvatore sedyelerden birinde oturuyor. Ilaria yanında, yan tarafındaki bir yarayı dikeyyor. Yerde ayaklarının etrafına bir sürü kanlı gazlı bez dağılmış durumda. Derin bir nefes alıyorum ve verdiğimde inlemeye benzer bir şey ağzımdan çıkıyor. Salvatore bana baktı ve bir küfür savurdu.

"Senin sorunun ne?" Bağırdım, yüzümden akan yaşları silip ona doğru yürüdüm. "Değişiklik olsun diye başka biri vurulamaz mı? Yoksa bu senin münhasır hakkın mı?"

Ilaria son ilmeği atarken, "Milene, sakın ol," diyor.

Sakın bana sakın olmamı söyleme, seni pervasız, ihmalkar aptal. Omuzlarımdan tuttum ve solumda durup yüzlerinde şok olmuş ifadelerle bana bakan Ilaria ve Nino'ya aldırış etmeden bağırıma devam ettim. "Vücudunuzdaki kurşun yaralarını saydım artık! Anlıyor musunuz?"

"Milen..."

"Bu sonuncusu!" Yüzüne doğru havlıyorum, sonra ağlamaya başlıyorum. "Bana söz ver!"

"Muhtemelen bir sekmeydi. Zar zor içeri girdi."

"Kanlı bir paintball kapsülü olması umurumda değil, Salvatore!" Burnumu çekiyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir dahaki sefere vurulursan, ben giderim."

Sol eli beni ensemden yakaladı ve burun deliklerini açarak bana baktı. "Bunu bir daha asla söylemeyeceksin, duydun mu, Milene?"

"BEN. Niyet. Ayrılmak." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya devam ederken kelimeler ağzımdan dökülüyor. Ona uzandım, yüzünü yüzüme yaklaştırdım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. "Kahretsin, Tore."

Birisi boğazını temizliyor ve başımı çevirdiğimde bir eli kalçasında, diğer eli bir rulo sargı beziyle yanımda duran Ilaria'yı görüyorum. "İkinizin işi bittiyse devam etmek istiyorum," diyor ve ardından Salvatore'ye bakıyor. "Ve iyi bir önlem olarak 'son kez' kulübüne katılmak istiyorum. Seni iyileştirmeyi bitirdim. Bir dahaki sefere başka birini bul. Milene, önümüzdeki on gün boyunca antibiyotik alması gerekecek, dolapta hiç antibiyotik var mı kontrol edebilir misin?"

"Hayır." Salvatore beni şortumun kemerinden tuttu ve yerimde durmamı sağladı. "Nino, git dolabı kontrol et."

Ilaria Salvatore'nin yarasını sararken Nino başını sallayıp çekmeceleri karıştırmaya gidiyor. Başlamadan önce bir göz attım ve o kadar da kötü görünmüyordu. Yine de titrememi durduramıyorum. Nino bana Salvatore'nin vurulduğunu söylediğinde, tüm senaryoların en kötüsü gözlerimin önünden geçti. Onun iyi olduğunu görmek bile korku hissini bastırmak için çok az şey yapıyor.

Sana bir gömlek alacağım, dedim ve asansöre doğru döndüm ama Salvatore şortumu daha sıkı tuttu.

"Nino, biri yukarı çıkıp bana bir gömlek getirsin."

Nino, Ilaria'ya antibiyotik kutusunu fırlatır ve telefonunu çıkarır.

Gömleğini alabilirdim, dedim.

Salvatore dudaklarını birbirine bastırdı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Beni bırakacağını söylemiştin. Bunu unutmayı başarana kadar Milene, seni elimden bırakmayacağım."

"En az bir ay fiziksel aktivite yapma, Salvatore." Ilaria eyaletleri.

"Saçmalama." Sedyeden yavaşça iner. "Birkaç gün içinde iyileşir."

"Ah, kutsal olan her şey için." Başını sallıyor ve bana dönüyor. "Lütfen onunla mantık yürütmeye çalış."

Stefano elinde beyaz bir gömlekle içeri koşar ve onu Salvatore'ye sunar. İsteksizce, kocam sonunda üzerimdeki hakimiyetini bıraktı. Gömleğini giyiyor ama düğmelerini iliklemeye çalıştığında ellerini çekip kontrolü ele alıyorum.

"Onun için mantıklı bir şey yok, Ilaria. O bir katır kadar inatçı," diye mırıldandım düğmeler arasında inerken.

Ancak sonuncuya bindiğimde odadaki ürkütücü sessizliğin farkına varıyorum. Nino ve Stefano birkaç adım ötemde donakalmış, gözleri ellerime ve Salvatore'nin gömleğinin önüne yapışık durumda. Öte yandan, Ilaria antibiyotik kutusunu sımsıkı tutuyor ve aynı şekilde ellerime bakıyor. Yanlışlıkla bir deliği atlayıp atlamadığımı merak ederek parmağımı Salvatore'nin gömleğinin düğmelerinde gezdirdim. bende yok Başımı sallayarak sonuncuyu bitirdim.

Alnıma bir öpücük konuyor. "Hadi yukarı çıkalım."

"Emin olmak." Başımı sallayıp Ilaria'ya döndüm. "Gelmek ister misin?"

Hemen cevap vermiyor. Salvatore'nin elinde kenetlenmiş, parmaklarımız birbirine dolanmış elim ile fazla meşgul görünüyor. "Hayır . . . Yapacak bazı işlerim var." Bana baktı, sonra hızla döndü ve paltosunu ve çantasını almak için bir sandalyeye yöneldi. Sabahın üçünde yapılacak şeyler?

"Seni yarın ararım. Dikişlerini yırtma," kelimeleri omzunun üzerinden atıyor ve sonra gidiyor. Tam olarak emin değilim ama revirden çıkıp kapıları hemen kapanan asansöre binmeden önce gözlerinde yaşlar gördüm sanırım.

Çatı katına geldiğimizde mutfağa yöneldim. "Yiyecek bir şey ister misin?" Soruyorum.

"Evet."

"Tamam, Ada'nın buzdolabında bir şey bırakıp bırakmadığına bakacağım. Özellikle bir şey ister misin?"

"Evet." Salvatore elimi tuttu ve beni kendisine çevirdi. "Sen. Tezgâha çık."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. "Şimdi, Milene."

Ben kıpırdamayınca bir adım daha attı ve beni iki adım geri gitmeye zorladı. Ve başka. Sırtım dolaba temas ediyor.

"Yukarı."

Tezgâhın kenarını tutuyorum ve oturmak için doğruluyorum.

"Dikişlerini yırtacaksın," diyorum.

"Yapmayacağım. Ayağa kalk."

Aklından ne geçtiğini merak ettiğim için, dediğini yapıyorum ve bu sırada onu kısık gözlerle izliyorum. Bir adım yaklaştı, ellerini tezgâha, ayaklarımın iki yanına koydu ve bana baktı.

"Şortunu ve külotunu çıkar."

Ciddi olamaz.

Ben bakarken Salvatore bileklerimden tuttu ve öne doğru eğildi.

"Şimdi," dedi ve amımı örten kotu ısırdı.

Aceleyle şortumun düğmelerini açıp külotumla birlikte tekmelerken ellerim hafifçe titriyor. Tekrar doğrulduğum anda, Salvatore yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Yavaş başlamasını bekliyordum. Yanılmışım. Klitorisimi o kadar güçlü bir şekilde emiyor ki, çılgık atıp ellerimi saçlarından geçiriyorum, o diliyle yalayıp okşarken koyu renk telleri sıkıyorum. Sağ eli uyluğumun iç kısmı boyunca yukarı doğru hareket ediyor, daha yükseğe ve daha yükseğe.

"Dikişler," diye tısladım, sonra dili tekrar kıvrımlarımı yalayınca sızlandım.

"Sol yanımdalar," dedi parmağını içime kaydırırken.

Gözlerim tekrar başıma dönüyor ve bacaklarım titriyor. Bir parmak daha giriyor içime. Nefesimi tuttum ve sağımdaki rafı almak için uzandım. Salvatore amımı yalamaya devam ederken parmakları içimde hareket ediyor, duvarlarımı esnetiyor ve beni bir kez daha tam bir mutluluk durumuna gönderiyor.

"Tanrım," diye inledim ve başımı geriye attım. Klitorisimde en ufak bir ısırtık hissettiğimde o kadar ani geliyorum ki neredeyse lanet olası tezgahtan düşüyorum.

Salvatore, "Bacakların titriyor," diyor ve parmaklarını yavaşça dışarı çıkarıyor.

Sadece bacaklarım değil. Kahrolası beynim, vücudumun geri kalanıyla birlikte titriyor. Sımsıkı tuttuğum rafı bıraktım ve tezgahın üzerine oturmak için kendimi alçalttım.

"İkimiz de yere düşebilirdik," dedim nefesimi tutmayı başardığımda. "Sen delirmişsin."

Başını iki yana salladı ve avuçlarını yanaklarıma koyarak kapüşonlu gözlerle beni izledi. "'Canım' olduğumu sanıyordum" diyor, "ve 'tanrı'."

Bıkkınlıkla homurdanıyorum. "Ayrıca alçakgönüllü." Sonra başımı sallayıp ağzımı onunkine bastırdım ve tadına baktım.

"Hayır gerçek değil." Elleri biraz sıkıyor. "Ve düşmene asla izin vermem, Milene." Biliyorum, diye fısıldadım.

SALVATORE

Milene odanın diğer tarafındaki ecza dolabının önünde duruyor, içindekileri gözden geçiriyor ve bir deftere notlar alıyor. Muhtemelen envanter yapıyordur. Yanına gidip onu yanıma getirmek yerine oturmak büyük bir irade gerektiriyor, yani o benim yanımda.

Ilaria bandajımı değiştirirken, "Gömleğini iliklemesine izin verdin," dedi.

"Yaptım," diyorum.

Ilaria bandajla uğraşarak birkaç dakika sessiz kaldı ama konunun kaymasına izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bir kerelik bir şey miydi? Dün onu daha fazla üzmemek istemedin mi?" diye sordu, ses tonu zoraki bir gündelikti.

"Hayır. Bunu bir süredir yapıyor."

Yaraya pansuman yaparken annemin elleri bir an hareketsiz kalıyor. Bakışlarımız birleşirken yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Kullanılamayan iki parmağı ve diğer üçünün sinir hasarı ile incelik gerektiren işleri yapmak yıllardır benim sorunum. Zayıf bir nokta. Birinin benim için gömlek iliklemesine izin vermek asla izin vermeyeceğim bir şeydi. Özellikle tanıkların önünde. Ve o bunu biliyor.

Ilaria'nın gözleri aşağıya indi ve sedyenin kenarını kavrayan sol elimde durdu. Uzanıp parmak uçlarıyla elimin arkasını okşuyor.

"Ne kadar kötü olduğumu unutmuşum," diyor .

Parmaklarımı düzeltmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sadece o elden altı tur ameliyat geçirdim. Ve yine de yeterli değildi. Sinirlerim çok bozuldu. Nefret ettim. Sadece yaralara bakmak ve neyi temsil ettiklerini hatırlamak, bende birini öldürmek istememe neden oluyor. Başkalarındaki zayıflıklara asla müsamaha göstermem ama özellikle kendimde.

Yanıt vermeme beklerken Ilaria'nın gözlerinde bir soru var.

"Ona dokunduğumda tenini hissetmek istiyorum," diye yanıtladım. "Ve eldiven takıyorsam bunu yapamam."

Birkaç dakika beni izliyor, sonra "Ona âşık mısın, Salvatore?" diye fısıldadı.

Bu soru için bir cevabım yok. Yine de dikkatimi odanın diğer tarafında, Milene'nin hala tıbbi malzemeleri dikkatle incelemekte olduğu yerden alamıyorum. Kot pantolon ve

katlanamadığım berbat sarı bir tişört giyiyor. Saçları başının üstünde bir topuz halinde toplanır ve iki kalemle sabitlenir.

Hiçbir fikrim yok, Ilaria, dedim. "Duygusal şeylerle aramın iyi olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum."

Gitmek niyetiyle sedyeden kalkıyordum ki Ilaria tekrar konuşmaya başladı.

"Birisi ona zarar verse ne yapardın Salvatore?"

Onunla yüzleşmek için başımı hızla çevirip bakışlarımla onu sabitledim. Geri adım attı ama bunun bilinçsizce yapıldığını biliyorum. Herkes yapar. Milene hariç. Genelde çenesini yukarı kaldırır. Ya da gülümser.

"Birinin kafasında karımı incitme fikrinin bir tohumu bile oluşsa, o kafayı lanet olası bir karpuz gibi çıplak ellerimle kırardım," diye tükürdüm. "Sonra, hasta beyinlerini çıkarıp öyle bir sıkardım ki geriye kalan tek şey lapa olurdu."

Annem gülümsüyor ve kendi kendine mırıldanarak ecza dolabına yöneliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

MİLENE

"Daha sonra Pippa'yı görmeye geleceğim," diyerek omzumun üzerinden atıyorum ve kahve makinesini çalıştırıyorum. "Sonrasında onunla bir elbise alacağıma söz verdim. Cumartesi günü hastane personeli için bir ziyafet verecekler." Benim için ikamet programına geri dönüş yok - Aile birkaç ay önce hayatımı değiştirdikten sonra değil. Ve bir ay önceki saldırıdan beri, Salvatore'nin beni bir devlet hastanesinde hemşire olarak çalıştırmama sebepleri daha anlaşılır.

"Özlüyor musun? İş," diye soruyor Salvatore yemek masasındaki yerinden.

"Yaparım bilirsin." omuz silkiyorum

"Nino hâlâ İrlandalıların nerede saklandığını bulmaya çalışıyor, böylece onları yok edebiliriz. Fitzgerald'la işim bittiğinde bir şeyler buluruz."

Tuttuğum bardak neredeyse parmaklarımdan kayıyor. Dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin için bu kadar önemliyse, yakınlarda korumaların kalabileceği bir hastane bulmaya çalışabiliriz," dedi asık suratla beni izlerken. "Ya da alt kattaki reviri devralabilirsin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ardından gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Salvatore başını salladı. "Şu alışveriş çılgınlığı hakkında. Ne kadardır?"

"Üç saat. Belki dört."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak birkaç saniye bana dik dik baktı, sonra başını salladı. Kahvemi masaya alıyorum, Salvatore'nin sağ uyluğuna oturuyorum ve kahvaltılık hamur işleri sepetine uzanıyorum. Sağ kolu belime dolandı ve yemeye devam etti.

Yemek yerken Salvatore'nin kucağına oturmak başlarda biraz garip geldi ama alıştım. Bir ay önce, İrlandalılarla olan çatışmanın hemen ardından başladı. İlk başlarda kahvaltı ederken kucağına oturmam için ısrar ederdi. Sonra akşam yemeği de geldi. Şimdi, her öğün. Nedenini sorduğumda kendisine bir daha vurulursa gideceğimi söylediğimi hala unutmadığını ve bunun benim cezam olduğunu söyledi. Bu bir ceza gibi görünmüyor. Aslında ona bu şekilde bu kadar yakın olmaktan oldukça keyif alıyorum. Açıklaması elbette bariz bir saçmalıktı. Salvatore'nin kendi duygularını tanımakta sorunları var, bu yüzden onları ifade etmekte eşit derecede zorluk çekmesine şaşmamalı.

"Beni her saat arayacaksın," dedi ve belimden sıktı.

"Yapacağımı biliyorsun." Sıkıca bastırdığı dudaklarının kenarına bir öpücük konduruyorum.

"Unutma, Milene."

İç çektim, yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve başını yana eğdim. "Otuz dakika yapmaya ne dersin? Bu senin için daha kolay olur mu? "

Beni o alışılmadık şekilde izliyor, sanki beni gözleriyle içine çekmek istiyormuş gibi.

"Öyleyse otuz dakika." Gülümsüyorum ve onu öpüyorum. "Bunları konuşmaya başlamalısın, Tore. Bir şeyin seni ne zaman rahatsız ettiğini her zaman tahmin edemiyorum."

"Şimdiye kadar iyi gidiyorsun."

Bir şeyin yere düşme sesi var, ardından Riggs mutfaktan koşarak yaşam alanına koşarken öfkeli miyavlamalar geliyor. Bir saniye sonra Kurt, Riggs'in peşinden son hızla atılır, ancak cilalı zeminde çekişini kaybeder ve koridorda yan tarafına kayarak, sonunda duvara poposuyla çarpar.

Salvatore, "Bu kedinin beyin nakline ihtiyacı var," dedi ve ben kahkahayı patlattım.

"Şaka yapma girişimin buysa, teslimatın üzerinde çalışmalısın."

"Gülüyorsun, değil mi?"

"Evet," -homurdandım- "ama sadece benim olduğun için ve cesaretini kırmak istemiyorum."

Tek kaşını kaldırdı.

"Ölüm tehditleri için kullandığın tonlamayla şaka yapamazsın, Salvatore." Ağzına bir öpücük daha kondurup sepetten bir hamur işi daha alıp ayağa kalktım. "Seni arayacağım. Söz."

* * *

Parfümeri dükkanına vardığımızda Pippa, "Bunun nasıl gerekli olduğunu gerçekten anlamıyorum," diye homurdandı. "İlk birkaç sefer eğlenceliydi ama şimdi garip geliyor. "

Omzumun üzerinden bakıyorum. Alessandro birkaç adım arkamızda yürüyor, koyu renk takım elbisesiyle tehlikeli görünüyor, kulaklığı görünüyor. Kendi bedeninde takım elbiseleri nereden bulduğunu merak ediyorum. Adam en az 1.80 boyunda ve orta büyüklükte bir dağın kas kütlesine sahip. Vincenzo, dükkânın karşı köşesindeki kasanın yanında ellerini arkasında kavuşturmuş olarak duruyor. Girişte biri dışarıda, diğeri içeride olmak üzere iki koruma daha var.

"Onları önemseme." omuz silkiyorum

Pippa, "Tualete gitmem gerekiyor," diyor. "Sana yetişeceğim."

"Tekrar? Mesanenin fıstık büyüklüğünde."

"Detoks programındayım. Önümüzdeki yedi gün boyunca sıvı gıda. Berbat." Çıkışa doğru koşar.

Erkekler reyonuna doğru yürüyorum ve dükkânın ortasına yakın bir yerde "Yeni Gelenler" yazan bir rafın yanından geçiyorum. Burnumu çekmek için bir şişe kolonyaya

uzanıyorum. Hayır, çok güçlü. Salvatore bundan hoşlanmazdı. Bir silah sesi havayı delip geçtiğinde şişeyi geri koyuyorum.

Girişin dışında konumlanmış korumaya bakarken şişe elimden kaydı ve yere düştü. Yere yayılmış, her tarafında kan birikintileri var. Kocaman bir erkek bedeni önümde beliriyor ve aynı anda başka bir silah sesi duyuluyor. Alessandro'nun girişi görmemi engelleyen sırtına bakıyorum ve ciğerlerime yeteri kadar hava çekmek için büyük çaba harcıyorum. İşe yaramıyor Tüm yapabildiğim hızlı, keskin nefesler. Hiçbir şey göremiyorum ama patlamaların yakınlığına bakılırsa bunun Alessandro'nun silahı olduğunu anlıyorum. Bir kere iki kere . . . Yedi kere. Ses, diğer atışların gürültüsüne karışıyor ve sanki her yerde silah sesleri duyuluyormuş gibi görünüyor. İnsanlar çılgık atıyor. Kalp atışlarım fırladı ve çılgınca Pippa'yı aramaya başladım. O nerede?

Alessandro, "Vincenzo," diyor. "Kapı. Bizi koru."

Vincenzo solumuzdaki rafın arkasındaki yerini terk ediyor, girişe doğru koşuyor ve ateşe karşılık vermeye devam ediyor.

Alessandro silahının şarjörünü değiştirip ateş etmeye devam ederken, "Ayakkabılarını çıkar," diyor derin sesi.

Topuklarımı çıkardığım an parmakları bileğimi doladı ve elimi pantolonunun arka kısmındaki beline götürdü.

"Devam etmek. Arkamdan yürü," diye emrediyor düz bir sesle. "Biz ayrılıyoruz."

Ceketinin kolu yukarı kalkmış, bileğindeki deri bileziği ortaya çıkarmıştı. Deri ipin bağlandığı düğümde, oyuncak ayı şeklinde, başında pembe bir fiyonk bulunan küçük gümüş bir pandantif vardır.

Milene.

Kemerini sıkıca kavradım ve eli gözden kayboldu.

Alessandro çıkışa doğru yürür. Bir adım. Sevgili hayatıma tutunarak ve ona olabildiğince yakın kalarak onu takip ettim. Birkaç silah sesi daha. Her patlamada irkiliyorum. Bir adım daha. Bir mermi daha. Dergiyi tekrar değiştirir. İki adım daha. Kapıda duruyoruz ve gözlerim sağımdaki yerde yüzükoyun yatan bedene iliyor. Korumanın gözleri açık ama cam gibi. İlk defa ne kadar genç görüldüğünü fark ettim. Boynunun yanında kan sızan bir delik var ve göğsünde birkaç delik daha var. Dudaklarımı birbirine bastırıp yaşların akmasını engellemeye çalışıyorum.

"Vincenzo." Alessandro'nun sesi. "Milene'in arkasında. Arkamızı koruyun. "

Mağazadan çıkıyoruz, önce Alessandro, ardından ben. Vincenzo arkamızdan geliyor, sırtı benimkine dayalı, silahını hazır tutuyor.

Bir silah sesi cınlayarak solumuzdaki dükkânın camını paramparça etti. Bir diğeri takip ediyor. Alessandro koridorda yürümeye devam ediyor, önümüze kurşunlar yağıdırıyor. Sol kolu ıslak. Bakışlarımı yere indirdiğimde, elinden aşağı ve beyaz karo zemine kan damladığını görüyorum. Cesetler etrafımıza dağılmıştı. En az yirmi olmalı. Gözlerim her birinin üzerinde geziniyor, Pippa'yı aralarında bulacağımdan korkuyorum. Ancak sadece

erkekler ve bazılarının silahları hala ellerinde. Dışarıdaki sokaktan polis sirenleri çalıyor ama sanki uzak ve bir şekilde başka bir dünyadanmış gibi görünüyorlar.

"Hepsi bu kadar," dedi Alessandro sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi. "Arabaya gidelim."

Aniden Vincenzo'nun kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Elim Alessandro'nun kemerinden kayarken nefesim kesildi. Vincenzo silahını kaldırıp koca adamın göğsüne beş kurşun sıkarken kendi etrafında dönüyor. Alessandro yere düşerken çığlık attım.

"Taşınmak." Vincenzo acı içinde kolumun üst kısmını kavradı ve beni acil çıkışa doğru sürükledi, gözlerim Alessandro'nun hareketsiz bedenine takıldı.

* * *

"Seni bok parçası!" Vincenzo beni sürüklemeye devam ederken bağırdım. Yeraltı otoparkındayız ve loş garajın uzak tarafına park etmiş siyah bir minibüse doğru gidiyoruz.

"Kapa çeneni yoksa seni yumruğumla sustururum." Kolumu daha çok sıkıyor ve beni çeğiştiriyor .

Minibüsün yan kapısı kayarak açılır ve iki adam ortaya çıkar.

"Diğerleri nerede?" kapının yanındaki kocaman kel adam soruyor.

Gitti, dedi Vincenzo, saçımın tuttu ve beni içeri itti.

"Gitti derken ne demek istiyorsun? Yirmi beş kişiydik!"

"Zanetti hepsini öldürdü."

"Neden piç kurusunu öldürmedin?"

Vincenzo, "Sonunda mecbur kaldım," diye çıktı. "Kadını dışarı çıkarmam için bana para verildi. Tek bir adamı bile alt edemeyen bir grup aptala yardım etmemek."

"Lanet olası korkak," kel adam tükürür, silahını kaldırır ve Vincenzo'nun suratına ateş eder.

Sürgülü kapı, motor çalışmaya başladığında sert bir tıklama ile kapanır.

SALVATORE

Cosimo ile toplantıdayken masamdaki telefon çalıyor. Alessandro'nun adını gördüğüm an midemde bir korku hissi oluştu. Milene alışveriş merkezinden sonra başka bir yere gitmeye karar verdiği için rota değişikliğini onaylamak için beni arıyor olabilir, ama bir şekilde bunun olmadığını biliyorum.

"Ne oldu?" Telefona havlıyorum.

Alessandro, "Biz alışveriş merkezindeyken İrlandalılar bize saldırdı," diyor. Zor nefes alıyor, hırıltılı. "Onları etkisiz hale getirmeyi başardım ama biz daha arabaya varmadan Vincenzo karınızı yakaladı ve içime yarım şarjör pompaladı."

Hücreyi elimde sıkıyorum. "Onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum." Alessandro öksürür. "Kurşun geçirmez yelek giyiyordum ama çarpmanın etkisiyle bayıldım. Onlar gitti."

"Oradan çık ve seni alması için birini ara." Çizgiyi kesip Cosimo'ya bakıyorum. "Ayrılmak. Nino'yu buraya gönder. Şimdi."

Dizüstü bilgisayarımdaki GPS izleme yazılımını açtım ve Milene'nin yerini gösteren kırmızı noktaya baktım. Sinyal karayolu boyunca hareket ediyor. Onu şehir dışına çıkarıyorlar.

* * *

Nino, "Ona dokunmayacaklar patron," diyor. "İstedikleri sensin."

"Biliyorum," dedim ve ekranda yanıp sönen kırmızı noktaya bakmaya devam ettim. Takip uygulamasını açtığım andan beri gözümü ondan ayırmadım, sanki gözümü kırpsam kaybolacaktım gibi. Alessandro aradığında göğsümde karanlık ve yıkıma aç bir şey uyandı. Her geçen saniye bir karanlık uçurum büyüyor, katliam için can atıyor. Tüm evreni yutmaya hazır bir kara delik. Milene'imi almaya cüret ettiler. Ah nasıl ödeyecekler.

Titreşen nokta durur. Kalbim vuruşları atlıyor. Bir dakika sonra masamdaki telefon çalıyor. Telefonu alıp aramayı alıyorum .

"Ajello," diyor karşı taraftaki ses. "Bir şey kaybettiğini duydum."

"Karım nerede, Patrick?"

Güler. Ah, bilmek istemez miydin?

"Nereye. Dır-dir. O?"

"Arabanıza atlayın ve güneye doğru sürün. Birisi sizi daha fazla talimatla arayacak. Hedefe ulaştığınızda, bir ticaret yapacağız. Sen onun için," diyor. "Yalnız değilsen, adamlarıma onun boynunu kırmalarını söylerim."

Arama kesiliyor.

"Otuz adam al," diyorum Nino'ya. "Milene'i şehrin batısında bir yerde, muhtemelen sanayi bölgesinde tutuyorlar. Kesin koordinatları buradan alabilirsiniz. Yanına al. Başım la laptopu işaret ediyorum.

"On dakika içinde seninle gelmeleri için onları hazırlayabilirim."

"Benimle gelmeyecekler. Adamları doğrudan Milene'nin olduğu yere götürecek ve yakınlarda saklanacak bir yer bulacaksınız. Oraya vardığımda seni arayacağım. Patrick muhtemelen kimsenin takip etmediğinden emin olmak için beni bir süre daireler çizecek, bu yüzden ben varmadan orada olacaksın. Bakışlarımla onu sabitliyorum. Arkamdan kimseyi göndermeyi aklından bile geçirme, diye fısıldadım.

"Ama patron. . "

"Sakın buna cüret etme!" Hırlayıp avucumla önümdeki masaya vurdum. "Beni takip eden herkesi öldüreceğim ve emirlere uymadığın için seni de öldüreceğim! Anlıyor musunuz?"

Nino dişlerini gıcırdatıyor. "Bu bir tuzak."

"Elbette bu bir tuzak." Telefonu cebime koydum ve arabanın anahtarlarını masanın üzerinden aldım. "Oraya vardığımda, yirmi dakika bekleyin, sonra siz ve adamlarınız ateşli silahlarla içeri girebilirsiniz. Bir saniye daha erken değil, Nino."

"Seni öldürürler."

"Yapmayacaklar. En azından hemen değil. Sen ortalığı kasıp kavururken onların Milene'ye değil, bana odaklanmalarını istiyorum." Kalktım ve Nino'nun tam önüne gelene kadar masanın etrafında dolaştım. "İçeri girdiğinde ne bulursan bul, önce Milene'ı çıkaracaksın. Sadece o güvende olduğunda benim için geri gelmene izin verilir. Anlıyorsan başını salla."

Kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Lanet olası başını salla!" yüzüne bağırırım.

Nino gözlerini kapatır ve başını sallar.

"İyi." Dönüyorum ve ofisten çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

MİLENE

Minibüs kapısı, parlak gün ışığını ortaya çıkarmak için kayarak açılır. Bir el kolumun üst kısmını sararak beni dışarı doğru sürükledi. Gözlerim minibüsün kasvetli havasına alışmışken güneşe gözlerimi kısarak baktım. Beni getirdikleri yeri görmeye çalışıyorum. Bir tür depoya benzeyen büyük bir metal hangar birkaç metre önümde beliriyor. Her yerde olabilir. Daha fazlasını göremiyorum çünkü adamlardan biri, kel hulk, beni binaya doğru götürüyor. Taşlar ve diğer molozlar, çıplak tabanlarımın derisine keskin bir şekilde bastırıyor.

Bana ne yapacaklar? Beni öldürmeyi planlasalardı, bunu çoktan yaparlardı. Bağlı ellerime ve sol bileğimdeki altın bileziğe bir göz attım. Salvatore'nin OKB'si hayatımı kurtaracak. Beni çıkarması için birini gönderecek. Onlar gelene kadar hayatta kalmam gerek.

Deponun içi neredeyse boştu ve etrafa rastgele birkaç mobilya saçılmıştı. En sağ köşede, uzun bir Formica sehpanın yanında uyumsuz birkaç sandalye var. Etrafında sekiz adam oturmuş, içki içip gülüyorlar. Gözlerimi ayaklarımın arasındaki sert zeminde sabit tutmak için hızla başımı eğdim. Beni tutan adam beni soldaki duvara doğru sürükledi ve yere itti. Ellerim bağlıyken düşüşü yumuşatmayı başaramadım ve sertçe omzumun üzerine düştüm, burnum nemli ve kirli zemine değdi.

Kel adam, "Kıpırdama," diye havlıyor ve kollarını göğsünün önünde kavuşturarak açık bıraktıkları geniş sürgülü kapılara doğru bakıyor.

Görünüşe göre birini bekliyoruz. Muhtemelen İrlanda klanının başı. Kıpırdayarak oturur pozisyona geldim ve sırtımı duvara yaslayarak girişi görebilmek için döndüm.

* * *

Depoya getirileli iki üç saat olmuş olmalı. Saatim olmadığı için emin olamıyorum. Zamanımın çoğunu soğuk zeminde etrafa bakıp bir çıkış yolu arayarak geçirdim. Ondan hiçbir şey çıkmadı. Beni koruyan kel adam tek kelime etmedi.

Kaçmak için fırsat aramıyorken bugün benim için ölen üç adamı düşündüm. Dükkanın kapısında kalan iki korumayı çok iyi tanı mıyordum. İsimlerini bile hatırlayamıyorum ve bu beni içten içe yiyor. İsimlerini nasıl hatırlamam? Alessandro'yu düşünüyorum. Büyük bir somurtkan olabilirdi, ama bugün muhtemelen birkaç kez hayatımı kurtardı ve sonunda bu yüzden öldü. Keşke kel adam Vincenzo'yu vurmasaydı. O kahrolası hain çok daha acı verici bir ölümü hak ediyordu.

Benimle ne yapmayı planlıyorlar? Fidyeye mi isteyecekler? Neden şimdiye kadar bir şeyler yapmadılar? Belki birkaç eksik saç teli, ayaklarımdaki bazı kesikler ve dayak yemekten kollarımdaki morluklar dışında, en azından dışarıdan oldukça sağlamım. Bir noktada, paslı bir yağ bidonu yüzünden toplu tecavüze uğrayabileceğimi düşündüm, ancak masanın etrafındaki adamlardan duyduğum kirli şakalar dışında, büyük ölçüde görmezden

gelindim. Açıkçası, çok daha büyük bir oyunda bir piyonum. Bu iyi bir şey mi? Zarar görmezsem Salvatore'dan daha fazla para alacaklar mı?

Kel adamın cebindeki telefon çalar. Bir süre karşıdaki kişiyi dinleyerek cebinden çıkarır. Sonra sehpanın etrafında toplanmış, birinin telefonunda bazı videolar izleyen ve gülen adamlara bakıyor.

"O burada," diye havlıyor kel hulk. Adamlar sandalyelerinden atlarlar ve yakındaki bir duvara dayalı silahlarını almak için koşarlar.

Büyük bir gümüş araba açık kapılardan içeri girer. Adamlardan biri koşarak deponun kapısını aracın arkasından kapatırken, diğer yedi kişi silahlarını arabaya doğrultmuş halde arabanın önünde duruyor. Sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve Salvatore dışarı çıkıyor. Ona doğru koşmak niyetiyle yerdeki yerimden el yordamıyla yukarı çıktım ama kel adam etli elini kolumun üst kısmına dolayarak beni sıkıca yerimde tuttu.

Salvatore arabanın kapısını kapatır ve silahlarını doğrudan ona doğrultmuş adamlara aldırış etmeden etrafına bakar. Sanki bir kutu süt almak için 7-Eleven'a girmiş gibi. Adamlarının dalmasını beklerken nefesimi tuttum. Hiçbir şey olmuyor. Ne oluyor? Neden yanında kimse yok?

Bakışları bana ulaşıyor ve duruyor. Gözleri vücudumda geziniyor. Dağılmış saçlarımı ve kel İrlandalı beni kabaca yere ittiğinde sol yanağımda oluşan çizikleri görünce ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyorum. Gözleri lekeli pudra mavisini elbisemde gezindi ve sonunda çıplak ayaklarıma indi. Etraftaki adamlar Salvatore'ye ellerini kaldırması için bağırlar ama o onları görmezden gelir. Bakışları, sabit kaldığı gözlerime ulaşana kadar vücudumda dolaştı. İrlandalılarından üçü, silahlarını Salvatore'un sırtına doğrultmuş halde onun arkasında çember çiziyor. Hala bağırlıyorlar.

Adamlardan ikisi Salvatore'nin pazılarını tuttu ve onu devasa alanın ortasındaki sandalyeye sürükledi. Ve onlara izin veriyor. Neler oluyor? Onun yedeği nerede? Bileziğimden GPS koordinatlarını aldılar, o zaman neden Salvatore tek başına geldi, kahretsin? Onu sandalyeye itmelerini ve kısa boylu, tıknaz bir adamın Salvatore'nin ellerini arkasından bağlamasını dehşet içinde izliyorum.

Salvatore direnmeye çalışmıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sandalyede oturuyor ve doğrudan bana bakıyor.

* * *

Tıknaz adam yumruğunu tekrar geri çeker ve Salvatore'un karnına bir yumruk daha indirir. Bir inlemeyi bastırdım ve yumruğu temas ettiğinde bir anlığına gözlerimi kapattım.

Duvarın yanında duran adamlardan biri, "Bence onu en az birkaç gün hayatta tutmalıyız," diyor ve gülüyor. "Herkes sırasını alana kadar."

Tıknaz adam yumruğunu tekrar savurduğunda, kurtulmak için kolumu çekiştirdim ama beni tutan kel İrlandalı daha sıkı kavradı. Beni Salvatore'nin görüş alanında duracak şekilde hareket ettirmişti. Yapabileceğim tek şey, başka bir darbenin eve çarpmasını izlemek.

Salvatore on dakika önce girdiği andan itibaren, İrlandalılar tüm dikkatlerini ona odakladılar ve beni şişman, kel adamla kenarda bıraktılar. Ben yemdim, Salvatore'u buraya getirmek için kullanılırdım.

Geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Onu odanın ortasındaki sandalyeye sürükleyip bağladıklarında ve ona vurduklarında değil. Orada sessizce oturuyor ve beni izliyor - delici gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Tıknaz adam ona bir kez daha, bu sefer çenesine vurur ve Salvatore'nin kafası aniden yana kayar. Gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum ama yine de düşüyorlar. Bazıları yanaklarımdan aşağı damlıyor ve harap olmuş elbiseme iniyor. Onu öldürecekler ve depoya adımını attığı anda bunu biliyordu. Yine de geldi. Salvatore derin bir nefes alıyor, başını kaldırıyor ve gözlerini benimkilere çeviriyor. Burnumu çektim ve tekrar kolumu çekiştirdim, öne doğru yalpalamaya çalıştım ama beni tutan el sadece sıkılaştı. Mengene gibi tutuşuna karşı güçsüzüm.

Sağdaki geniş metal kapılar kayarak açılıyor ve içeri bir araba girerek Salvatore'nin bağlı olduğu sandalyenin yanında duruyor. Sürücü iner ve arka kapılardan birini açar. Lacivert takım elbiseli bir adam çıkıyor. Bana doğru bir bakış attı, sonra bakışlarını Salvatore'a çevirdi ve dudaklarına hain bir gülümseme yayıldı.

Salvatore'a doğru yürürken, "Biliyorsun," dedi. "Biri bana bir kadının senin sonun olacağını söyleseydi, onlara gülerek odadan atardım. Onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Salvatore'nin gözleri benimkinden ayrılıp takım elbiseli adama odaklandı. "Patrick," dedi düz bir sesle. "Bize katılman ne güzel. Her zamanki tarzınla, deliğine kapanmanı ve işini senin için başkalarının yapmasına izin vermeni bekliyordum."

O ne halt ediyor? İrlanda liderini neden kışkırtıyor?

"Her zaman çok sakın." Patrick başını salladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Karınla oynamaya başladığımda soğukkanlılığını koruyacak mısın? O güzel bir şey, sana bunu vereceğim."

Salvatore, "Adamlarınızdan biriyle ilginç bir sohbet ettim," diye devam ediyor. "Kumar problemin olduğunu bilmiyordum, Patrick. İnsanlarınız, örgütün parasını su gibi harcadığınızı biliyor mu?"

Patrick'in kafası hızla Salvatore'a döner ve ona ters vuruş yapar. "Kapa çeneni!"

Salvatore yere kan tükürür, sonra yukarı bakar. "İki milyon kaybedecek çok para, Patrick."

Yutkundum ve ne yaptığını anladığımda gözlerimden yaşlar aktı. Lanet olsun, Salvatore. Patrick'in benim yerime ona odaklanmasını sağlamaya çalışıyor.

Patrick, "Seni öldürmeden önce seninle bir süre oynamayı planladım," diyor. "Ama belki de fikrimi değiştirdim."

Ceketinin içine uzandığında, dışarıdan silah sesi geliyor. Sürgülü kapılar açılıyor ve silahlı adamlar içeri girerek İrlandalılara isabetli bir şekilde ateş ediyor. Aralarında Carmelo ve Aldo'yu tanıyorum. Deponun diğer tarafındaki camlar, açılan ateş altında

paramparça oluyor ve İrlandalı kalabalık, görünüşe göre bu tür bir izinsiz girişe hazırlıksız bir şekilde bir o yana bir bu yana koşarak kargaşaya sürükleniyor. Beni esir alan kişi gözden kayboluyor, kel kafası açık kapılara doğru gidiyor, elinde silah. Hâlâ çapraz ateşin içinde sandalyeye bağlı olan Salvatore'ye döndüm ve ona doğru koştum .

"Ne yapıyorsun! Eğil!" ona ulaştığımda bağıyor. Bağırmasını duymazdan gelip koltuğun arkasına geçtim. Ellerim önden bağlı, bu yüzden onu serbest bırakabilmeliyim ama bileklerine uzandığımda içimde soğuk bir panik yükseliyor. Bana yaptıkları gibi ip kullanmadılar. Salvatore'nin iki eli de sandalyenin arkasına kelepçeli. Metal bir sandalye. Zemine cıvatalı.

Milene! Yere yat!

Her taraftan bağırış sesleri ve silah sesleri geliyor ama görünen o ki silah seslerinin çoğu kapıların çevresinden çıkıyor. Derin bir nefes alıyorum, yüzümü Salvatore'a çeviriyorum ve bağlı ellerimi boynuna doladım. Kucağına tırmandım, üzerine bindim, sırtım kapılara ve etrafımızda ateşlenen silahlara.

Milene! Ne oluyor? Eğil!" diye hırladı, vücudunu sallayarak beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben göğsümü ona yapıştırdım ve kollarımı kafasına dolayıp göğsüme bastırdım.

"Kahretsin Milene, seni öldüreceğim! Üzerimden kalk ve yere yat!" ciğerlerinin tepesinde bağırır. "Şimdi!"

"Kurşunlar için lanet olası bir mıknaatıssın, Salvatore." Saçlarını öptüm ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Ve dokuz canını çoktan tükettiğine eminim, bu yüzden bugün tekrar vurulmayacaksın."

Göğsü yükselir ve alçalır. Birkaç mermi kafamın yakın bir yerine vızıldadı ve odanın daha gerisindeki masaya çarptı ve masayı beton zemine devirdi. Salvatore'nin vücudu benim kucağımda titremeye başladı.

"Vita mia," diye fısıldıyor. "Lütfen. Eğil."

Sağ tarafımızdan yerden bir mermi daha sekiyor ve kendimi ona daha sıkı bastırıyorum. Vücudu ateşi varmış gibi titriyor. "Seni seviyorum, Tore," diyorum kulağına .

Milene. Gözleri kırmızı. "Seni ısıracagım. Tüm gücümle." Silah sesleri hala devam ediyor, ama şimdi sesinin nasıl titrediğini duyuyorum. "Acıyacak, Milene. Çok fazla. Almak. Kapalı. Ben mi."

Gülüyorum. "Misafirim ol. Hareket etmiyorum."

Kurşunlar kafamızın üzerinden bir şeye isabet ediyor ve metal yapının bir kısmı arkamızdan çökerek havaya toz ve moloz parçaları saçıyor. Salvatore'nin nefesi düzensizleşiyor, göğsü çıldırtıcı bir hızla inip kalkıyor. Ben izlerken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Hayır," dedim ve kollarımı ona dolayıp kafasını boynumun girintisine soktum. Tekrar savruldu ve kucağından düşmemek için kendimi zor tuttum.

Kulağıma daha fazla bağırma ve silah sesi geldi, aksiyon sakinleşene kadar sesler birkaç saniye daha sürdü. Kısa süre sonra sadece sesler ve hızlı ayak sesleri duyulabilir. Nino,

arkadaki büyük, kırık bir pencereden deponun zeminine atlıyor ve Pasquale ve peşinde başka bir adamla birlikte bize doğru koşuyor. Salvatore'nin başında onları izlerken, Nino ve Pasquale aniden durup silahlarını bize doğru kaldırdılar. Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bir an gerçekten bize ateş edebileceklerini düşündüm. Tetiği çekmeden, arkamda bir yerden bir silah sesi geldi ve kolumda bir acı patladı.

Kolumdaki kan sızan büyük kırmızı deliğe bakarken bir çılgılığı bastırdım ve neredeyse bayılacaktım. Kendi vücudumda bir yara görmek farklı ve hiçbir deneyim beni buna hazırlamazdı.

"Nino!" diye bağırdı Salvatore, koluma ve yaradan akan kana bakarak. Zor nefes alıyor ve bana baktığında gözlerinde çılgın bir bakış var.

Nino koşarak geliyor, birinin gömleğine benzeyen bir malzeme demetini koluma bastırıyor ve ben çılgılık atıyorum.

Salvatore, "Hastaneye," diye havlıyor. "Şimdi, Nino!"

"Ya sen patron?" Nino beni kollarına alırken sordu.

"Eğer karımı beş dakika içinde hastaneye götürmezsen Nino, senin işini bitiririm! Carmelo, onlarla git ve Pasquale'i al. Şimdi siktir git!" diye bağılıyor.

Nino başını salladı ve beni dışarı çıkardı, dışarıda park etmiş bir cipe doğru koştu.

SALVATORE

Stefano'nun kelepçelerin anahtarlarını bulması ve beni bırakması kırk dakika sürdü. Milene kan kaybederken ben kırk dakika orada oturdum. Atış. Benden dolayı.

Sol tarafımdan bir telefon sesi geliyor.

Ben Nino, dedi Stefano ve telefonunu bana uzattı.

Cihazı alıp ekrana bakarken elim titriyor. Bu bir kol yarası. Mermi bir artere isabet etmedikçe ciddi olmamalı. Elimin titremesi yoğunlaştı ve ancak üçüncü denememde cevap düşmesine basmayı başardım. Telefonu kulağıma yaklaştırıp gözlerimi kapatıyorum.

"Nino?"

"O iyi olacak."

Sandalyenin arkalığını tutuyorum ve nefes alıyorum. "Ne kadar kötü?"

İyileşmesi gereken bazı kas hasarları. "

"Tam olarak iyileşmesi mi bekleniyor? Sonuç yok mu?"

"Onu yarın serbest bırakacaklar. Karın iyi, Patron."

Aramayı kestim ve etrafa dağılmış İrlandalı erkeklerin cesetlerine bakmak için döndüm. Çoğu öldü, ama hâlâ hayatta olan, sızlanan ya da nefes nefese kalan başkaları da var. Başımı yana çevirerek bakışlarımı Aldo'nun bir arabanın kaportasına bastırmış tuttuğu adama diktim. Lanet olası Patrick Fitzgerald! Silah sesleri şiddetlenirken arabasında saklanıyordu ve sonra herkes gardını indirince beni vurmaya çalıştı. Sadece kurşun eşime isabet etti.

"Bir bıçak," diyorum, acınası hayatında yalnızca birkaç yüz kalp atışı kalmış olan İrlandalı mafya liderinden gözlerimi ayırmadan.

Birisi bıçağın kabzasını uzattığım elime bastırıyor. Bir adım atıp eğildim ve gördüğüm ilk inleyen İrlandalıyı saçından tuttum. Fitzgerald kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor ve ben de bıçağı adamın boynunun yan tarafına dayayıp boğazına doğru çekerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Elimin üzerinden sıcak kan akıyor. Bağırışlar ve gürültüyle dolup taştan depo sessizleşiyor.

Bedenin ayaklarıma düşmesine izin verdim, üzerinden atladım ve bir sonraki adama doğru yürüdüm. Bu bayıldı ama hala nefes alıyor. Onu da saçından tuttum ve bıçağı adem elmasına bastırdım.

Gözleriyle elimi takip edip koluma ve gömleğimin ön kısmına sıçrayan kanı izleyen Patrick'in dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor. Cesedin düşmesine izin verip ona doğru bir adım daha attığımda, Patrick başını kaldırdı. Bir adım daha atıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan ölü İrlandalılardan oluşan bir yol oluşturmaya devam ediyorum. Yüzündeki terör çok lezzetli. En iyisini sona sakladığımı biliyor. Gülümseyip bir adım daha atıyorum. Ah, bu dünyada sevdiğim tek şeyi inciten adamı filetolamaktan nasıl zevk alacağım.

* * *

Ilaria revirde onlara bakamazken adamlarımı tedavi eden küçük özel hastaneye giriyorum ve soldaki koridora dönüyorum. Ana masadaki iki hemşire aniden ayağa kalktı, ama onları kabul etmediğimde tekrar oturdular. Sol tarafımda delici bir ağrı var. Patrick'in salağı muhtemelen kaburgalarımın birini kırdı, ama onu görmezden gelip yürümeye devam ettim, Stefano birkaç adım arkamdan geldi.

Milene'nin kolundan akan kanı gördüğüm zamanki kadar korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Sanki biri mideme bir bıçak saplamış ve onu yukarı doğru çekerek göğsümü açmış gibiydi.

Benim geçtiğimi gören insanlar kenara çekiliyor, kollarımı ve ellerimi hâlâ kaplayan kana bakıyorlar. Bu olay için siyah bir gömlek giymem iyi bir şey. Bu, ona bulaşan kanı da göremedikleri anlamına gelir.

Genelde adamlarımı tedavi eden doktor elindeki tablodan başını kaldırıp bana doğru koşturuyor. "Bay. Ajello! Ne-"

"Geri çekil," diye çıktım, köşeyi döndüm ve uzun koridorda, Carmelo ile Nino'nun nöbet tuttuğu sondaki kapıya doğru koştum.

"Kapıyı aç," diyorum.

"Patron. Önce kanı yıkamak isteyebilirsin." Nino ellerime doğru başını salladı. "Seni öyle görürse çıldırabilir."

Bunu düşünmemiştim. "Bana bir gömlek bul."

Ellerimi ve kollarımı ovmak beş dakikamı alıyor. Nino'nun bana getirdiği siyah tişört, temizlemeye zahmet etmediğim göğsümdeki lekeleri saklıyor. Milene'nin odasının kapısını hızla açtığımda, yarı prezenabl bir durumdayım. En azından dışarıdan.

"Yırttı!" Milene yatakta doğrulup bacaklarını yana doğru sallıyor.

Yatağın ayakucunda duran metal arabayı alıp tüm gücümle kenarını sıkıyorum.

"O yataktan inmeye cüret etme," diye fısıldadım, gözlerini kolunun üst kısmındaki bandaja ve yatağın yanındaki serum askısına odaklamıştım. Ölebilirdi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. işe yaramıyor

Arabanın çerçevesini daha sıkı kavradım. İçimde bir sürü açıklanamaz şey birikiyor ve sanki bir süpernova gibi patlayacakmışım gibi geliyor.

"Bunu nasıl yapabildin?" Sessizce soruyorum, sonra bağırmaya geçiyorum. "Bunu nasıl yaparsın! Doğrudan ateş hattında olduğunu bile bile o sandalyede ölmek istedim, sana bir kurşunun isabet etmesini bekledim! Benden dolayı!" Arabayı sıkıyorum ve şeyi arkamdaki duvara fırlatıyorum. "Sen. Olumsuz. Yap. O!"

"Yırttı-"

"Hayır!" diye hırladım. "Hiçbir zaman! Asla Milene! Yapamam . . . Neler olabileceği düşüncesine bile katlanamıyorum! Bununla nasıl başa çıkmamı bekliyorsun? Benim için mi inciniyorsun? Bunu bir daha asla yapmayacaksın!" Ellerimi saçlarıma gömüp çekiyorum. "Kahretsin!"

Milene başını kaldırıp beni izliyor. Görünüşe göre gizemli bir sonuca vararak yataktan aşağı kayıyor ve serum askısını eline alıyor. Yanındayken, yanıma gelip duruyor.

Derin bir nefes aldım, sonra nefes verdim ve onu ensesinden yakaladım. "Asla, vita mia," diye fısıldıyorum.

"Seni kontrol eden bir doktor var mıydı?" o soruyor.

"Hayır."

Sağ kaşı mükemmel bir kavis çizerek kalkıyor. "Neden?"

"Meşguldüm."

"Ne ile meşgulsün?"

İrlandalıyı öldürmek ve çıldırmak. Bunu ona söylemeyi planladığımdan değil. "Önemli değil."

İç çekti. "Korkunç görünüyorsun bebeğim."

"Biliyorum."

Avucunu yanağıma koyuyor ve beni öpmek için aşağı çekiyor. "Dudağına bakacak birini bulalım. Ve gözün. Yüzün perişan."

"Yüzümün canı cehenneme."

"Sarılabilir miyim?"

"Hayır."

Milene şaşkınlık içinde gözlerini kırptırıyor. "Neden olmasın?"

"Korkarım kolunuzu inciteceğim." Bakışlarım bandaja kaydı, sonra hızla gözlerimi kaçırdım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Ona bakmaya bile katlanamıyorum."

"Yırttı . . "

"Çok korkmuştum Milene," diye fısıldadım tekrar, parmağımın ucuyla kaşının çizgisini izleyerek. "Daha önce böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum. Sanki bir uçurumdan atladım ve dünyanın benimle buluşmak için yükselmesini izledim, sadece çarpışmayı bekliyordum." Parmağım alt dudağında durana kadar aşağı doğru hareket etti. "Senin yüzünden anevrizma olacağım. "

Milene bana yaslandı, elini boynuma doladı ve başını kaldırdı. "Öpücük. Sonra bir kucaklama."

Gözlerimi kısıtım ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım. Göğsümdeki baskı artıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Kolunu incitmemeye dikkat ederek onu vücuduma daha çok bastırdım.

Anlamıyorsun Milene, dedim ağzına.

"Elbette isterim." Gülümsüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Ben de seni seviyorum Tore."

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Altı hafta sonra

MILENE

Bir kapı tık sesiyle açılıyor ve ardından çarparak kapanıyor.

"Milen!"

Asmakta olduğum perdeyi bıraktım ve Salvatore'un oturma odasından bana doğru geldiğini görmek için döndüm.

"Bir sehpanın üzerinde mi duruyorsun? Gerçekten?" Beni belimden tutuyor ve beni yere indiriyor. "Boynunu kırabilirdin! O şey iki yüz yaşında. Senin altında çökebilirdi."

gözlerimi deviriyorum.

"Gözlerini bana çevirme. Ciddiyim. Senin yüzünden bir yıl içinde tamamen ağaracağım."

Ah, sakın beyaz saçların için beni suçlamaya kalkma. Ellerimi saçlarına bastırdım, parmaklarımı saçlarından geçirdim ve anın tadını çıkardım. "Bana böyle geldin. Çok gösterişli, itiraf etmeliyim."

"Grilerin yarısından senin sorumlu olduğunu gayet iyi biliyorsun." Beni belime sardı ve başıyla yarı açık perdeyi işaret etti. "Yine mi yeniler?"

utanıyorum. "Evet. Fark etmeyeceğini ummuştum."

"O kedilerden nefret ediyorum."

"Bu sabah Kurt'u kulağının arkasını kaşıdığını gördüm." Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Merak etme kimseye söylemem. Çenemi kapalı tutmam için beni ikna etmenin bir yolunu bulursan, o da olur."

"Tamam." Beni kucağına aldı ve yatak odasına götürdü, orada beni yatağa attı ve protezini çıkarmak için oturdu.

"Biliyor musun, düşünüyordum da," dedim çenemi omzuna dayayıp kollarımı arkasından dolayıp gömleğinin düğmelerini açarken. "Bir köpek alsan ne hissedersin?"

Salvatore'nin vücudu o kadar hareketsiz kalıyor ki, işime ara veriyorum ve onu duvara bakarken bulmak için boynumu büküyorum.

Buraya başka bir hayvan getirirsen birini öldürürüm Milene.

"Lütfen?" Çenesini parmaklarımla arasına alıp kafasını bana doğru çeviriyorum. "Küçük bir cins olabilir ve... Neden gözlerini kapalı tutuyorsun?"

"Sebep yok."

"Salvatore Ajello, gözlerini aç. Şimdi."

İç çekiyor. Gözlerini açar.

"Güzel lütfen?" diye soruyorum ve genişçe gülümsüyorum.

Bakışları ağızımda gezindi, sonra elini uzatıp parmağının ucuyla dudaklarımın çizgisini takip etti.

"Pençesini buraya koymadan önce lisanslı bir hayvan psikoloğundan kağıt üzerinde psikolojik bir değerlendirme istiyorum."

Zevkle ciyakladım ve parmağının ucunu öptüm .

"Bilerek yapıyorsun," dedi gözlerini dudaklarımdan ayırmadan.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gülüşünün bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve onu utanmadan kullanıyorsun." Parmağı alt dudağımın ortasında kıpırdadı. "Ne tür bir silah kullandığının farkında mısın merak ediyorum."

"Sadece bir gülümseme. Silah değil."

"Ve bir silah sadece bir metal parçasıdır. Doğru kullanılırsa, yine de bir saniye içinde can alabilir." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve eğilerek dudaklarını ağızımın kenarına bastırdı. "O gülümsemeye çok dikkat etmelisin, vita mia. İnsanlar bu yüzden ölebilir."

"Gülmek öldürmez, Salvatore."

"Seninki öyle. Bana ait olan gülümsemelerden birini başkasına vermeyi dene ve kan nehrinin akışını izle."

"Tam bir şair, kocam." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Belki de gülümsemeyi bırakmalıyım o zaman. Kazara birini öldürme riskini almak istemiyorum."

Çenemi tutan eli sıkıyor. "Gülümsemeyi asla bırakmayacaksın, Milene," diyor. "Eğer herhangi bir şey ya da herhangi biri gülümsemeni biraz olsun soldurursa, onları yok edeceğim."

"Çok gaddar." Gülümseyip yatağa atladım ve onu da yanımda çektim. "Onun yerine benim amımı yok eder misin?"

Salvatore'nin dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Tam olarak bir gülümseme değil ama yakın. Elleri vücudumda gezinerek şortumu ve külotumu aşağı çekiyor.

"Bunu çok isterim."

Kıyafetlerimizi çıkar çıkmaz üzerime uzandı ve içime gömüldü. Ani müdahaleden dolayı nefesim kesildi ama toparlandım ve bacaklarımı beline dolayarak kendimi daha da açıyorum. Salvatore hareket etmiyor ama amım ihtiyaçla titrerken yüzümü izliyor. Kalçamı hafifçe yukarı kaldırdım, hareket etmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama o hareketsiz kaldı, kocaman aleti içime saplanmış, beni kendinden geçmiş bir halde esnetiyordu.

Eli vücutlarımızın arasında, göğsümden aşağı, sonra da amcığma ulaşana kadar karnım boyunca kaydı. Parmağını kıvrımlarım arasında gezdirip dokunmaya aç klitorisime bastırıldığında içimden bir ürperti geçti. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirip çenesinin kenarını ısıriyorum. Parmağıyla benimle alay etmeye devam ettikçe bacaklarımın arasındaki baskı artıyor ve onu içimde hareket ettirme ihtiyacından çılgık atmak istiyorum. Yine de şeytan taş gibi kalır.

Salvatore! Klitorisimi çimdiklediğinde sızlandım.

"Evet, Milene?" Dudağımı ısıyor.

"Bana işkence etmeyi bırak."

"Tamam." Elini çekti ve ben hayal kırıklığı içinde çılgılık attım.

Sen ölü bir adamsın, dedim dişlerimin arasından.

Kararını ver cara. Boynumu yalamak için başını eğdi, sonra aletini içime kaydırды.
"İstedığınız bu mu?"

Bacaklarımı beline doladım ve ensesindeki saç daha sıkı kavradım, sonra başımı yana eğdim ve dişlerimi pazılarına gömdüm. "Evet."

Onun içimde şiştiğini hissediyorum. Parmaklarını saçımdan geçirerek dışarı kaydı ve öyle bir kuvvetle içeri çarptı ki beni yatağa kadar itti ve kafam neredeyse başlığa çarpacaktı. Koruyucu bir eli yerinde hazır olmasaydı muhtemelen olurdu.

"Her zaman önceden plan yapıyorum," diye nefes aldım ve tekrar bana çarptığında inledim .

"Tabii ki." Başka bir itme. "Sana zarar gelmesine izin vereceğimi mi sandın?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama bir sonraki ileri hareketi aletini o kadar derine itti ki kendi nefesimde boğuluyorum. Duvarlarım kasıldı ve elimi biraz bastırarak boğazına götürmek için hareket ettirdim. Saçımdaki parmaklar yumruk şeklini aldı. Salvatore'nin eli kalçamdan aşağı indi, bacağıma yukarı ve yana doğru çekti ve beni daha derine itti. Dudakları, nihayet benimkine ulaşana kadar çenem boyunca ağzıma doğru öpücükler gönderdi. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısıyorum. Vuruş yoğunlaşıyor. Kanın metalik keskinliğini tadıncaya kadar ısırığıma biraz daha baskı uyguladım. Salvatore çılgına döner.

Yatak altımda gıcırıyor, onun vuruşuyla aynı anda karyola başlığı duvara çarpıyor. Sanki lanet olası bir depremin ortasındayız ve ben acımasızca - güm - güzelce - güm - yok ediliyorum.

Geldiğim gibi çılgılık atıyorum, Salvatore üzerime gelmeye devam ederken göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar patlıyor. Muazzam siki, kendi serbestliğini bulana kadar amcığma saldırıyor ve onun sıcaklığı içime akıyor. Son kez itiyor. Kırılan tahtaların sesi odayı doldurur.

* * *

Başımı Salvatore'nin göğsünden kaldırdım ve serçe parmağımla kaşının çizgisini çizdim, sonra aşağı ve çenesi boyunca ilerlemesine izin verdim. "Lanet olası yatağı kırdığına inanamıyorum."

"Eskiydi," dedi ve parmak uçlarıma bir öpücük kondurmak için başını yana çevirdi.

Başlığın tüm uzunluğu boyunca uzun bir yatay çatlak var . Kenarlarındaki dekoratif kıvrımlarla kesinlikle antik görünüyor. "Tam olarak kaç yaşında?"

"Yüz yıl ya da onun gibi bir şey."

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Lanet olası bir antikayı yok ettin. Barbar."

"Fazla küfür ediyorsun, Milene."

"Hiç mi?" Güldüm. "Target'tan yeni bir yatak alıyoruz."

"Target'tan yatak almıyoruz."

Kaşımı kaldırdım. "Çok mu züppe?"

"Ben," dedi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Ama yine de beni seviyorsun."

Bu bir açıklama. İnsanlara emir verirken kullandığı eşit tonda konuştu. Ancak beni dikkatle izleyen o açık kahverengi gözlerde bir soru işareti var.

"Ama yine de seni seviyorum Tore." Gülüyorum.

Bakışları dudaklarıma kayd ve orada kaldı. "Ben de seni seviyorum."

Nefesim kesiliyor. Diğer eli kulağımı okşamak için gelirken gözleri tekrar benimkilere kayd. "Üzgünüm," diyor. "Kolay olmadığını biliyorum. Benim tarafımdan sevilme."

Alt dudağımı ısırp derin bir nefes alıyorum. "Yanılıyorsun." Beni sevdiğini biliyorum ama söylediğinde farklı oluyor. Bu üç küçük kelimeyi söyleyebilecek noktaya ulaşmış olması, duygunun kendisinden daha fazlasını ifade ediyor. "Senin tarafından sevilme, dünyanın en güzel duygusu."

Dudakları benimkilere bastırıyor. "Ağlıyor musun?" O fısıldar.

"Ah, en *azından* önümüzdeki yirmi dört saat içinde barbar sikini amcığma yaklaştıramayacaksın, Salvatore."

Peki ya ağzım?

Gülümseyip onu tekrar öpüyorum. "Bu bir olasılık olabilir. "

Tekrar üstüme çıkana kadar bizi yuvarladı ve vücudumda aşağı inerken gözlerim onu takip etti, yol boyunca hafif, havadar öpücükler bıraktı. Amcığma ulaştığında parmağının ucuyla onu okşuyor, sonra onu öperek dudaklarıyla değiştiriyor.

Salvatore'nin komodinin üzerindeki telefonu alıyor. Klitorisimi emip parmağını içime kaydırırken ellerimle çarşafı tuttum ve inledim. Telefon çalmaya devam ediyor.

"Yırttı."

"Ne?" amımın içine doğru mırıldandı, sonra dudakları ve diliyle baskı yapmaya devam etti, saat beş yönündeki gölgesi beni tırmaladı ve beni daha da tahrik etti.

"Bunu almak istiyor musun? Gece on birde arıyorlarsa önemli olabilir."

Arayan kişiye bak, dedi ve klitorisimi hafifçe dudaklarının arasına sıkıştırarak beni ürpertti.

Uzanıp komodinin etrafından telefon arıyorum, alıyorum ve ekrana bakıyorum.

"Ben Arturo."

"Aramayı cevapla ve onu hoparlöre al."

Başımı yastıktan kaldırdım ve gözlerimi ona diktim, sonra parmaklarımı saçlarına gömdüm ve o da bana bakana kadar çekiştirdim. Yüzün bacaklarımın arasına gömülüyken iş aramalarına cevap vermiyorsun, Salvatore.

"Onu hoparlöre al, Milene." O benim amcık yalamaya devam ederken içimde başka bir parmağını kaydırıyor.

"İnanılmaz," diye mırıldandım ve aramayı cevaplamak için hoparlör düğmesine bastım.

"Patron," Arturo'nun sesi odayı dolduruyor. "Bir problemimiz var."

"Çabuk ol," diyor Salvatore dilinin hareketleri arasında .

"Rocco, karısının koruması olarak atanan adamlarından birini daha öldürdü. Adamın onunla flört ettiğini söyledi.

"Önceki için de aynı şeyi söyledi." Başka bir yalama. "Ve bir önceki."

"Evet. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Salvatore elini kalçama koyarak bacaklarımı daha da açtı ve ıslaklığıma sıcak bir nefes üfledi. Vücudum sallanırken bir inilti bastırıyorum.

"Alessandro'ya yarın dokuzda ofisimde olmasını istediğimi söyle." Salvatore havlıyor, parmaklarını içimden çıkarıyor ve aletiyle içime girebilmesi için vücudunu yukarı doğru hareket ettiriyor. Her zaman yaptığım gibi her santiminden zevk alarak kendini içeri iterken, sıkı kıcını iki elimle tuttum.

"Ya Rocco?" Arturo'nun sesi telefondan devam ediyor. "Onunla mantık yürütmeyi deneyebilirim, ama belki de en iyisi şu olur-"

İnledim, telefonu aldım ve odanın diğer tarafına doğru fırlattım ve orada duvarda paramparça oldu.

Salvatore orta itişte durur. "O telefonu beğendim."

"Artık aynı anda birden fazla iş yapmak yok," diye nefes aldım ve dilimi bekleyen ağzına soktum.

SALVATORE

Alessandro'nun ofisime girip elleri arkasında kenetlenmiş halde masamın diğer tarafında durmasını izledim.

"Sen gay misin?" soruyorum .

Bana göz kırptı. Sanırım Alessandro Zanetti'nin kafası karışmış görüldüğünü ilk kez görüyorum.

"Hayır."

Sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Kapolarımdan birine aktarılıyorsunuz. Karısına koruma olarak çalışacaksın. Oradayken *biri* sorarsa eşcinselsin."

"Neden?"

"Çünkü patolojik olarak kıskanç ve o pozisyona atanan önceki üç adamı çoktan öldürdü. Zaten senin gey olduğunu düşünüyor, bu yüzden umarım bu işleri kolaylaştırır."

"Tamam." Başını sallıyor. "Hangi kapo?"

Masamdaki telefon titriyor.

"Rocco Pisano," diyorum ve ekranda Nino'nun adını okuyorum. "Gidebilirsin. Arturo size detayları verecek."

"Evet patron."

Alessandro gitmek için dönerken, yüzündeki ifadeyi bir an için görüyorum. Gülümsüyor.

"Evet," diyorum telefona.

"Patron. Arturo'nun kız kardeşi kayıp." Diğer uçtan Nino'nun ciddi sesi diyor.

"Hangisi?"

"Asya. O ve Sienna dün gece gizlice dışarı çıkıp bir bara gittiler. Sienna gece yarısı civarında eve döndü. Asya bir daha geri dönmedi."

"Telefon?"

"Çantasıyla birlikte bardan biraz uzakta çalıkların arasında bulundu," diyor, "Burada Arturo ile birlikteyim. Ablasından bir iz yok ama. ."

"Fakat?"

Adamlardan biri karda kan buldu, Patron. Gözlüğü yanındaydı. "

Bok. "Bana adresi gönder. Geliyorum."

Masanın üzerinden arabamın anahtarlarını alıp ofisten çıkıyorum. Asansöre doğru yürürken birisiyle telefonuyla konuşan Alessandro'nun yanından geçtim. Ses tonu alçaktı ama yine de bir cümleyi yakalamayı başardım.

"Felix," diyor Alessandro telefona, "Ben Az. Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

sonsöz

İki yıl sonra

MİLENE

Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum.

Asansör bip sesiyle açıldı. Salvatore'nin masasının arkasından ağzı açık bana bakan sekreterine aldırış etmeden ofis fuayesinden sağdaki büyük süslü kapıya doğru yürüyorum.

"Bayan. Ajello?"

Durup omzumun üzerinden bir bakış attım. "Evet, Zencefil?"

"Her şey . . . tamam aşkım?" diye soruyor sekreter, bakışlarını benim dağınık saçlarımdan Salvatore'nin üzerimdeki gri tişörtüne ve çıplak ayaklarıma kaydırarak.

"Tabiki öyle." Kocaman sııttım, düğmeyi tuttum ve kocamın ofisine girdim.

Ellerimi belime koyup kaşlarımı çatarak masasının etrafından dolandım ve yanında durdum. Salvatore dizüstü bilgisayardan başını kaldırdı, sonra sandalyesine yaslandı.

"İyi uyudun mu, vita mia?"

Gözlerimi ona diktim ve göğsünde tuttuğu küçük bohçayı işaret ettim. "Bebeğimi çalmayı bırak."

Bir ay önce hastaneden eve geldiğimiz andan itibaren Salvatore, çocuk odasına gizlice girmek, Mia'yı alıp her yere yanında taşımak için elinden gelen her fırsatı kullanıyor. Onun açıklaması - onun kollarında uyumayı yataktan daha çok seviyor . Ve bu yeterli değilse, onu uyanıkken tutan da oydu. Herşey. . Zaman.

Salvatore başını sallıyor ve gözleriyle o şeyi yapıyor, bakışlarıyla beni sabitleyip yavaşça kırıştırdığı şeyi. Kahretsin, hala dizlerimi zayıflatıyor.

Dokuz ay boyunca ona sahip oldun, Milene, dedi en tuhaf ifadeyi bile kesinlikle sağlam kılan o ciddi ses tonuyla. "Şimdi benim sıram."

"Karnımdaydı, Salvatore. sayılmaz."

"Benim kitabımda öyle."

İç çektim ve yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. "Neler oluyor? Ve bana 'hiçbir şey' deme çünkü seni çok iyi tanıyorum. Öyleyse dök onu."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu, sonra gözlerini kapattı. "Beni sevmeyeceğinden korkuyorum."

"Ne?" Yanaklarını sıkıca kavradım ve hafifçe başını salladım. "Elbette seni sevecek bebeğim. Sen onun babasısın."

Salvatore'nin gözleri açılıyor ve hiçbir şey söylemese de kehribar rengi derinliklerinde endişe görüyorum.

Seni *sevecek* , dedim tekrar ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Sana bayılacak. Benim yaptığım gibi."

"Söz mü?" ağzıma fısıldıyor.

"Söz veriyorum." Uzanıp elimi kızımızın başına koydum ve kısa sarı bukleleri geriye attım. "Sadece ona bak. O zaten seni koşulsuz seviyor."

Göğsünde uyuyan bebeğe bakıyor. Mia'nın gözleri hızla açıldı ve bir an sonra iki kehribar rengi bakış çarpıştı.

Sonra kocam gülümsüyor.

SON